

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê

Truyện Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê xoay quanh một cô gái bình thường đi làm thuê, khi cô muốn có đồng nghiệp để chia sẻ thì ai nấy cũng bỏ trốn hết?

Chính vì vậy mà cô muốn đột phá nhân ngày Valentine mà làm cho mọi người bất ngờ, cô thuê một người đẹp trai để đóng vai đó.

Nào ngờ cô được trải nghiệm rất thú vị cùng người đàn ông phong độ, cùng cô dùng điểm tâm làm cho cô như đang được yêu và...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lễ tình nhân, bạn có cảm thấy cô đơn không?

Ban đêm, khi bên cạnh người khác lại có bạn trai để ôm ấp, còn bạn lại chỉ có thể ở nhà ôm cái gối ôm lạnh lẽo, bạn... không cảm thấy lạnh sao?

Các bạn đang rất cô đơn, chúng tôi hiểu.

“Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân” đặc biệt chuyên thiết lập dành cho phái nữ, tiêu chí phục vụ của chúng tôi là: khách hàng là thượng đế, phục vụ chu đáo ân cần, chất lượng hàng đầu, không từ chối bất kỳ yêu cầu nào.

Hàng của chúng tôi đầy đủ màu sắc, chất lượng hảo hạng, đạt tiêu chuẩn.

Cho dù bạn yêu cầu thành thực hay thuần khiết, bất kể là phái dịu dàng hay phái dã thú, đa dạng về màu sắc bất kể là da trắng da vàng hay da đen, chỉ cần bạn muốn, chúng tôi có thể đáp ứng đầy đủ tất cả yêu cầu của các bạn!

Không có người phụ nữ cô đơn, chỉ có người phụ nữ không hành động, hãy mau cầm điện thoại lên và gọi cho chúng tôi, hãy “Kết thúc cô đơn”, đường dây nóng: 000-520-520 – “Linh Linh linh, tôi muốn anh, tôi muốn anh”... phục vụ 24/24 hoặc địa chỉ web: www.iwantlover.com2.tw chờ bạn đó

“Reng... Reng...” tiếng reo lớn từ chiếc đồng hồ bấm thẻ truyền ra.

Có vài nhân viên vừa bấm thẻ xong, mặc dù bị tiếng chuông reo ồn ào, nhưng bọn họ cũng không cảm thấy phiền về vấn đề này, tựa như âm thanh này cũng đã rất quen thuộc với họ vậy.

Đột nhiên, từ trong đám đồng truyền đến một giọng nói của một cô gái trẻ: “Ui... nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, cũng may là công phu của mình cũng không đến nỗi tệ, nên hôm nay bấm thẻ vừa đúng giờ, không bị trễ.”

Quay đầu nhìn lại, một cô gái có dáng vẻ giống như sinh viên với gương mặt thanh tú, đang không ngừng vỗ ngực mà nói: “He he, vậy là tiền chuyên cần của tháng này 90% là không thoát khỏi tay của mình rồi? Chỉ cần vượt qua ngày mai nữa thôi, vậy thì mình sẽ bình yên vô sự!”

Không sai, cô ấy chính là “hạt vui vẻ” nổi tiếng nhất trong công ty Dương Thăng; tước hiệu là “Uông Uông”, tên gọi là Uông Bội Nhu. (hạt cười chính là hạt giẻ, nhưng ở TQ người ta gọi là “hạt vui vẻ” mà ko gọi là hạt giẻ như ở VN)

Cô là sinh viên vừa mới tốt nghiệp, trong công ty Dương Thăng, cô chỉ là một nhân viên trợ lý hành chính nhỏ bé, nhưng tất cả nhân viên trên dưới trong công ty đều biết cô, nguyên nhân không phải bởi tính tình của cô tốt hay thái độ làm việc chăm chỉ của cô, cũng không phải là diện mạo ngọt ngào của cô, cô có mái tóc dài được uốn lọn, hợp với kiểu khuôn mặt nhỏ nhắn, quả thật cũng chỉ là một cô gái dễ nhìn.

Nhưng...

Cô là một cô gái hài hước, thích xu nịnh và việc gì đến tay cô cũng trở nên rắc rối.

Quan trọng hơn là, bản thân cô ấy cũng rất thích thú và không thấy phiền.

Các đồng nghiệp nữ cũng tự phát bắt ép cô, khiến cô phát huy năng lực của mình đến mức tận cùng, dù sao cũng không uổng phí!

“Uông Uông, cô có cần thiết phải chạy như ma đuổi vậy không? Chẳng lẽ cô không thể ra khỏi cửa sớm hơn một chút à?” Đồng nghiệp A không nhịn được liền góp ý, cô lẽ đây là lần thứ ba trăm sáu mươi lăm rồi.

“Dạ.” Uông Bội Nhu vội vàng đứng nghiêm ngay ngắn lại, mười phần cung kính nhìn đồng nghiệp A trả lời: “Vâng, cảm ơn, sau này tôi sẽ cố gắng nỗ lực tuân thủ.”

“Đừng để ý tới cô ấy, cô ấy lại giờ trò khiến người khác chú ý nữa rồi.” Đồng nghiệp B vội vàng lôi kéo đồng nghiệp A ra, vừa nhìn Uông Bội Nhu cùng khuôn mặt hề của cô.

“Đúng vậy đó, cô ấy rảnh quá nên nghĩ cách muốn hấp dẫn ánh mắt quan tâm của mọi người, thật nhứt đầu!”

Nghe các đồng nghiệp phê bình như vậy, Uông Bội Nhu không giận còn hướng về phía bọn họ cùng cúi đầu 90 độ mà nói: “Cám ơn các vị tiền bối đã khích lệ, tôi sẽ tiếp tục cố gắng hơn nữa.”

“Ai thêm khích lệ cô chứ!”

Đây chính câu nói cô nhận được từ đồng nghiệp, lần này so với lần trước cũng không có gì khác biệt.

Mắt trông thấy đồng nghiệp đã đi xa, khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười rất vui vẻ của Uông Bội Nhu trong nháy mắt liền sụp xuống, trông giống như bong bóng xì hơi vậy. Nếu lúc này để cho đồng nghiệp khác trông thấy, chắc chắn họ sẽ nghĩ là đã gặp quỷ, bởi vì... ‘Làm sao có thể như thế được? Hạt vui về cũng sẽ có lúc buồn sao?’

Làm sao có thể như thế được!

May mắn là Uông Bội Nhu chỉ duy trì trạng thái buồn đó trong vòng ba giây, liền lập tức lấy lại tinh thần vui vẻ như ban đầu, còn miễn cưỡng tự nhủ với mình: “Mặc dù mọi người không coi trọng sự tồn tại của mình, nhưng không sao, mình sẽ tiếp tục cố gắng hơn, cho đến khi tất cả mọi người quý mình, tôn trọng mình mới thôi!” Đây chính là mong muốn của cô.

Vừa nói cô vừa làm động tác cố gắng bằng hai quả đấm nhỏ ở trước ngực, nhằm tự khích lệ mình.

Còn nói thầm trong miệng “Tôi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu, mọi người hãy chờ xem!”

Mới về đến chỗ ngồi, chưa được bao lâu, thì Giám đốc Trần, người lãnh đạo trực tiếp của cô đã bắt đầu trách mắng, kiểm chuyện với cô rồi.

“Uông Uông, nãy giờ cô biến đi đâu vậy? Hôm nay cô đúng chín giờ mới bước vào công ty, cô tin tháng này tôi cắt hết toàn bộ tiền chuyên cần và tiền thưởng của cô không?” Vừa nói anh vừa lấy ra một xấp chứng từ thật dày, nặng nề quăng lên bàn của cô “Tối hôm qua, trước khi tan ca không phải tôi đã bàn giao và dặn dò cô, muốn cô đem toàn bộ xấp tài liệu này đi sao chép, nay thậm chí một bản cô cũng không có in!”

Uông Bội Nhu nghe vậy, tức khắc từ trên ghế nhảy dựng lên, bộ dạng gấp gáp giống như mòng của mình đang bị lừa thiêu vậy “Oa oa... Cấp trên xinh đẹp tuyệt vời của tôi, tôi thực sự quên lời của ngài rồi, tôi thật sự là đồ ngốc, ô ô... Tôi đáng chết, tôi vô dụng, tôi lập tức... lập tức đi làm ngay”, tay đã cầm phần tài liệu thật dày, nhưng bởi vì nóng lòng, không cẩn thận khiến cả phần tài liệu rơi tán loạn trên mặt đất, cô vừa nhặt vừa nói xin lỗi “Quản lý thân ái và anh minh của tôi, tôi không cố ý, tôi thật sự là quá bất cẩn, sơ ý và lơ là, tôi thật không cố ý...” Cô bị Trần Di Tinh - người lãnh đạo trực tiếp của cô đá một cước bên phải, rất tức giận mắng: “Cô đúng là đầu heo, tài liệu này phải sắp xếp lại theo thứ tự, cô đừng để lộn xộn đó...” Mới qua một lát thôi, hiện trường vốn hỗn loạn đã được giải quyết xong, chỉ còn lại một mình cô đáng người nhỏ bé đứng bên cạnh máy photocopy, dù vất vả nhưng vẫn nhủ thầm “Phần này phải in hai mặt... Phần này phải in mười hai lần, còn phải đóng thành 1 cuốn...” Bởi vì máy photocopy được đặt tại góc khuất nhất trong công ty, một nơi hết sức kín đáo lại ít người qua lại, cho nên mỗi khi Bội Nhu một mình ở đây sao chép tài liệu thì cũng là lúc cô buông lỏng lòng mình nhất.

“Kỳ lạ quá? Mình đến đây làm cũng đã hơn nửa năm rồi, tại sao mình vẫn không được lòng bọn họ?” Vừa in tài liệu cô vừa tự nói với chính mình “Tại sao mọi người ai cũng chỉ biết quát tháo sai bảo mình làm việc, mà không người nào chịu cho mình tham gia vào nhóm của bọn họ vậy?”

Từ ngày đầu tiên khi cô bước chân vào Dương Thăng, cô đã xác định và hạ quyết tâm phải trở thành một đồng nghiệp dễ thương và tốt bụng, khiến mọi người đều phải yêu mến cô.

Khát vọng của cô là nhận được ánh mắt quan tâm của mọi người!

Và quả thật cô cũng đã làm được, chỉ bước vào công ty được hơn nửa năm thôi, mà tên tuổi của cô đã lan xa và nổi như cồn, ngay cả những đồng nghiệp ở những bộ phận khác hoàn toàn không có liên quan đến bộ phận của cô cũng tìm đến cô để nhờ vả và giúp đỡ.

“Mà thứ mình muốn cũng không phải là những cái này!” Thật sự cô không muốn làm nô lệ cho tất cả các đồng nghiệp trong công ty, cô oán giận mà nói “Thứ mình muốn chính là tình bạn, cô ước ao mình có thể hòa đồng cùng mọi người, chơi đùa và vui vẻ cùng nhau...” Tóm lại cô rất sợ cô đơn một mình, cho nên rất sớm đã tự hứa với chính bản thân mình, cho dù muốn cô phải bỏ ra bao nhiêu công sức mới có thể quen biết được vài người bạn tốt, thì cô cũng cam tâm tình nguyện không chối từ.

Nhưng cô thật sự không hiểu nổi, tại sao cô đã nỗ lực đối đãi tốt với các đồng nghiệp rồi, sao cô vẫn chỉ cảm thấy mình còn cô đơn hơn nữa?

“Chuyện này không phải ý muốn của mình!” Cô lầu bầu, cảm thấy cô đơn cũng là có nguyên do “Vì sao các đồng nghiệp trong công ty ai cũng có đôi có cặp, vui vẻ tay trong tay cùng nhau hẹn hò trong ngày lễ tình nhân, còn mình thì không chứ?”

Bởi mấy ngày trước đây có phát sinh một chút chuyện, nên tâm tình mới trở nên càng lúc càng ảm ức, thậm chí không nhận được mà âm thầm khắc sâu vào trong lòng, chuyện là như vậy... “Hiểu Phân, mấy ngày nữa chính là lễ tình nhân! Năm nay cậu với người yêu của cậu đi đâu chơi?”

Lễ tình nhân! Uông Bội Nhu lập tức lắng tai nghe lén, cô thích nhất là được đi cùng người khác đi chơi và mua sắm, như vậy trong lòng của cô sẽ có cảm

giác giống như được quan tâm chăm sóc, ừ - có lẽ cơ hội đã đến.

“Tôi muốn đi núi Dương Minh ngắm cảnh đêm!”

Ngắm cảnh đêm sao? OK, cô cũng muốn tham gia, cùng những người khác đi ngắm bầu trời đêm, chắc sẽ tuyệt lắm đây.

“Thôi! Năm nào cũng đi chỗ cũ thì sẽ rất nhàm chán đó, hay là năm nay hai cặp chúng ta cùng nhau đi du lịch đêm thuyền nổi có được hay không?” (du lịch đêm thuyền nổi : có nghĩa là nhà hàng cùng khách sạn nổi trên sông, đi vào ban đêm thưởng thức món ăn cùng ngắm cảnh.)

Đi tour du lịch đêm thuyền nổi? Được đó, Ưông Bội Nhu hào hứng tưởng tượng khi đó cô có thể ngắm nhìn từng đôi tình nhân, có thể hóng gió cùng ngắm cảnh đêm, thưởng thức những món ăn ngon, cô tán thành cả hai tay lẫn hai chân.

“Vậy chúng ta định khi nào thì đi đây?” Ưông Bội Nhu không nhịn được nữa, vội vàng nhảy ra hỏi.

“Ai vậy... Ai muốn đi chung với cô chứ!” Hai cô gái đang trò chuyện hăng say bị Ưông Bội Nhu làm gián đoạn, lửa giận lập tức bốc ra bốn phía “Này, mấy người đến đây dẫn cái cô gái quý quai này đi chỗ khác được không? Là ai để cô ấy đến phòng chúng ta làm loạn vậy?”

Ui...? Cô ở đây loay hoay bận rộn không phải là do hai cô gái này muốn nhờ cô đến đây giúp một tay sao? Thế mà bây giờ muốn qua cầu rút ván? Mặc dù tính tình của Ưông Bội Nhu không có xấu, nhưng cô cũng không muốn mình bị oan.

“Cái này... Tôi...”

Nhưng cô còn chưa kịp thanh minh cho mình thì Trần Di Tĩnh là quản lý của cô đã chạy tới, một tay vừa kéo cô lên, vừa nhìn hai người kia nói lời xin lỗi “Ngại quá, đã gây phiền toái cho hai cô rồi, tôi sẽ đưa ngôi sao rắc rối này về bộ phận của tôi ngay!”

Cái gì, hôm nay cô còn chưa có gây ra họa mà? Cô ấy tới đây làm gì!

“Cô mau câm miệng lại cho tôi!”

Miệng của Ưông Bội Nhu vừa mới mở, chưa kịp nói lời nào, đã bị Trần Di Tĩnh cảnh cáo cùng ra lệnh: “Bộ phận Tổng Hợp đang thiếu người, cô hãy qua bên đó trợ giúp một tay.”

Lại nữa rồi, công việc của cô chính là như vậy, quản lý của cô luôn muốn cô đi hướng Đông và hướng Tây trợ giúp bộ phận khác, nhưng lại không cho phép cô để công việc của mình đến ngày mai giải quyết.

Ai ui, xem ra, hôm nay cô lại phải làm thêm giờ rồi.

Mới chạy đến phòng Tổng Hợp, Tiểu Trần đã dùng tay ngoắc ngoắc cô đến nói: “Ông Ông, cô mau vào phòng vệ sinh nữ thay giúp cái bóng đèn.”

“Dạ” một nhọc gật đầu, vẫn không quên nịnh hót một câu: “Dạ! Tuân lệnh anh Trần, Ông Ông sẽ cố gắng hết sức.”

Mới vừa làm xong, chưa có thời gian nghỉ để thở, Tiểu Trần lại giao cho cô một nhiệm vụ khác “Ông Ông, đến đây giúp tôi đem mấy cuộn giấy vệ sinh này đặt vào trong phòng vệ sinh đi.”

“Dạ!” Bấm bụng làm theo, nhưng cô vẫn nhớ kèm theo một câu dí dỏm để lấy lòng “Anh Trần đã giao phó, cho dù Ông Ông phải lên núi đao xuống chảo dầu, cũng không chối từ.”

Cô mệt mỏi thở hổn hển như chó con, thì Tiểu Trần lại xuất hiện ở lối cầu thang bộ “Ông Ông, người cô không nặng, cô giúp tôi leo lên trên kéo cành cây kia xuống dùm”

Này này, người ta là phụ nữ, mặc đồng phục váy ngắn như vậy, trèo cao lơ thấy hết thì làm sao!

Nhưng Tiểu Trần lại không xem cô là một phụ nữ, chỉ xem cô như một nô lệ, nhận được nhiệm vụ là niềm vinh hạnh của cô, Ưông Bội Nhu chỉ có thể vuốt mồi, ngoan ngoãn làm theo “Tuân chỉ, anh Trần thật sáng suốt, Ông Ông sẽ vượt qua biển lửa mà hoàn thành.”

Khi cô đang ở trên cầu thang chỉnh lại bồn cây thì có mấy nhân viên khác đi tới tán gẫu.

“Tiểu Trần, lễ tình nhân năm nay lại rơi vào ngày nghỉ! Xem cậu sống qua ngày đó như thế nào?”

Đúng rồi đúng rồi! Không biết anh Trần làm thế nào để sống qua ngày lễ tình nhân đây? Anh ấy sẽ tổ chức một buổi tiệc, mời cô đến chơi? Ưông Bội Nhu lập tức liên tưởng nghe.

“Với vài người bạn cùng đi ra ngoài của gái đẹp!”

Của gái đẹp? Vậy cô không được coi là gái đẹp sao? Vậy thì... Cô đành phải hy sinh một chút để bọn họ cura mới được, nghĩ như vậy Ưông Bội Nhu vội vàng từ trên thang bò xuống.

“Hay là chúng ta đến chỗ chị Lý đi, cô ấy biết rõ khẩu vị của chúng ta?”

Chị Lý là ai thế nhỉ? Nhưng thắc mắc chuyện đó để làm gì chứ, có chỗ để đi chơi là tốt rồi, cô cũng muốn đi cùng, đỡ hơn là ở nhà một mình.

Cô vừa lo sẽ bị lộ hàng dưới váy, vừa lo mình bước xuống quá chậm, cô sẽ bị mất phần không được tham gia, cho nên cô bước nhanh hơn “Phanh...” cô không cẩn thận, liền ngã xuống!

“Uông Uông, cô lại thế nữa rồi” bộ dáng của Tiểu Trần hiện tại giống như một người anh trai vậy, anh nhìn đến bộ dáng ngã thê thảm của cô mà nói “Đã nói với cô mấy trăm lần rồi, cô gái cứ chỉ phải đoan trang một chút.”

“Tôi, tôi...” Cô vội vã muốn nói với bọn họ, hoạt động của lễ tình nhân năm nay hãy cho cô cùng tham gia với! Nhưng bộ dáng của cô giống như trước đây, vì nóng lòng giải thích mà khi vừa mở miệng đã khiến đồng nghiệp khác hiểu lầm.

“Ài... Trời sinh Uông Uông đã vốn có tính hài hước rồi, làm sao cô có thể thay đổi được chứ!”

“Đúng đây, cô ấy tuy đã lớn rồi mà vẫn còn giống như một đứa trẻ vậy, thôi chúng ta đừng làm phiền cô ấy nữa!”

Mọi người thuận miệng giễu cợt Uông Bội Nhu, nhưng cô không hề để ý, “Chuyện đó...” Cô chờ mọi người nói xong, vội vàng nói ra mong muốn của mình “Hoạt động ngày lễ tình nhân, các anh cho tôi tham gia nhé!”

Bởi vì cô thường xuyên đến bộ phận Tổng Vụ giúp đỡ những khi bộ phận này thiếu người, cho nên cô vẫn luôn nghĩ mình cũng là một thành viên trong bộ phận này.

Nhưng hiện tại cô hoàn toàn không hiểu ánh mắt của bọn họ đang nhìn cô chăm chăm là có ý gì, nhưng cô lại không muốn bị từ chối lần nữa, cô nói “Các anh cũng thường hay nói chúng ta giống như anh em sao? Là anh em thì cho tôi tham gia với!” Cô còn đem mối quan hệ ra uy hiếp bọn họ.

“Cô bị ngã nên đầu óc có vấn đề rồi hả?” Thật lâu sau, Tiểu Trần mới nói ra một câu này.

Sao?

“Đâu có?” Cô chỉ không muốn cô đơn trong ngày lễ tình nhân mà thôi, vậy cũng có lỗi sao?

“Đầu óc của cô 80% là đậu hũ.”

“Không đúng, tôi nghĩ là cô ấy bị đứt đường dây nào rồi!”

Này... này, bọn họ đang nói cái gì thế? Cô không hiểu gì cả “Tôi chỉ muốn cùng...” Bọn họ cũng không để cô có cơ hội phát biểu hết ý kiến của mình, không hề nể mặt dùng tay lôi cổ áo của cô, giống như đang xách một con gà vậy, sau đó lôi cô về bộ phận của cô “Trần Di Tĩnh, hôm nay Uông Uông nhà cô có biểu hiện rất lạ, xin cô quản lý cô ấy đang hoảng đi!”

“Dạ, tôi sẽ quản giáo cô ấy thật tốt.” Trần Di Tĩnh luôn cảnh giác nhân viên của mình ở bên ngoài “làm xằng làm bậy” nên vội vàng đem ‘tội phạm’ bắt lấy thật chặt, không ngừng hướng về phía bọn họ mà cúi đầu xin lỗi “Xin lỗi, thật xin lỗi, hai vị hãy rộng lượng mà bỏ qua cho sự sơ suất của Uông Uông nhà chúng tôi đi!”

Sau đó cô ấy nghiêm mặt quay qua đốc thúc Uông Bội Nhu: “Hạn cho cô trước khi tan ca phải làm xong toàn bộ công việc, nếu không... cô xem tôi có trừ hết tiền chuyên cần và tiền thưởng của cô hay không!”

Oa... Toàn bộ chuyện này cùng tiền thưởng thì có quan hệ gì chứ? Đây... Cô ấy là muốn ép mình đây mà!

Uông Bội Nhu chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong, bị thương vùi đầu vào công việc, ai bảo cô chỉ là một nhân viên thấp cổ bé họng kia chứ!

Nhưng lòng cô lại biết rõ, chỉ vì muốn mình có được sự quan tâm của mọi người, cô chỉ còn cách là phải cố gắng chịu đựng thêm nữa.

Mặc dù... Trong lòng vẫn còn chút xót xa.

Nhưng khi nghĩ tới những chuyện bị thương vừa qua, Uông Bội Nhu không nhận được liền cầm lấy phần tài liệu trong tay có chút nhăn nhó “Hừ! Mình đã quyết định rồi, mình cũng không phải là người duy nhất trên thế giới này đặt hàng ngày lễ tình nhân, mọi người hãy chờ mà xem!”

Cô nhất định trải qua ngày lễ tình nhân thật hoành tráng, khiến cho những đồng nghiệp kia phải nể hai cô mắt.

“Uông Bội Nhu, cô vẫn còn ở đó sao!”

Lúc cô đang tưởng tượng đến đoạn sung sướng nhất thì ở bên tai đột nhiên truyền đến giọng của Sur Tử Hà Đông.

“Trần, Giám đốc Trần...” Uông Bội Nhu vội vàng đem phần tài liệu nắm chặt, dẩu ra phía sau lưng, tránh cho bị mắng “Tôi... tôi làm ngay là được chứ gì...”

“Được cái đầu của cô! Hội nghị đã bắt đầu được năm phút rồi, cô lại còn...” Trần Di Tĩnh nhìn đến tài liệu chỉ mới copy được có một nửa, liền tức giận lên đến đỉnh đầu “Cô... Cô đứng sang một bên học hỏi tôi đây!”

Vừa mắng vừa làm, vừa làm vừa nguyên rủa, trong thời gian nhanh nhất Trần Di Tĩnh đã copy xong toàn bộ tài liệu cần cho cuộc họp, hơn nữa còn chỉ thị Uông Bội Nhu đóng lại thành từng cuốn.

Lần này Uông Bội Nhu còn dám phản tâm nữa sao?

Lập tức theo lệnh của cấp trên chỉ thị mà làm, ra lệnh một câu, thực hiện một động tác, ngoan ngoãn hoàn thành công việc.

“Sao còn không mau đưa lên phòng họp lầu 15 đi!” Trần Di Tĩnh mặt mũi tràn đầy mồ hôi, tức giận ra lệnh cho Uông Bội Nhu.

“Dạ! Tuân lệnh sếp.” Uông Bội Nhu lập tức làm theo, cũng không quên kèm theo một câu nịnh nọt.

Trần Di Tĩnh thấy bóng lưng của cô đã biến mất trong thang máy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được khẽ thở dài: “Một người như vậy, đúng là thiên tài.”

Cô làm sao mà không biết tất cả mọi nhân viên lớn nhỏ ở trong công ty đều bắt nạt cùng chèn ép Uông Bội Nhu chứ? Nhưng cô cho rằng đây cũng là một cách để cô ấy rèn luyện bản thân.

“Nếu cô ấy vẫn tiếp tục chịu đựng như vậy, chắc chắn sẽ có một ngày thành tài.” Đây là lời nói thật lòng của cô.

Trần Di Tĩnh xoay người muốn rời khỏi phòng photocopy, nhưng không cẩn thận trông thấy tài liệu gì đó đã bị vò nhăn “Đây là cái gì?” Tò mò cô cầm lên xem, sau đó phòng photo truyền ra loại giọng nói hung ác muốn giết người “Uông... Bội... Nhu... Cô nhất định phải chết...”

Ái... Cô cũng đã quên mình mới vừa rồi mới khen ngợi cô nhân viên số khổ kia nay lại đang nguyên rủa cô ấy chết!

Bởi vì ngày mai là cuối tuần nên sẽ được nghỉ hai ngày, hơn nữa lễ tình nhân lại tình cờ rơi vào ngày chủ nhật, vì vậy trước khi tan ca, đã có một đám người chen chúc đợi ở máy bấm thẻ rồi. (công ty này được nghỉ thứ 7 và chủ nhật)

Ai cũng nóng lòng muốn trở về sớm, chỉ có cô là ngoại lệ, cô hoàn toàn không có chút gấp gáp, còn không ngừng tìm cách làm phiền người khác.

“Chuyện đó... Linh Linh, thật sự cô không thể dẫn tôi đi cùng được sao?” Không ngừng chấp hai tay của mình trước ngực giống như cúng bái, Uông Bội Nhu liều chết cũng muốn mình được toại nguyện.

Cô gái được gọi là Linh Linh là một cô gái xinh đẹp, hai mắt tròn ngược nói “Tôi đi hẹn hò tại sao lại phải đem theo một kỳ đà cản mũi chứ?”

“Vậy...” Uông Bội Nhu nghe Linh Linh kiên quyết cự tuyệt liền quay đầu hướng cô gái tên Tiểu Trúc van xin “Trúc... cho tôi đi cùng đi...”

“Trừ phi cô bước qua xác của tôi!” Câu trả lời cũng rất ngoan độc, gọn gàng dứt khoát.

“Vậy...” Uông Bội Nhu chưa từ bỏ ý định của mình, quan sát đồng nghiệp của mình “Anh Trần...” Tiểu Trần vội vàng cởi áo khoác của mình ra trùm lên đầu “Tôi không nghe, tôi không hay, tôi không thấy, những gì em đang nói...” Thật là ác độc!

Người nào cũng ác như nhau!

Lòng Uông Bội Nhu có cảm giác bị tổn thương, cô đang muốn từ bỏ ý định, thì lại nghe một giọng nói rất quen thuộc “Cô đang muốn giờ trò gì nữa đây?” - Là Trần Di Tĩnh.

“Giám đốc Trần...” Đứng rồi! Tại sao cô lại không nghĩ tới sếp của mình vậy? Trần Di Tĩnh bước nhanh vào phòng, đương nhiên cô sẽ có hy vọng, vì cô là cấp dưới của Trần Di Tĩnh, chắc chắn cô ấy sẽ không thể gạt cô sang một bên như những người kia: “Lễ tình nhân có dự định gì không?”

“Liên quan gì đến cô!”

“Hả?” Uông Bội Nhu không ngờ Trần Di Tĩnh lại phản ứng như vậy, đầu tiên là sững sờ sau đó cô cũng quyết định dùng chiêu liều mạng “Quản lý... Có thể cho người ngoài đi cùng được không!”

Trần Di Tĩnh liền nói: “Có thể, cô cầu xin tôi đi!”

Lời của Trần Di Tĩnh truyền vào lỗ tai của Uông Bội Nhu, cũng chỉ là ‘người nói vô tâm, người nghe thì hữu ý’.

Cầu xin? Vậy là có hi vọng rồi!

“Cầu xin cô...” Uông Bội Nhu đầu tiên là chấp tay trước ngực lạy lia lịa “Cầu xin chị...” Không thấy phản ứng, cô lại vội vàng hướng Trần Di Tĩnh thi hành đại lễ cung kính cúi đầu 90 độ.

Nhưng Trần Di Tĩnh lại như không có nhìn thấy vậy, bấm thẻ xong là muốn rời đi.

“Thôi, đành liều mạng vậy!” Uông Bội Nhu lập tức gấp gối của mình, định dùng động tác quỳ gối để được sự đồng ý của Trần Di Tĩnh.

Cô không nghĩ rằng vừa đúng giờ tan ca, chuông báo giờ vừa reo thì đám đồng nghiệp đã ào ào tan ca chạy tán loạn như chim thú trong rừng vậy, sau vài giây tại máy chấm công đã không còn một bóng người, dĩ nhiên Trần Di Tinh cũng đã biến mất rồi.

“Thật là ác độc!” Ông Bội Nhu đành bắt lực bò dậy, vuốt ve đầu gối cùng phui bụi.

“Đã quỳ rồi cũng không được” Trong lòng tức giận cùng ầm ứ trào dâng lên đến cổ “Hừ... Đồng nghiệp trong công ty này thật máu lạnh...” Hơn nửa năm qua cô đã hết lòng đối xử với bọn họ như vậy mà không nhận lại được gì.

“Minh thề, mình sẽ cho mọi người thấy và phải nỗ lực vì tác phẩm của mình!”

Nhưng lời thề vừa dứt, thì... biết đi đâu tìm người yêu lý tưởng đây, Ông Bội Nhu không suy nghĩ ra biện pháp nào.

Nghĩ tới mình phải một mình trôi qua... Lòng của cô liền cảm thấy cô đơn.

“A Quảng, doanh thu quý này của Dục Đạt cũng không tệ, vất vả cho cậu rồi.”

“Dục Quảng, kế hoạch quý đầu của Triển thị cậu làm rất tốt, tương lai Triển thị sẽ còn phát triển hơn nữa, sắp tới vẫn phải nhờ vào năng lực của cậu đó.”

“Tiểu Quảng, lợi nhuận quý đầu của Dục Đạt vượt mức so với dự đoán của tôi là 7%, bản báo cáo thành tích này của cậu thật là xuất sắc!”

Sau khi nghe xong những đoạn tin nhắn khen thưởng mà trợ lý giúp chuyển đến cho anh, lòng của Triển Dục Quảng càng nghĩ càng phiền lòng, không nhận được mà đứng lên, đáng người cao gây chậm rãi bước đến cửa sổ.

Xuyên qua kính cửa sổ, từ tầng thứ 30 của tòa cao ốc, anh đang quan sát xe cộ nhộn nhịp trên đường phố, trong lòng như được thả lỏng.

Quang cảnh ở Triển thị trong sáu năm qua cũng không có gì thay đổi, nhưng anh thì càng ngày càng già hơn chai sạn hơn, dường như không còn cảm thấy hứng thú với bất kỳ điều gì nữa.

“Tổng giám đốc.”

Sau lưng truyền đến giọng nói của Lạc Tiểu Dao, trợ lý thân cận nhất của anh, anh quay đầu bắt đầu đi hỏi “Ai tìm tôi vậy? Bất luận là ai cũng nói tôi không có ở đây.”

Anh không có rảnh để tiếp mấy vị tiền bối của Phương gia và Triển gia, hiện tại anh rất mệt mỏi.

Lạc Tiểu Dao quan sát khuôn mặt mệt mỏi của ông chủ, anh không biết nên làm thế nào để giúp Triển Dục Quảng, giúp anh thoát khỏi áp lực từ phía hai gia tộc.

Triển Dục Quảng là người đàn ông có cá tính mạnh mẽ, cao gần 1m9, thân hình như người mẫu, anh so với những người cùng lứa thì như hạc đứng giữa bầy gà, ngũ quan của anh sâu sắc như một bức tượng Hy Lạp, thâm thúy mà lập thể, tuy nhiên hơi uy nghiêm khiến cho người khác không thể đến quá gần.

Một người đàn ông cao quý như vậy... Thì làm sao có thể làm công việc “bán thời gian” như vậy chứ? một công việc kỳ quái! Nhưng... Anh chỉ là một trợ lý nhỏ bé, làm sao có quyền can thiệp vào chuyện của ông chủ chứ.

“Không như ngài nghĩ đâu” Lạc Tiểu Dao đem điện thoại di động trong tay, cung kính đưa cho Triển Dục Quảng “Là công ty ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ tìm ngài.”

“À” Triển Dục Quảng nghe vậy, khuôn mặt đang lạnh lùng cũng chậm rãi hòa hoãn: “Đến giờ rồi sao?”

Đó là công việc bán thời gian mà mỗi tháng một lần, là ngày mà anh được tự do thoải mái tinh thần, hiện tại tâm tình của anh cũng đang bức bối, vừa đúng lúc nhận một ca để giải tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một mình Ông Bội Nhu đi trên đường, gió lạnh thổi vào từ cổ áo của cô xuống, nhưng cô lại không cảm thấy lạnh chút nào. Bởi vì, hiện tại trong lòng của cô còn lạnh hơn so với thời tiết rét lạnh này!

“Tại sao vậy?” Cô không ngừng tự hỏi mình “Tại sao mình đã bỏ ra nhiều như vậy, lại không có được hồi đáp?”

Tại sao không ai chịu dẫn cô đi cùng, cho cô một lễ tình nhân vui vẻ và không cô đơn vậy?

Mong muốn của cô không nhiều lắm, chỉ muốn chia sẻ một chút hạnh phúc với người khác mà thôi, thật đó!

Khi còn bé thì cô chỉ ở nhà lủi thủi đọc sách một mình nên không cảm thấy buồn, nhưng khi đã vào trung học và đại học, cô thấy bạn bè có người yêu, trông thấy bọn họ đắm chìm trong thế giới hạnh phúc, khiến cho cô cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Nhưng khi đó cô nhận thức rõ ràng mình không có quyền nói chuyện yêu đương, vì cô chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu nhà của người họ hàng, như vậy đã là tăng thêm rất nhiều gánh nặng cho người khác rồi, cho nên lúc còn đi học, cô luôn liều mạng cố gắng học thật tốt để giành lấy học bổng, ngoài ra thời gian rảnh cô còn đi làm thêm để kiếm ít tiền để tự trang trải phí sinh hoạt cho mình.

Thời điểm đó, cô đã cố gắng chịu đựng...

Nhưng bây giờ thì khác! Cô đã độc lập về mọi mặt, có thể tự lo cho bản thân mình, cũng đến lúc nếm thử mùi vị tình yêu cùng cảm giác có bạn trai chứ?

Hơn nữa, cô cũng không có lòng tham gì nhiều!

Cho dù là một đoạn tình cảm ngắn ngủi cũng được, bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một tình yêu nghiêm túc... dù sao cô cũng chỉ có hai bàn tay trắng, cô lấy gì để yêu cầu người ta phải nghiêm túc với cô chứ!

Như vậy... Chẳng lẽ cũng quá xa vời sao!

“Hừ! Mình không thể buông tay như vậy được.” Đây chính là mong ước của cô đối với chính bản thân mình “Mình nhất định phải có một người tình trong ngày lễ tình nhân.”

Cô đang tự mình làm bầm với chính mình thì đột nhiên từ đâu bay đến một tờ rơi quảng cáo: “Lễ tình nhân, bạn cảm thấy cô đơn sao?

Ban đêm, khi bên cạnh người khác lại có bạn trai để ôm ấp, còn bạn lại chỉ có thể ở nhà ôm cái gối ôm lạnh lẽo, bạn... không cảm thấy lạnh sao?

Các bạn đang rất cô đơn, chúng tôi hiểu.

‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ đặc biệt chuyên thiết lập dành cho phái nữ, tiêu chí phục vụ của chúng tôi là: khách hàng là thượng đế, phục vụ chu đáo ân cần, chất lượng hàng đầu, không từ chối bất kỳ yêu cầu nào.

Hàng của chúng tôi đầy đủ màu sắc, chất lượng hảo hạng, đạt tiêu chuẩn.

Cho dù bạn muốn yêu cầu thành thực hay thuần khiết, bất kể là phái dịu dàng hay phái dã thú, đa dạng về màu sắc bất kể là da trắng, da vàng hay da đen, chỉ cần bạn muốn, chúng tôi có thể đáp ứng đầy đủ tất cả yêu cầu của các bạn!

Không có người phụ nữ cô đơn, chỉ có người phụ nữ không hành động, hãy mau cầm điện thoại lên và gọi cho chúng tôi, hãy “Kết thúc cô đơn”, đường dây nóng: 000-520-520 – “Linh Linh linh, tôi muốn anh, tôi muốn anh”... phục vụ 24/24 hoặc địa chỉ web: www.iwantlover.com2.tw chờ bạn đó.”

Đây là cái gì thế? Điều quan trọng là mong muốn của cô sẽ thực hiện được!

Chỉ là... Cô một lần nữa cẩn thận nghiên cứu đọc từng chữ từng chữ trên tờ rơi, ừ... Có lẽ sẽ tốn rất nhiều tiền tiết kiệm của cô đó?

Nhưng nghĩ đến chuyện mấy bữa trước đây, bất luận cô đã dùng mọi cách để năn nỉ cùng van xin, nhưng cũng không có người nào động lòng cho cô cùng tham gia chơi ngày lễ tình nhân, cô liền không nhận được muốn đánh cuộc một lần.

“Tốn tiền thì tốn tiền, ít ra ngày lễ tình nhân mình cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.” Như vậy là đủ rồi.

“Được rồi, quyết định không bằng hành động ngay.” Uông Bội Nhu lập tức lấy điện thoại di động của mình ra gọi vào số điện thoại trên tờ rơi “Hy vọng có thể dùng tiền mua được một người yêu tốt để bầu bạn!”

“A Quảng, thật xin lỗi, mặc dù vẫn chưa đến lượt của cậu, nhưng sắp tới là ngày lễ tình nhân, việc kinh doanh của chúng tôi thật sự rất đắt khách...” Đầu dây bên kia chính là ông Tề, chủ của công ty ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ đang nói: “Cậu có thể sắp xếp công việc đến đây để giúp chúng tôi một chút được không?”

Mấy hôm nay Triển Dục Quảng bận tới mất tới mũi về việc chỉnh đốn mấy phòng ban trong công ty, tâm trạng đang âm ỉ, hôm nay nhân cơ hội này để thoát khỏi phiền não, dĩ nhiên là đồng ý vô điều kiện rồi.

“Ông chủ Tề, ông đừng khách sáo như vậy, tôi sẽ đến ngay.” Dứt lời liền tắt điện thoại di động, đi tới bàn làm việc nhấn số nội bộ trên điện thoại bàn.

“Tiêu Dao, cậu giúp tôi sửa lại lịch làm việc của tôi một chút, cuối tuần tôi sẽ không đi làm.”

“Dạ, tổng giám đốc.” Lạc Tiêu Dao lập tức bắt đầu thay đổi lịch làm việc của Triển Dục Quảng.

Không lâu sau, anh liền xuất hiện trước bàn làm việc của Triển Dục Quảng.

“Tổng giám đốc, buổi chiều cuối tuần chỉ cần ngài ghé qua công ty một chút là được.”

Triển Dục Quảng nghe vậy, trên mặt đang vốn căng thẳng lập tức được giải tỏa.

“Cám ơn cậu, Tiêu Dao! Tôi biết cậu sẽ làm được, vậy là tôi yên tâm rồi.” Nói xong, Triển Dục Quảng ung dung từ ghế ngồi đứng dậy, nhận lấy áo khoác màu đen mà Lạc Tiêu Dao đưa tới cho anh.

Sau khi Lạc Tiêu Dao giúp ông chủ mặc áo khoác, mới từ trong túi lấy ra cái hộp được gói rất đẹp.

“Tổng giám đốc, ngài nhận xong món này rồi mới khen thưởng tôi.”

Sau khi Triển Dục Quảng nhìn đến hộp bao cao su trên tay anh, không khỏi cười “Cậu được lắm, Tiêu Dao.”

Nhận lấy ‘công cụ’ bảo vệ, Triển Dục Quảng liền rời khỏi phòng làm việc, anh đối với phần ‘công việc’ này giống như đã mong chờ từ rất lâu vậy.

Điều này khiến cho Lạc Tiêu Dao không nhịn được mà đuổi theo dặn dò thêm vài câu “Tổng giám đốc, đi làm nhớ mang vào đó! Ít nhất sẽ an toàn một chút.”

Triển Dục Quảng cũng không có quay đầu lại, nhưng thân thể cũng có chút ngẩn ra, anh... Cũng có lúc nghĩ qua chuyện này, nhưng trước mắt anh thật sự thấy rất phiền khi phải nhớ tới những chuyện này!

Sau một giây dừng lại, Triển Dục Quảng tiếp tục ngẩng đầu bước đi.

Chỉ còn một mình Lạc Tiêu Dao ở phía sau lẩm bẩm nghĩ: “Cũng đã đi làm được ba năm rồi, sao vẫn chưa gặp được người ‘hợp ý’ vậy?”

Trừ phi tổng giám đốc là một con người máu lạnh không có trái tim!

Nhưng đã có anh ở đây, chỉ cần anh còn một ngày là trợ lý của tổng giám đốc, thì anh sẽ hỗ trợ tổng giám đốc có được hạnh phúc, nếu không anh sẽ cảm thấy hổ thẹn và không xứng đáng với vị trí anh đang đảm nhiệm.

Hơn nữa tổng giám đốc lạnh lùng như Triển Dục Quảng thì cũng chỉ có một mình anh là có cách trị thôi!

Uông Bội Nhu đến theo sự hướng dẫn trong điện thoại, đi đến công ty ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ vừa vào đến cửa, cô căn bản cũng không có chú ý đến bốn phía xung quanh đều là trai đẹp, cô thật lòng nói rõ thành ý cùng lập trường của mình với nhân viên tiếp tân.

“Tôi... Tôi không có nhiều tiền, cho nên tôi cũng không yêu cầu quá nhiều...” Bởi vì khát vọng của cô là có thể mượn được một người yêu hoàn hảo, làm bạn với cô để cô không cảm thấy cô đơn trong ngày lễ tình nhân, cô muốn hưởng thụ cảm giác lần đầu tiên trong đời được người khác cưng chiều, chăm sóc là như thế nào. Cho nên, cô đành phải tháo chiếc mặt nạ vui vẻ xuống, không đi nịnh nọt van xin người khác nữa, cũng không vì khần trương mà gây ra họa.

Cô đang rất nghiêm túc, đến nỗi sợ hãi trong mắt bị vẽ mặt cô đơn che khuất.

Đổi lại bất luận ai trông thấy, cũng sẽ tránh né ánh mắt ấy, chỉ có những ai hiểu được ánh mắt cô tịch đó, mới có thể hiểu được trong lòng cô đang cần gì.

Không sai, chỉ có một người đàn ông đang ngồi trong phòng, chỉ duy nhất một người có thể nhìn ra cùng hiểu ánh mắt đang chất chứa nỗi buồn của Uông Bội Nhu.

Đúng vậy, chính là anh... Triển Dục Quảng.

Anh cũng không biết tại sao, gần một tháng nay anh chưa ghé qua chỗ này, nhìn người quen có chút lạ... Ách... Không đúng! Nhìn những đồng nghiệp kia đi qua đi lại, không hiểu sao trong lòng anh lại sinh ra một cảm giác bình thản dễ chịu.

Sau đó ánh mắt của anh thoáng lướt qua mọi chỗ, rồi tập trung vào Uông Bội Nhu, ánh mắt của cô mang theo chút hy vọng, chút khẩn cầu, còn có sợ hãi cùng kinh ngạc.

Dường như... Cô cũng đang rất cô đơn, giống như anh vậy!

Nhất thời thần kinh của anh bị cô làm cho tê liệt.

“Tôi có thể chọn khách được không?” Vào công ty ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ hơn ba năm rồi, lần đầu tiên Triển Dục Quảng có ý muốn ôm lấy người phụ nữ này vào trong ngực để che chở cùng chăm sóc.

Cho nên, anh không nhận được đành nói ra yêu cầu quá đáng của mình với ông chủ Tề.

Tề Hoạch Sinh có chút kinh ngạc, nhưng cũng bởi vì tình hình trước mắt bận rộn nhiều việc... Ngoài ra hiện tại có một người phụ nữ gốc nào đó đem theo một túi lớn tiền lớn đến chỉ đích danh anh, nói muốn chọn anh, khiến cho anh không còn thời gian rảnh đi quản những chuyện khác.

“Được... Có thể.” Tề Hoạch Sinh còn phải bận đi giải quyết người phụ nữ kia nữa.

Sau khi Triển Dục Quảng nhận được sự đồng ý của ông chủ Tề, liền đi tới mục tiêu phía trước.

Anh bước nhanh tới bên cạnh Ưông Bội Nhu thì nghe được cô đang thảo luận cùng với nhân viên tiếp tân “Tôi... Tôi chỉ muốn một người yêu tốt là được, tôi không cần đẹp trai.” cô không yêu cầu cao, chỉ cần là đàn ông, trên người có đầy đủ chức năng cùng dụng cụ là được, cô không ngại mập hay ốm, xấu hay đẹp, phải dịu dàng hay là phải dã thú.

Ừ... Căn bản mà nói, là ai cô cũng sẽ không cự tuyệt!

Cho nên cô nghĩ mình không hề ‘kén chọn’ như vậy, bọn họ có thể giảm giá cho cô hay không?

Nhưng chuyện cô không nghĩ tới chính là, anh chàng đẹp trai của bộ phận tiếp tân cũng đang rất khinh thường loại khách không biết ‘kén chọn’ như cô vậy.

“Rất xin lỗi, chỗ chúng tôi chỉ có đẹp, tuấn, mỹ, hảo...” (nghĩa là : đẹp trai , tuấn tú , chất lượng...)

“Vậy cũng được.” Cô đã nói là không chọn lựa rồi mà!

Hắn ghét nhất là người mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ và khách keo kiệt.

“Vậy...” Ưông Bội Nhu len lén nắm chặt lấy sổ tiết kiệm chỉ có ít ỏi tiền của mình, sau đó hỏi tiếp tân “Có phải trả toàn bộ số tiền trước hay không?”

Nếu có thể “Sử dụng trước, sau trả tiền” hoặc là “Trả theo từng đợt” thì cô sẽ không lo rồi.

“Nhảm nhí!” Nhân viên tiếp tân đã hết kiên nhẫn, khó chịu ra mặt: “Chúng tôi cùng cô ăn, chơi với cô, ngủ cùng cô... Thì đương nhiên là cô phải thanh toán hết trước chứ...” Đừng nghĩ được dùng thử trai đẹp miễn phí, cô nằm mơ đi!

“Ừ...” xem ra không thể làm gì khác hơn là thương lượng để được giảm giá thôi. “Vậy...” Ưông Bội Nhu ngoan ngoãn đưa sổ tiết kiệm của mình ra “Anh có thể cho tôi biết anh bớt được bao nhiêu đi!”

Nếu như không đủ thì lát nữa cô sẽ lấy thẻ ATM đi rút thêm tiền mặt.

Cô không biết rằng có một cánh tay đột nhiên từ bên cạnh cô đưa ra, cầm lấy sổ tiết kiệm của cô: “Chúng ta hãy trực tiếp thương lượng giá cả đi!”

Hả? Anh ta là ai?

Ưông Bội Nhu nghi ngờ quan sát cùng đánh giá người đàn ông vừa mới xuất hiện, dáng dấp của anh đúng là rất chuẩn, mặc dù mang theo chút uy nghiêm cùng lạnh lùng, nhưng cũng có cảm giác dịu dàng: “Anh...”

“Anh Triển?” Anh chàng đẹp trai ở bộ phận tiếp tân mang theo bộ dáng không biết điều cùng khinh thường cô mà nói “Cô ấy là khách đến từ châu Úc đó!” (nghĩa là : khách hạng bét)

Ai... Ai nói cô là khách châu Úc chứ?

“Tôi không phải!” Tranh thủ thời gian giải thích với nhân viên tiếp tân “Tôi chỉ muốn tính toán cẩn thận một chút mà thôi.” Không phải người châu Úc đâu, anh đừng ý mình đẹp trai thì có thể tùy tiện vu oan cho cô nha!

“Không sao!” Triển Dục Quảng chỉ muốn xác nhận xem cô gái này chịu cô đơn đến mức nào mà phải đến nơi này “Tiểu Bát, cô ấy... Để tôi tiếp.”

Thuận tay anh kéo Ưông Bội Nhu vào một góc, dùng giọng ám áp hỏi cô “Cô hãy nói cho tôi biết yêu cầu của cô, tôi sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn cô.”

Thật tốt quá!

Ưông Bội Nhu cảm động đến nỗi thiếu chút nữa là rơi nước mắt: “Tôi...” Quan sát người có thể sẽ chung đụng với cô, đột nhiên cô quyết định nói hết sự thật cho anh biết, cũng có thể là do ánh mắt trấn an của anh đã khiến cho cô buông lỏng phòng bị chăng? “Điều đầu tiên là... Tôi không có nhiều tiền.”

“Không sao đâu.” Triển Dục Quảng tới đây để ‘làm việc’ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tiền bạc.

“Tôi có quyền tự lựa chọn đối tượng phục vụ.” Anh nhẹ nhàng nói, mặc dù trước đây anh chưa bao giờ dùng đến quyền hạn này.

“Thật vậy sao?” Ông Bội Nhu vừa nghe anh nói như vậy, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm giống như đã bỏ được một tảng đá lớn vậy. “Vậy thì tốt quá rồi, vừa rồi tôi nhìn thấy bộ dáng gây khó dễ của người kia khiến tôi muốn bỏ cuộc giữa chừng!”

“Cũng may là cô vẫn chưa rời khỏi!” Anh nhẹ giọng nói nhỏ, đáy lòng bỗng dâng lên một luồng cảm xúc xen lẫn cảm giác sợ hãi, anh sợ không có cơ hội cùng cô tiến thêm một bước. Anh đem sổ tiết kiệm trả lại cho cô “Đi thôi! Chúng ta hãy tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện đi!”

“Nhưng mà...” Cô vẫn còn muốn nói rõ ràng với anh.

“Cô muốn ở lại chỗ này sao?” Anh không hiểu hỏi lại.

Nhìn trong mắt của Ông Bội Nhu có chút bối rối kèm theo sợ gì đó, Triển Dục Quảng liền hiểu ra lo lắng hiện tại trong lòng cô, nhất định là cô đang lo không đủ tiền!

“Ừ” cô gật đầu “Tôi không yêu cầu gì nhiều, anh chỉ cần ở cùng với tôi đến ngày hôm sau của ngày lễ tình nhân là được, chỉ thế mà thôi.”

Triển Dục Quảng rất muốn nói rõ ràng cho cô biết... Anh không định thu tiền của cô, anh chỉ muốn xóa đi nỗi cô đơn trong mắt cô mà thôi, sau mới nghĩ tới chuyện sẽ cùng cô tiến thêm một bước, nhưng anh vẫn chưa kịp nói ra khỏi miệng.

Không thể giải thích được, một cảm giác kỳ lạ đang chảy rất mãnh liệt trong lòng anh, tim đập nhanh giống như đang nói cho anh biết, con tim của anh không muốn cô rời khỏi!

Tại sao lại có thể như vậy? Từ trước đến nay anh không phải là người dễ dàng động lòng!

“Được rồi, vậy cô muốn ký hợp đồng như thế nào đây?” Vì muốn giữ cô lại, Triển Dục Quảng lần đầu tiên đem quyền quyết định trong tay giao cho khách hàng. “Chỉ cần cô nói sao, tôi cũng sẽ nghe theo.”

Tốt như vậy sao? “Tôi...” Cô xem hợp đồng và điều khoản của ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’. “Có thể bỏ những điều này được không?”

Cô chỉ vào những điều bất lợi đối với mình. “Bỏ điều này... Điều này... Cùng điều này, tiền chi tiêu có thể như thế này hay không?” Cô viết viết, sau đó khoanh tròn vài vòng.

Triển Dục Quảng chưa bao giờ nghĩ giá trị con người thật của mình rẻ tiền đến thế, tiền lương cũng chỉ nhiều hơn so với người đi làm thêm giờ ở siêu thị một chút mà thôi!

Nhưng thôi, ai bảo anh có hứng thú với cô làm gì chứ.

Cho nên, anh cố đè nén mà nói: “Cô vui là tốt rồi.”

Ừ, thật sự cô rất vui.

Cô viết yêu cầu của mình lên trên hợp đồng “Chuyện này làm phiền anh rồi, buổi sáng chủ nhật từ 8:00 giờ sáng bắt đầu, cho đến 8:00 sáng thứ hai là kết thúc, trong thời gian đó anh phải làm việc xứng đáng với nhiệm vụ tình nhân của mình, phạm là những việc nên làm và có liên quan đến tình nhân, thì cũng không thể thiếu”

“Đồng ý.” Triển Dục Quảng nói xong liền ký tên vào trong hợp đồng.

“Triển Dục Quảng!” cô nhìn chữ ký trên hợp đồng rồi khẽ gọi. “Tên này khó gọi quá, hay là tối nay về nhà tôi sẽ nghĩ ra một cái tên thân mật dành cho anh nhé.”

Thân mật? Lời nói vô tâm của cô nhưng lại khiến cho lòng anh chấn động, anh kinh ngạc nhìn khuôn mặt vô tội cùng ngây thơ của cô. “Cô...” Có chút khó mở miệng !

Ngược lại Ông Bội Nhu không phát hiện anh có điều muốn nói lại thôi, cô cũng ký tên của mình vào hợp đồng, vừa viết vừa kinh ngạc mà nói: “Oa... Chữ ký chúng ta ký chung vào một chỗ như vậy, rất giống đang ký giấy chứng nhận kết hôn vậy đó.”

Triển Dục Quảng biết lời nói của cô chỉ là vô tình mà thôi, nhưng trái tim anh cũng có chút lo sợ, nhìn vào ánh mắt của cô càng thâm thúy hơn.

Sao rồi? Có hứng thú với cô bé này rồi sao?

Cô đang ám chỉ cho anh biết, anh có thể tiến thêm một bước lui tới với cô sao?

Hay là... Nhưng lại rất không có khả năng, nếu như cô muốn cùng anh tiếp xúc thân mật, tại sao hiện tại lại không muốn anh theo cô về đây?

Bởi vì không hiểu rõ tâm tư của cô, khiến cho anh càng thêm hứng thú với cô hơn.

Cuối cùng, Triển Dục Quảng cũng chỉ có thể lấy ánh mắt nghi ngờ nhìn cô, cũng không hiểu cô có cái gì đó rất là kỳ lạ.

“Vậy cứ như thế nhé, buổi sáng chủ nhật gặp lại.” Ký hợp đồng xong, tay của Ông Bội Nhu cầm lấy một bản hợp đồng và nói “Anh sẽ tự đến? Hay là

muốn tôi đón anh?”

Triển Dục Quảng cảm thấy buồn cười “Tôi có xe, tôi sẽ đến đón cô.”

“Vậy thì tốt quá.” Bây giờ Uông Bội Nhu mới phát hiện được ‘đại sự đã định’ liền đưa tay ra bắt tay với anh, ngay khi tay cô vừa tiếp xúc bàn tay của anh, đột nhiên một giây sau thần kinh của cô như bị tê liệt, đây là sao vậy? Cô mới bị điện giật sao!

Không thể như thế được! Cô chỉ là một tên làm công bé nhỏ, sao có thể tham lam mong muốn ở chung một chỗ với trai đẹp mà nói chuyện yêu đương chứ?

Cô không có dư thời gian cùng tiền bạc!

Cô nhanh chóng che dấu cảm xúc kia của mình: “Anh nhớ phải đến đón tôi, và cùng đi dùng điểm tâm đó!”

Nói xong, cô định rời đi.

Lại bị Triển Dục Quảng kéo lại “Đợi chút đã...!”

“Còn chuyện gì nữa sao...?” Cô nhìn thẳng vào mắt của anh, mặc dù cô giọng điệu của cô rất chua ngoa, nhưng cô cũng rất muốn biết rõ về anh.

Rất vinh dự khi được người đàn ông đẹp trai này làm người yêu của mình, trong lòng cô tham lam muốn ghi nhớ cùng khắc sâu hình ảnh này cùng những chi tiết khác trong lòng, để ngày sau rảnh rỗi thì nhớ lại cho đỡ buồn mà cũng không phải tốn kém tiền bạc.

“Cô cần tình nhân...” Ai... Mặc dù anh ‘đi làm thêm’ đã hơn ba năm rồi, nhưng lại lười nói mập mờ không uyển chuyển này, anh lại không thể hỏi, bởi vì công ty ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ của bọn họ cũng chỉ là mang tính nghiệp vụ.

Chẳng biết tại sao, Uông Bội Nhu hiểu rõ biểu hiện lúng túng của anh.

“A...” Mặc dù cô cũng đang đỏ mặt, nhưng cũng dũng cảm nói ra lời trong lòng “Tôi muốn người yêu chính là bao gồm tất cả mọi thứ.” Vậy... Chính là nghĩa đen mà anh muốn nói!

“Tôi hiểu rồi.”

“Vậy thì chủ nhật nhé.” Cô xấu hổ đi ra.

Chỉ còn lại một mình Triển Dục Quảng đứng đó dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn theo bóng lưng của cô, cho đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, anh vẫn không thể đoán ra lý do chính của cô.

Chỉ là muốn thuê người yêu trong ngày lễ tình nhân sao?

Uông Bội Nhu cũng không có trực tiếp về nhà, mà đi mua sắm.

Dù sao, vừa rồi cô cũng đã được giảm giá và ưu đãi một cách đáng kể, cho nên bây giờ cô sẽ đối xử với bản thân mình khá hơn một chút.

“Trong ngày lễ tình nhân đầu tiên của mình, phải đi mua một bộ nội y thật đẹp và mới.”

Nghĩ như vậy, cô liền qua quầy hàng chuyên kinh doanh nội y đang “giảm giá”, để chiến đấu với một nhóm phụ nữ cũng đang chọn.

Sau khi vất vả chiến đấu, cô cảm chiến lợi phẩm của mình trên tay, đi ra từ quầy thanh toán tiền, Uông Bội Nhu chợt nghĩ đến một chuyện khác quan trọng hơn.

“Nếu như ngủ... Thì phải chuẩn bị áo ngủ khiêu gợi?” Cho nên, cô lập tức chui vào một cửa hàng chuyên bán đồ ngủ cũng đang ‘đại hạ giá’.

Rốt cuộc cô cũng mua đầy đủ đồ dùng cho bản thân mình, sau đó lại gấp gáp vọt vào một nhà sách lớn.

“Lần đầu tiên của tôi nhất định phải để lại một kỉ niệm thật tốt.”

Cô tự nói với mình như vậy, cho nên cô mua ngay một cuốn sổ tay thật mỏng cùng một cây bút bi.

“Bây giờ chỉ còn đi siêu thị mua sắm nữa thôi.”

Cô muốn đem tất cả mọi chuyện xử lý ổn thỏa trong buổi tối hôm nay, cô tỉ mỉ tính toán “Tổng cộng là 24 giờ, vậy thì phải chuẩn bị hai bữa ăn sáng, một bữa trưa và một bữa tối mới đủ.”

Sau khi đã vội vàng đi siêu thị chọn lựa hàng hóa xong, Uông Bội Nhu tay xách nách mang, cầm gói to gói nhỏ trở về căn phòng thuê của mình.

“Ai... Căn nhà trống trơn, tôi đã trở về rồi” Cô tiện tay để quần áo xuống, đem toàn bộ thức ăn nhét hết vào cái tủ lạnh bé nhỏ. “Có ai nhớ tôi không?” (Tội nghiệp chị này quá, sống một mình thật buồn.)

Đương nhiên, trả lời cô chỉ có một căn phòng vắng lạnh.

Bình thường, cô sẽ phải đối mặt với cảnh u buồn như mùa thu thay lá, nhưng hôm nay cô lại hào hứng lớn tiếng nói với chính bản thân mình “Ngày mai sẽ có người ở cùng với mình cả ngày rồi!”

Trong lòng cảm thấy vui vẻ tràn lan không tả được...

Sau đó Ưông Bội Nhu thả mình trên chiếc ghế sofa nhỏ, lấy ra cuốn sổ tay cùng viết bị, bắt đầu ghi chép trạng thái tâm tình của mình.

“Thứ bảy, ngày x tháng x năm x, tối hôm nay thật mới mẻ!

Thậm chí còn rất may mắn được ưu đãi kiếm được một người bạn trai giả cực rẻ để làm bạn, khiến cho tôi mong chờ cùng ngóng trông.

Ngày mai, tôi sẽ từ giả hai từ ‘cô gái’, để trở thành ‘phụ nữ’, sẽ là một kỉ niệm đẹp đối với tôi!”

Bởi vậy, Bội Nhu hết lòng lập ra một kế hoạch, để mãi mãi nhớ đến ngày kỉ niệm sau cuối khi còn là ‘cô gái’.

Vì vậy trước ngày lễ tình nhân một ngày, cô dành thời gian ở nhà để chụp ảnh chính bản thân mình, ở mỗi góc độ khác nhau đều tạo một kiểu dáng khác nhau bao gồm dịu dàng, khôi hài, khoa trương, cũng động tác nhảm chán, để làm kỉ niệm sau này lấy ra để thưởng thức bộ dáng thiếu nữ ngây thơ của mình.

“Ai... Nếu như có máy chụp hình thì tốt rồi, như vậy sẽ chụp được những tư thế thuần khiết nhất của mình để thể làm kỉ niệm...” Cô mới nghĩ như vậy thôi, một ý niệm khác đã hình thành trong đầu cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Triển Dục Quảng đứng hện lái xe tới đến nhà của Ưông Bội Nhu, rõ ràng anh đã xuất phát sớm hơn dự định, nhưng bởi vì khó kiếm được một chỗ đậu xe, nên đành trễ hện ba phút.

“Kính kơng...”

Ưông Bội Nhu vừa nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên liền cửa mở ra, đủ cho thấy cô đã chờ anh từ rất lâu.

“Anh đến trễ!” Vừa trông thấy Triển Dục Quảng, cô không nhịn được nhìn đồng hồ đeo tay, nhẹ giọng oán trách “Anh thiếu tôi ba phút đó!”

Nhưng tại sao lại tính toán mấy giây kia với anh đây, anh đẹp trai nên có giá hơn chứ?

Hôm nay anh mặc một bộ vest hàng hiệu, khiến cho cả người anh tỏa ra khí chất quý phái, làm cô không thể rời mắt được.

Đây... Người đàn ông này có phải có quá nhiều sức hấp dẫn quá hay không đây? Thật phi đạo đức!

“Tôi sẽ đền bù.” Triển Dục Quảng mỉm cười, hai tay để sau lưng.

“Bội Nhu!” anh dùng giọng ấm áp gọi tên của cô, rất đúng với quy tắc đã ghi trong hợp đồng của công ty ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’. “Em không mời tôi vào nhà sao?”

“A...!” Ưông Bội Nhu kêu lên một tiếng, vội vàng lấy lại tinh thần của mình, lui về phía sau hai bước “Mời vào!”

Triển Dục Quảng dùng mắt để quét qua toàn bộ căn phòng, phát hiện căn phòng được bố trí rất giản dị cùng ấm áp, kiểu trang trí đơn giản này khiến anh rất thích.

“Chúng ta cùng nhau dùng bữa sáng trước đi!” Cô vội vàng chỉ vào thức ăn trên bàn trà ở trong phòng khách. “Sáng hôm nay chúng ta sẽ dùng món ăn Phương Tây, ngày mai sẽ dùng món ăn Trung Quốc.”

Đã trả tiền xong rồi, đương nhiên là cô rất muốn thử cảm giác hai người cùng nhau thưởng thức các món ăn khác nhau chứ.

Triển Dục Quảng gạt đầu, đồng thời xoay người, từ sau lưng lấy ra một bó hoa hồng ra tặng cho cô, bó hoa đủ màu gồm đỏ tươi, vàng nhạt, hồng phấn, lam nhạt và màu tím nhạt, sau đó nói “Bội Nhu, lễ tình nhân vui vẻ.”

“Đẹp quá...” Quá bất ngờ Uông Bội Nhu cảm động đến sắp rơi lệ, thậm chí hai tay còn quên nhận hoa.

“Dù hoa có đẹp, cũng không thể đẹp bằng em” anh tuân theo bản cam kết của ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ mà dùng những lời có cánh nói với cô “Bội Nhu yêu dấu, mong em đồng ý cùng anh vui vẻ trong ngày lễ chỉ thuộc về hai chúng ta!”

Vừa nói anh vừa quỳ một chân, động tác thành thực giống y như nam chính trong phim cầu hôn nữ chính vậy.

Xem ra, anh rất hay làm động tác này.

Cũng có lẽ anh đã được công ty đào tạo và huấn luyện qua.

Uông Bội Nhu đâu cần quan tâm anh học được ở đâu chứ?

“Em nguyện ý, em đồng ý...” Cô gật đầu liên tục.

“Vậy...” Sau khi đã giao bó hoa hồng cho cô, lúc này anh mới nhìn đến thức ăn phong phú ở trên bàn. “Nhu Nhu... Trước tiên có thể cho anh lấp đầy dạ dày trước được không?”

Nhu... Nhu Nhu?

Anh mới gọi cô sao?

A... Cô rất thích cái tên này, cảm giác rất thân mật, báo hại cô lầm tưởng anh chính là người yêu thật sự của cô.

Cô vội vàng đem bó hoa hồng đặt ở một bên, lôi kéo Triển Quảng Dục ngồi vào ghế nhỏ “A Quảng” Cô cố ý rút ngắn khoảng cách của hai người lại, gọi tên của anh “Anh xem có thích những món này không?”

Triển Dục Quảng cũng rất bất ngờ khi nghe cô xưng hô như vậy, sắc mặt có chút không vui, cô gọi như vậy anh cảm giác như đang ở trong công ty làm nô lệ vậy, biểu tình không vui biến đi rất nhanh, sắc mặt của anh chuyển biến nhanh đến nỗi Uông Bội Nhu nhìn thấy, cũng tưởng lầm là mình bị hoa mắt.

“Nhu Nhu, em có thể gọi anh là Dục được không?” Anh vừa dùng sandwich của cô vừa nói lên ý muốn của mình. “Anh muốn phụ nữ gọi anh như vậy.” Trên thực tế, người phụ nữ đầu tiên mà anh ân chuẩn cho gọi như vậy thì chỉ có cô mà thôi.

Ngay cả Lạc Tiêu Dao cùng anh thân thiết như vậy cũng chưa được gọi.

Vậy thì có vấn đề gì.

“A Dục.” Cô rất vâng lời.

“Nhu Nhu ngoan, dứt cà phê cho anh.” Anh mới vừa giải quyết xong một phần sandwich, tay không không chế liền cầm một cái hamburger.

Trong 30 năm qua, anh chưa bao giờ ăn một bữa sáng ngon miệng như vậy.

Uông Bội Nhu nghe anh gọi một tiếng Nhu Nhu, hai tiếng cũng Nhu Nhu, cách gọi thân mật như thế, khiến cô cảm thấy như sắp tan chảy ra rồi, bây giờ nghe anh nhờ vả, dĩ nhiên là cô liền vội vàng bụng lý cà phê đến trước mặt anh.

Nhưng anh lại lắc đầu một cái. “Không phải như thế.”

Sao? Không phải như vậy? Vậy là muốn như thế nào? Cô không hiểu nhìn anh.

Bởi vì tay của Triển Dục Quảng đang dính dầu mỡ, nên không trực tiếp bụng lên, mà dùng ánh mắt hấp dẫn của mình nhìn cô. “Em dùng miệng dứt anh.”

Uông Bội Nhu lập tức đỏ mặt.

“Em...” Xem như đã từng nghĩ qua, nhưng cô chưa bao giờ làm chuyện như vậy, cô sợ tay chân của mình vụng về!

“Em không muốn sao?” Anh không có xem thường biểu hiện của cô, vẻ mặt e lệ, hoảng sợ cùng xấu hổ của cô toàn bộ đều hấp dẫn anh, khiến anh càng muốn đối xử và bảo vệ với cô thật tốt.

Thuận tiện cũng muốn kiểm chứng một chút, có phải anh có lực hút với cô chỉ một ngày thôi hay không?

“Không, không phải...” Cô ngập ngừng muốn giải thích “Đúng... Đúng như vậy!”

Thật hay quá, suy nghĩ của cô ấy thuần khiết giống như anh đang nghĩ về cô.

Nếu như anh muốn chọn một người phụ nữ cho mình, thì cô gái này coi như đã đạt tiêu chuẩn của anh.

“Không sao, anh dạy em” Anh cũng không ngại làm thầy cho cô.

“Nhưng...” Đột nhiên cô tránh đầu qua, bờ môi của anh chỉ vừa lướt nhẹ qua gò má mềm của cô “Em có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

Bản thân Triển Dục Quảng hôm nay đến là muốn cô vui vẻ nên tùy ý để cho cô hôm nay muốn làm gì thì làm, cho nên anh không có kiêng kị mà nói: “Đĩ nhiên là có thể, trên thực tế em muốn hỏi anh 100 câu, hay 1000 câu cũng được.”

Cô... Cô làm gì có nhiều vấn đề muốn hỏi như vậy chứ!

Còn nói, cô cần biết nhiều vấn đề của anh để làm gì cơ chứ?

Tương lai, hai người bọn họ cũng sẽ giống như hai đường thẳng song song mà thôi không có giao điểm, suốt cuộc đời này cũng không thể gặp nhau nữa, cô cũng không muốn biết quá nhiều, để sau này lại phải nhớ thương đến anh!

Cho nên, cô rất có nguyên tắc mà nói: “Không, chỉ một vấn đề thôi.”

“Hỏi đi!” Anh dù bận vẫn ung dung chờ cô nói ra vấn đề kỳ quái kia.

“Anh... Anh có máy chụp hình không?” Cô hỏi, mặc dù có chút xấu hổ nhưng cô rất muốn đem vấn đề này nói ra.

Anh cứ tưởng lỗ tai của mình nghe nhầm, cô muốn anh đến làm người yêu, mà bây giờ lại hỏi anh một vấn đề hết sức nhảm chán này sao? Anh không nhận được ngáy ngáy lỗ tai, rất muốn kiểm tra thính lực của mình có vấn đề hay không “Em mới nói gì thế?... Có thể lặp lại một lần nữa được không?”

“Em...” Mặc dù Ưông Bội Nhu biết mình đã phá hư không khí, nhưng vẫn không nhận được lặp lại tâm nguyện của cô “Em muốn anh giúp em chụp mấy tấm hình... Anh có máy chụp hình không?”

Chụp hình?

Cô thật khiến người khác mất hứng, chụp hình lúc nào mà không được, có tình lự lúc anh chuẩn bị dạy cô hôn thì lại nêu lên yêu cầu này chứ? Nhưng anh không thể nào cự tuyệt, ai bảo hôm nay anh là người yêu của cô chứ đành phải cung chiều cô thôi!

Hơn nữa, trong mắt của cô ẩn chứa thành khẩn cùng van nài, khiến anh không thể nói lời cự tuyệt.

“Anh có máy chụp hình, nhưng anh để ở trên xe.” Hiện tại, anh có thể dạy cô hôn môi như thế nào không?

“Vậy...” Cô lấy hết dũng khí, ngẩng đầu hỏi anh “Hiện tại anh có thể đi lấy được không?”

Triển Dục Quảng thật không biết mình đã bị đứt sợi dây nào trong đầu, hay là mình bị sốt đến khù khờ rồi, chứ không tại sao lại buông tha thức ăn cùng dục vọng trong lòng, ngoan ngoãn nghe lời cô, đi ra cửa lấy máy chụp hình ở trong xe.

Chỉ là... Anh đi tới chỗ đậu xe, thì đã mất gần 20 phút rồi. Ai!... Sao anh lại tự giày vò mình như vậy đây.

Ưông Bội Nhu thừa dịp anh không có ở đây, lòng tràn đầy vui sướng đem bó hoa cắm vào trong mấy cái bình nhỏ, không khí trong nhà như tươi sáng hơn.

A... Loại này khiến người khác cảm giác rất dễ chịu, khiến cho cô quên đi quá khứ cô độc bao năm qua...

“Kính kong...” khi tiếng chuông cửa vang lên, Ưông Bội Nhu lập tức lao ra mở cửa, cứ nghĩ là Triển Dục Quảng trở lại.

“A...” phát hiện là đám người cùng công ty bên bộ phận tổng hợp.

“Anh... Anh Trần...” Không muốn mọi người xuất hiện vào hôm nay đâu! Ưông Bội Nhu không nhận được ở trong lòng van xin.

Tiểu Trần hỏi “Ông Ông, chúng tôi đang đi dạo phố, tình cờ đi ngang qua nhà cô, cho nên thuận đường chúng tôi đến đón cô.”

Cho nên mới mời Ưông Bội Nhu đi cùng, chắc là do bọn họ đã thức tỉnh, cảm thấy hôm đó đã đối xử tàn nhẫn với cô, nên mới quyết định rủ cô cùng đi ra ngoài chơi.

“Đúng rồi! Ông Ông, nếu không có bận việc gì chúng ta đi ăn lẩu, cũng là một ý tưởng hay đó.”

“Nói đúng đó, ngày đó tôi nghe mấy đồng nghiệp kia nói cô quỳ xuống van xin, mà cũng không có ai đồng ý dẫn cô cùng đi chơi ngày lễ tình nhân, những người đó thật là không có lương tâm!”

Từ trước đến nay cô giúp đỡ mọi người nhưng không cầu mong có hồi báo, lúc này bọn họ tốt bụng nghĩ đến cô, có thể đây là hồi báo thứ nhất của cô.

“Cô cũng mau chuẩn bị đi!”

“Hả...” Đáy lòng Ưông Bội Nhu lập tức kêu khổ.

Thiệt là, sao bọn họ không quyết định sớm để cho cô tham gia, hoặc là bỏ rơi cô luôn, bây giờ đột nhiên xuất hiện muốn cô đi cùng?

Bây giờ cô đã có bạn, cô cũng không còn cảm thấy cô đơn nữa!

Quan trọng hơn là, cô đã trả tiền rồi!

“Chuyện này...” Hoàn hảo cô là phụ nữ, có thể lấy một cái có “Hôm nay tôi... Cũng không muốn ra ngoài!” Thuận tay đưa hai tay ẩn tại bụng dưới của mình.

“Là phụ nữ à?” Tiểu Trần lập tức hiểu mà nói “Vậy thì tốt quá... Không phải, ý của tôi là cô nên ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt nhé!”

Nhưng ít ra đã có tới, tỏ vẻ bọn họ cũng có tình cảm anh em đối với cô rồi, ngày mai sau khi vào công ty, chắc cô vẫn sẽ là nô lệ mặc cho bọn họ sai bảo cùng bắt nạt.

Uông Bội Nhu trông theo bóng lưng của bọn họ khuất xa, khi đó tảng đá trong lòng mới được để xuống.

“Ui... Nguy hiểm quá!” Ngộ nhờ bị bọn họ phát hiện Triển Dục Quảng tồn tại, thì một đời trong sạch của cô sẽ bị hủy hoại trong chốc lát?

Không thể giải thích, ban đầu cô muốn có bạn trai cho đỡ buồn, ngoài ra còn khoe với mọi người trong công ty để họ ghen tỵ!

Nhưng bây giờ cô muốn Triển Dục Quảng là người tình bí mật của cô, cô muốn để hình ảnh anh vào trong tim, chỉ một mình cô biết mà thôi.

Cô chỉ muốn sau này nếu ở một mình có cảm thấy cô đơn thì cô sẽ nhớ đến những kỉ niệm đẹp này.

Cô không có ý định giới thiệu anh cho bất kỳ người nào biết, anh chỉ là của một mình cô mà thôi!

Độc chiếm ở trong lòng như vậy, khiến cho cô cảm thấy rất kinh ngạc. “Nhất định là biểu hiện của anh quá tốt, mà mình cũng rất thỏa mãn.”

Nghĩ như vậy, cô bắt đầu suy nghĩ cùng tính toán hôm nay tốt nhất cô nên đi ra ngoài, để tránh các đồng nghiệp khác đến làm phiền.

Ai... Tất cả đều là do cô mà ra, lúc trước sao lại sống chết muốn cùng anh làm tình nhân chứ?

Sau khi cùng Triển Dục Quảng ở chung một chỗ, cô sâu sắc nhận ra rằng... hụ nữ chỉ cần cùng một người đàn ông trong ngày lễ tình nhân là được, tốt nhất đừng ai tới làm phiền.

Khi Triển Dục Quảng cầm máy chụp hình trở lại nhà Uông Bội Nhu, thì thấy thức ăn trên bàn đã dọn dẹp sạch sẽ.

“Hả? Anh còn chưa ăn no mà!” Anh kinh ngạc hỏi “Sao lại dọn thế?”

Uông Bội Nhu lại khẩn trương nói ra yêu cầu của mình “A Dục...Em... Chúng ta đi ra ngoài dạo được không?”

“Đi ra ngoài dạo?” Triển Dục Quảng có chút nghi ngờ lỗi tai của mình. “Không phải lúc này em nói muốn chụp hình sao?”

Sao chưa đến một giờ, cô đã đổi ý rồi vậy ?

Xem ra, người ta nói phụ nữ rất hay thay đổi quả không sai!

“Em...” Cô rất muốn ở nhà chụp hình để làm kỷ niệm, nhưng cô cũng lo lắng người khác sẽ đến quấy rầy cô. “Em...” Cô một bên làm bộ đáng khó xử.

Triển Dục Quảng dĩ nhiên không cự tuyệt cô, dù sao anh cũng làm công việc này hơn ba năm, rất có kinh nghiệm và đã chuẩn bị tinh thần, đương nhiên là phải chiều theo ý của khách!

“Không sao, em muốn sao thì cứ theo ý của em đi.” Dù sao, anh cũng đã tính toán ở với cô cả ngày rồi.

“Chuyện này...” Rốt cuộc Uông Bội Nhu cũng nghĩ ra một phương pháp giải quyết “Hay là chúng ta ở nhà chụp hình trước, nhưng nếu như... Nếu như...” Cô muốn nói lại thôi.

“Nếu như thế nào? Chỉ cần em nói ra, anh nhất định sẽ toàn lực phối hợp.” Anh sẽ tận lực khiến khách hàng hài lòng.

“Có thật không?” Như vậy cô an tâm rồi. “Vậy nếu như... Em nói là nếu như, nếu như có người bấm chuông cửa, thì chúng ta sẽ giả bộ như không có ai ở nhà?”

Sao? Chẳng lẽ cô gái nhỏ này giao du rộng rãi thế à, mỗi cuối tuần đều có người đến rủ cô ấy đi chơi sao?

Cũng không đúng! Mặc dù trước đó ý tưởng của cô khiến anh không hiểu làm cho anh mất hứng, anh cũng kinh ngạc phát hiện, mình không cách nào nhịn được tò mò, vì cô đã có bạn khác phái... Thì sao lại còn tìm đến dịch vụ này làm gì?

“OK, tất cả cứ nghe theo em đi.” Anh nhẹ nói, trong lòng tính toán sẽ quan sát nhất cử nhất động của cô, chỉ vì anh phát giác mình đối với cô càng ngày

càng hứng thú hơn.

Dù sao, cô cũng là người phụ nữ đầu tiên khiến cho anh không thể nhìn được mà phát sinh ý quan tâm, anh muốn tìm hiểu rõ về cô nhiều hơn, để đưa ra quyết định xem cô có thích hợp với anh hay không.

Chỉ cần xác định là cô, thì anh cũng sẽ không để cô chạy thoát.

“Cám ơn.” Vừa nghe Triển Dục Quảng nói sẽ toàn lực phối hợp, tảng đá ở trong lòng cô cuối cùng cũng dễ xuống, “Vậy chúng ta bắt đầu chụp hình nhé!”

Vì vậy, ở mỗi góc nhìn cô đều vui vẻ bày ra dáng mê người, khiến cho Triển Dục Quảng không ngừng giúp cô lưu lại hình ảnh.

Nhưng cái này cũng không phải chuyện kỳ lạ, chuyện khiến Triển Dục Quảng cảm thấy không hiểu chính là, mỗi khi chụp xong một tấm hình, cô sẽ lấy sổ và viết ra ghi chép, Cô... Đang làm cái gì vậy? Nhưng vì tính chất nghề nghiệp nên anh đành phải dùng sức nén tính tò mò của mình lại không được hỏi.

“Cũng sắp xong rồi!” Tấm hình cuối cùng là kiểu mà cô đứng ở phòng bếp mặc cái tạp dề, Ưông Bội Nhu rất vui vẻ vừa dùng viết ghi ghi chép chép, vừa chỉ huy Triển Dục Quảng “Bây giờ chúng ta có thể ra ngoài rồi.”

Sao lại có thể?

Anh còn chưa tặng cô món quà thứ hai trong ngày Lễ tình nhân, sao lại ra ngoài rồi?

Làm ơn! Mặc dù anh đang làm thuê cho công ty ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ nhưng anh cũng là người rất có đạo đức nghề nghiệp, đối với mỗi hạng mục quy định của công ty anh cũng sẽ hết sức tuân thủ đầy đủ.

Giống như bọn họ đi làm trong mùa lễ tình nhân này cũng phải tuân thủ tặng cho khách ba món quà... Đầu tiên là hoa tươi, hoa tươi là tặng cho những khách hàng trẻ tuổi, trái cây đương nhiên là tặng cho những vị khách trung niên. Tiếp theo là hôn và vuốt ve, hôn là dành cho những cô gái trẻ tuổi mới nếm thử hương vị tình yêu, đương nhiên vuốt ve sẽ dành cho những phụ nữ dâm đảng gấp gáp. Cuối cùng là món quà lớn nhất dĩ nhiên chính là đem vật của anh đưa ra ngoài!

“Đợi chút...” Cho nên anh phải ngăn cô lại, “Đừng vội như vậy.”

Không khí cần phải bồi dưỡng thêm, anh chuẩn bị tốn thêm chút thời gian để cho cô cảm thụ chút không khí mập mờ, khiến cho cô không thể kìm hãm được mà đắm chìm cùng mê mẩn vật đang nằm trong quần của anh, sau đó hôn lên nóng bỏng.

Nhưng thật sự cô rất gấp nha!

Cô rất sợ những đồng nghiệp khác sẽ lại tới gõ cửa nhà cô!

“Đi thôi...” Cô lôi kéo anh, muốn kéo anh ra ngoài cửa.

Triển Dục Quảng không nghĩ tới tính tình của cô lại vội vã như vậy, cô dùng mọi cách thúc giục, anh đành phải vội vàng đưa ra một cái hôn.

Khi anh đang kéo cô lại gần sát người anh thì đột nhiên chuông cửa vang lên!

Toàn thân Ưông Bội Nhu trong nháy mắt... Cứng đờ!

Anh theo bản năng muốn hỏi thăm người tới là ai, dù thế nào đi nữa anh cũng đang đứng sau cánh cửa, nhưng khi vừa mới hé miệng muốn hỏi, thì cô đã bất chấp tất cả nhón chân lên, trực tiếp lấy môi chặn lại.

Mục đích duy nhất của cô là... Ngăn cản anh phát ra âm thanh.

“Kính kông... Kính kông...”

Người ngoài cửa như không muốn từ bỏ ý định vậy, như liễu mạng muồm bắm hươu chuông cửa mới chịu.

Bên trong nhà, hai người đứng sau cánh cửa cũng rất quái dị... Anh! Bị cử chỉ của cô dọa đến... nhất thời quên phản ứng: Còn cô! Thì một mặt giận mình đột ngột cử động, lúng túng không biết nên làm thế nào cho phải, mặt khác thì lo sợ mình sẽ phát ra tiếng động, khiến người ngoài cửa phát hiện cô có ở nhà.

Cứ như vậy, môi của anh cùng môi cô vẫn dính vào nhau, thật lâu cũng không có rời.

Còn cô... Xin lỗi vì đã nếm mùi vị của anh, thì ra là... Cảm giác được hôn sẽ hạnh phúc như vậy! Cô khẩn trương đến nỗi quên cả hô hấp.

Lúc này tinh thần của Triển Dục Quảng đã khôi phục lại bình thường, một tay khéo léo nâng cằm cô lên, để cô hô hấp dễ hơn.

“Đừng khẩn trương...” Anh nhẹ giọng thì thầm.

Nhưng cô lại sợ anh phát ra tiếng động, vì vậy thận trọng dùng sức khẽ sát anh, hại anh thiếu chút nữa cũng không thở được!

“Uông Bội Nhu, là do cô năn nỉ tôi, cầu xin tôi, nói muốn cùng đi chơi với tôi, vất vả lắm tôi mới đến, cô lại dám to gan không có ở nhà, hừ! Cô nhớ kỹ đó...” ngoài cửa truyền đến một giọng mắng chửi ngoan độc.

Chính là Trần Di Tình - chủ quán của cô.

Uông Bội Nhu ước gì mình ngay lập tức có thể biến thành một cô tất kè mà vùi đầu vào trong cát, để giả bộ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Ô... Ô... Sao trước đây cô lại phải đi năn nỉ đồng nghiệp cho cô tham gia đi chơi lễ tình nhân làm gì chứ?

Mà kỳ lạ hơn chính là, những đồng nghiệp máu lạnh kia đã cự tuyệt cô, vì sao bây giờ lại đổi ý? Lại không thông báo cho cô biết một tiếng mà chạy đến đây tìm cô?

Hại cô phải tốn nhiều tiền để đi thuê người yêu...

Nhưng người yêu trước mắt cũng đã khiến cho cô ý loạn tình mê!

Cho đến khi tiếng chửi rủa ngoài cửa đã ngưng, tâm tình khẩn trương của Uông Bội Nhu cũng chậm rãi mà buông lỏng, đồng thời cũng ý thức được tình trạng của mình, thân thể nhỏ nhắn của cô đều bị anh ôm vào trong ngực, môi và lưỡi của cô đều bị anh chiếm tiện nghi... “Đừng...” Cô nói lời nói không rõ ràng lắm.

Triển Dục Quảng tính toán trước muốn nếm thử chút hương vị của cô, để buổi tối hai người có thể tiến thêm một bước quan hệ thân mật, không nghĩ tới anh càng hôn cô càng cảm thấy ngại.

Không phải anh chưa hôn qua phụ nữ, anh cũng không phải là người thích hôn, trên thực tế, nếu như không cần thiết, anh thậm chí cũng lười hôn, mà liền trực tiếp lên giường.

Nhưng cô... Lại không giống những người phụ nữ khác.

Hương vị của cô sao lại ngọt như vậy, so với mật ong còn ngọt hơn; cô thơm như một đóa hoa vậy, có lẽ còn nồng đậm hơn một bông hoa; vừa nằm mại vừa trắng trẻo... Đây là lần đầu tiên anh hôn một người phụ nữ mà cảm thấy không thể ngừng lại, nhưng chỉ một mình cô mới có thể khiến anh sinh ra cảm giác như vậy.

Trong đầu anh đã xác định... Chính là cô!

Cho nên, khi cô đang cố gắng thoát khỏi môi của anh thì anh không có cách tiếp nhận.

“Nhu Nhu...” Anh vừa ngậm môi của cô vừa nói “Đừng ngưng lại...” Nhưng không khí trong lồng ngực của cô đã bị anh hút sạch, cô không còn cách nào chịu đựng được nữa “Ừm... Em...” Nếu không buông cô ra, cô sẽ không chịu nổi nữa!

Anh thì đương nhiên biết cô gái trẻ này sẽ không có kinh nghiệm hôn, thiếu đường khí là chuyện bình thường “Nhu Nhu ngoan... Làm theo anh hít vào... Thở ra...”

Từ khi tiếp xúc môi của cô, anh liền biết rõ đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô, anh rất thích như vậy, anh sẽ hướng dẫn cô ‘cách hôn’. “Làm giống anh...” anh tham lam liếm mát môi của cô... Nhưng đầu của Uông Bội Nhu giống như chứa đầy hủ vậy. “Em... Em không thể...” Cô khẩn trương, lo lắng... Đến nỗi chân tay vụng về không biết nên đặt ở đâu, chính phản ứng đó lại khiến cho Triển Dục Quảng càng lúc càng thấy yêu cô hơn.

“Nhu Nhu yêu dấu...” Anh vừa hôn cô, vừa dịu dàng nói nhỏ bên tai cô “Bây giờ em cứ như vậy, buổi tối sẽ lúng túng và không biết làm sao đó...” Anh cố ý dùng lời nói lại để cô tiêu hóa xong từng chữ từng chữ một của anh, sau đó mới nói hết nguyên câu “Buổi tối em muốn tự xử như thế nào?”

Là cô tự tìm tới cửa nói muốn thuê tình nhân đến làm bạn với cô, cô cũng rất dũng cảm đó!

Mặc dù... Quả thật anh biết cô không có kinh nghiệm nên càng thêm thông cảm cho cô, ân sủng cô, nhưng cô vẫn phải dựa vào chính bản thân mình để bước qua lần đầu tiên của mình trở thành phụ nữ.

“Chuyện này không có gì phải khẩn trương!”

Uông Bội Nhu nghe anh nói, cảm xúc vốn đang rất khẩn trương cũng từ từ buông lỏng... Đúng vậy, cô cần gì phải khẩn trương chứ? Người đàn ông này chỉ ở cùng với cô một ngày mà thôi, nên cô phải hưởng thụ cho thật tốt, cô không nên phí sức vào việc khẩn trương nha?

Càng nghĩ như vậy, tâm tình của cô càng trở nên bình tĩnh, cảm giác ngọt ngào khi hôn anh càng lúc càng khắc sâu vào tim của cô.

A... Cô rất muốn nhớ mãi cái cảm giác hạnh phúc này.

“Ừ...” Cô thoải mái từ từ mở lòng ra, vẫn không quên kèm theo một câu “Tiền em đã trả rồi, đương nhiên là phải hưởng thụ rồi!”

Thật ra thì anh nên lập tức kháng nghị.

Từ lần đầu tiên trông thấy cô, anh cũng đã không xem cô như khách qua đường!

Nhưng anh không muốn giải thích nhiều, vì anh có thể cảm nhận được cô vất vả lắm mới có thể buông lỏng tâm tình, anh không muốn lại khiến cô thêm khổ đau.

Nhưng anh thật không nghĩ đến, anh đã thông cảm cho cô sau này cô lại biến thành ‘lòng lang dạ sói!’

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Triển Dục Quảng lễ độ hỏi cô: “Em muốn đi đâu?”

Uông Bội Nhu bị hỏi bất ngờ nên cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Thời còn đi học, cô phải sớm đi làm thêm để kiếm tiền, cho nên cũng không đi đâu chơi.

Sau khi tốt nghiệp đi làm, mặc dù cô có ngày nghỉ, nhưng bởi vì thường ngày phải giúp đỡ đồng nghiệp, nên ngày nghỉ cô phải đi làm thêm giờ.

Cho nên, bây giờ cô không biết nên đi đâu cho hết thời gian?

“Đi... Ra bến sông...” Một giây sau cô thiếu chút nữa tự cắn lưỡi của mình... Sao cô lại có thể đi bến sông chứ? Lỡ như đụng phải nhóm của anh Trần, thì cô phải tự bào chữa cho mình như thế nào đây?

“Không... Đi núi Dương Minh...” Cũng không được! Đó là nơi Hiếu Phân muốn đi, cô cùng Triển Dục Quảng xuất hiện sẽ bị Hiếu Phân phát hiện ngay, khi đó cô phải giải thích như thế nào về thân phận của Triển Dục Quảng?

Nhất định cô sẽ bị đồng nghiệp rêu rao là “cô gái phóng đảng nhất thế kỷ” đó!

“Không...” Cô đột nhiên cảm thấy cảm xúc của mình như đưa đám “Em... Em... Em không biết nên đi đâu...”

Triển Dục Quảng hiểu rõ gập đầu nói. “Đừng buồn, nếu như em không phản đối, hành trình hôm nay hãy giao cho anh.”

“Thật sao?” Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô treo lên nụ cười thật tươi “Em nghe... Em nghe theo anh.”

Vì vậy, cô yên tâm để mặc Triển Dục Quảng chở cô đi hóng gió.

Triển Dục Quảng cho xe chạy đến xa lộ Bắc Nhị Cao, im lặng, anh cũng rất muốn tán gẫu với Uông Bội Nhu, dĩ nhiên anh cũng có ý muốn nghĩ ra chủ đề nào đó liên quan đến cô.

“Có thể nói chút chuyện về công việc của em không?”

Anh cũng muốn thừa cơ hội này để tìm hiểu về bối cảnh và cuộc sống hiện tại của cô.

“Không... Không tiện cho lắm.”

Cô cũng nhận định, cô và anh trong tương lai cũng sẽ không còn gặp lại nhau, cô không cần biết về anh quá nhiều, đồng thời anh cũng không cần hiểu cô làm gì.

“Ừ...” Anh thử chuyển đề tài. “Em nói về những hoạt động vui chơi trong ngày nghỉ của em có được hay không?”

Xem những hoạt động bình thường của cô, có lẽ anh sẽ đoán biết được cô là người như thế nào.

“Không... Không tiện kể ra.”

Kỳ lạ? Anh hỏi những chuyện này để làm gì chứ? Hai người bọn họ cũng chỉ là tình một đêm... Ừ... Không đúng... là tình nhân một ngày mà thôi, anh có thể đừng hỏi nhiều như vậy được hay không?

“VẬY...” Một mực bị cự tuyệt Triển Dục Quảng cũng không nản lòng mà vẫn tiếp tục hỏi. “Nói về chuyện em thích có được hay không?”

Từ hứng thú, đam mê, thói quen cùng các phương diện khác có lẽ có thể trợ giúp anh hiểu rõ hơn về bản thân cô.

“Không... Không tiện nói ra.”

Cô không nhìn được quay sang mà dò xét anh một cái, không hiểu sao anh đối với loại khách chỉ phục vụ một lần mà hiếu kỳ như thế để làm gì? Hay là... Đây là bệnh nghề nghiệp của anh?

Nhưng Triển Dục Quảng lại nghĩ: cô ấy một mực không muốn nói, điều này anh phải giải thích như thế nào đây? “VẬY... ĐỒI LẠI EM HỎI ANH ĐI!”

Anh muốn biết cô đối với người đàn ông diện mạo xuất chúng, vóc người cao lớn, sự nghiệp thành công như anh thì có mấy phần tò mò?

Nhưng anh quên một điều rất quan trọng... Đó chính là cô không hề biết thân phận cùng bối cảnh thật của anh!

Cô chỉ đến nơi ‘làm thêm’ của anh mà thuê người, yêu cầu anh làm tình nhân của cô một ngày, cô đâu có biết anh là thần thánh phương nào chứ!

“Anh... Anh...” Ưông Bội Nhu vội vàng từ trong óc nặn ra một vài đề tài. “Anh cao bao nhiêu mét?”

Đây là vấn đề gì? Chẳng lẽ cô chỉ chú ý chiều cao của anh thôi?

Mặc dù Triển Dục Quảng đối với vấn đề của cô có chút bất mãn nhưng anh vẫn có lễ độ trả lời. “1 mét 9.”

“Thật là cao đó!” Ưông Bội Nhu khâm phục nói: “Em còn thiếu chút xíu nữa mới được 1 mét 6!”

Vừa lúc này cô còn lấy cự tuyệt, trong lòng Ưông Bội Nhu khổ sở nghĩ thầm... Cô với anh chênh lệch quá nhiều?

Sao? Cô đang tự ti sao? Vậy anh phải thừa cơ hội an ủi cô mới được.

“Vậy thì có sao chứ, đem chiều cao của chúng ta cộng lại rồi chia hai, không phải sẽ có một con số rất đẹp sao? Sinh con cũng còn đạt tiêu chuẩn!”

Đạt tiêu chuẩn!

Anh đang nói gì thế?

Hai người bọn họ cũng chỉ cùng nhau một ngày lễ tình nhân thôi, cô làm sao có thể cùng anh làm cái gì ‘đạt tiêu chuẩn’... Đợi đã nào...! Cô đột nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh... Có phải người đàn ông này đang mơ ước dật mọng với cô, vọng tưởng muốn cô giúp anh sinh một đứa con hả?! Mặc dù cô cũng ước mơ cùng anh có một đứa con trai xinh đẹp, nhưng... Rất xin lỗi, cô không có ý định sau khi cùng anh xảy ra quan hệ tình một đêm mà để lại di chứng đâu?

Hừ! Nếu anh đã lỡ nói lộ ra bí mật, tối nay cô sẽ thận trọng hơn, cần phải theo dõi toàn bộ hành trình của anh, sử dụng các biện pháp bảo vệ là tốt nhất.

Triển Dục Quảng nhìn cô không nói lời nào, làm tưởng cô cũng đang muốn cùng anh cùng nhau, lại nhìn không được nêu lên một đề tài mới. “Anh làm việc ở Triển thị.”

Những cô gái bình thường có mơ ước chim sẻ bay lên thành Phượng Hoàng, bình thường sau khi nghe thấy thân phận thật của anh, cũng sẽ cảm thấy kính nể cùng sợ hãi, mặc dù anh không cần cô sùng bái anh, nhưng ít ra cô cũng nên đối với anh mà có chút cảm giác ngưỡng mộ chứ!

Cái gọi là “Triển lâm” là chỗ nào? Là biểu diễn chính mình sao? Nhưng đối phương đã tự giới thiệu bản thân rồi, cô cũng không thể không nói ra chứ? “Ừ... Em cũng chỉ là một trợ lý tầm thường của phòng hành chánh.”

Lại thêm vào một câu “Chúng ta đừng tán gẫu chuyện công việc có được hay không?”

Cô không muốn nghe anh nhắc đến loại chuyện công tác chưa cay này... Nhưng thật ra cô không muốn nghe anh kể những người phụ nữ mà anh đã tiếp xúc qua... Nhưng tại sao cô lại đề ý đến chuyện này? Cô cũng không rõ...

Lần đầu tiên Triển Dục Quảng gặp phải người phụ nữ không đề ý đến thân phận tôn quý của anh, điều này khiến cho anh ấn tượng càng thêm tốt đối với cô. “Tất cả nghe theo em.”

Lúc này Ưông Bội Nhu như được buông lỏng thở ra một hơi dài, tiếp theo liền im lặng không nói.

Hai người cùng đạp thuyền thiên nga trên sông, không khí cũng là im lặng, Triển Dục Quảng phá vỡ không khí “Em không thích nói chuyện sao?”

Anh đâu có biết, bình thường ở trong công ty cô nói rất nhiều đến nỗi ồn ào mọi người!

Nhưng khi cô vừa rời khỏi công ty, thì cô lại giống như một cô gái cô đơn.

“Em không biết nên nói gì với anh...” Cô thành thật trả lời, nhưng vẫn giấu một bí mật nho nhỏ... Cô không hy vọng anh biết quá nhiều về cô, sợ sau khi rời khỏi anh cô sẽ nhớ nhiều về anh.

Cho nên, cô phải phòng ngừa trước những rắc rối có thể xảy ra.

Thì ra cô ấy chỉ không biết nên nói những gì, vậy thì đơn giản thôi, anh sẽ mở đầu. “Sao em lại muốn thuê người tình?”

Uông Bội Nhu nghe vậy, sắc mặt không thay đổi, rất lâu mới nhẹ giọng hỏi lại: “Em có thể không nói ra được không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Triển Dục Quảng lập tức đổi đề tài. “Em xem, chúng ta đến chỗ rẽ rồi.”

“Rốt cuộc chúng ta đi đâu đây?” Cô tò mò hỏi.

“Không nói với em đâu.” Anh thừa nước đục thả câu trả lời.

Kết quả, anh mang Uông Bội Nhu vào Thâm Khang chơi cả ngày.

“Nơi đó là lầu trức của Hoàng Thị Cỗ Thổ, có muốn qua đó xem một chút không?”

“Nơi đó là cục Phúc An...”

Anh dẫn cô đi ngắm nhiều địa điểm, thậm chí xuống xe để thưởng thức những tòa nhà cổ kính, tình hình như được cải thiện rõ, không còn tình trạng ‘ông nói gà bà nói vịt’ nữa.

“Có mệt không? Hay anh dẫn em đi ăn ‘đậu hủ hỉ’ nhé!”

Kể từ khi cha mẹ của Uông Bội Nhu qua đời, cô đến nhà họ hàng ăn nhờ ở đậu đến nay, cũng chưa có ngày nào được vui vẻ, cô để mặc cho Triển Dục Quảng dắt tay cô, vui vẻ dẫn cô đi qua những di tích cổ, giúp cô mua đặc sản... “Cảm giác thật là hạnh phúc.” Từ đáy lòng mà nói với chính mình.

“Như vậy đã thỏa mãn rồi sao?” Anh xem thường nói: “Anh còn chưa dẫn em đi ăn sơn hào hải vị, nghe Quỳnh Tương cùng Ngọc Lộ hát, ngắm Đại Giang Nam Bắc!”

Nói đến đây, trong lòng anh đã quyết định... Anh muốn cô! Nhưng Uông Bội Nhu vẫn hồn nhiên chưa tỉnh, nhìn ánh mắt của anh một cách quái dị.

“Vậy chúng ta đi nếm thử đậu hủ Ba Miếng đi, còn có nước ô mai nổi tiếng...” Nhưng lời nói của anh phải dừng lại, chỉ vì Uông Bội Nhu đột nhiên sải bước chạy về phía trước.

“Nhu Nhu?” Anh bước nhanh về phía trước để đuổi kịp cô, kéo lấy tay cô ở trên con đường nhỏ và gấp ghe.

“Em sao vậy?” Anh không hiểu hỏi.

Anh có thể đừng có nói loạn lên được hay không? Cô với anh chỉ có 24 giờ chung đụng, anh đã quên rồi sao?

“Không có gì!” Cô mạnh mẽ nói, cô không muốn bị anh phát hiện ra nội tâm của cô đang không nở từ bỏ.

“Vậy chúng ta đi ăn đi...” Anh muốn vừa ăn vừa nói cho cô biết, sau này anh muốn đưa cô đi khắp nơi thưởng thức những món ngon.

“Em không đói bụng!” Cô cố giữ khoảng cách mà trả lời.

“Vậy...” Triển Dục Quảng lập tức phát hiện cô phát sinh cái gì đó không đúng. “Nếu em đã không đói bụng, thì chúng ta không ăn nữa, lần sau trở lại ăn cũng được.”

Uông Bội Nhu lập tức quay đầu đi, không muốn bị anh phát hiện... trong hốc mắt của cô đang rung rung.

Anh đang nói chuyện hoang đường gì thế?

Căn bản cô và anh sẽ không có tương lai, anh nói lần sau sẽ trở lại ăn cái gì chứ?

Nhưng... Thôi, cô không muốn làm hỏng bầu không khí hiếm hoi này, cô cố gắng kìm nén cảm giác chua xót và đau buồn vào trong lòng “Chúng ta đi về nhé?”

Triển Dục Quảng không hiểu hỏi “Hay là chơi thêm một lát, chờ dùng xong bữa tối rồi trở về luôn?”

“Không...” Cô nói mang theo chút kiên quyết “Em muốn ở nhà cùng dùng cơm với anh.”

Nói láo!

Thật ra cô muốn mượn lý do đó để tạo cơ hội tự mình xuống bếp, thử nghiệm cảm giác thân mật cùng người yêu ở nhà ăn tối.

“Được... Vậy chúng ta trở về nhà nhé!” Anh không có nghi ngờ liền đưa cô về.

“Anh có thể đi tắm trước.”

Vừa về tới nhà, cô liền bận rộn thu xếp mọi thứ chuẩn bị làm cơm tối, lại phát hiện anh đang nằm chán đi qua đi lại trong phòng khách chật hẹp.

Cô nói như vậy, là cô biết chuyện đó dù sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, dù cô không muốn cũng không thể tránh né.

“OK!” Triển Dục Quảng nghe vậy có chút kinh ngạc, bởi vì anh phát hiện cô là một người phụ nữ rất bảo thủ, đôi khi chỉ làm bộ kiên cường thôi.

Còn anh chính là bị hấp dẫn bởi những điều đó.

Mặc dù anh không hiểu vì sao cô lại phải giả bộ mạnh mẽ như vậy, nhưng anh cũng rất muốn giúp cô chia sẻ gánh nặng đè ở trên trong lòng cô.

Hiện tại nếu anh không thể khai thác thông tin gì từ phía cô, anh định đợi sau khi trở về công ty, sẽ ra lệnh cho Lạc Tiêu Dao giúp anh điều tra một chút về bối cảnh cùng con người của cô.

Với hiệu suất xử lý công việc của Lạc Tiêu Dao, anh tin tưởng trợ lý của anh sẽ có thể cho anh biết tất cả thông tin của cô.

Về chuyện tối nay, anh chỉ cần làm tốt vai trò người tình, để cho cô có một kỉ niệm thật đẹp là được rồi.

Anh tiến vào phòng tắm, đứng dưới làn nước lạnh mà nhiệt tình cọ rửa.

Không sai, trong lòng của anh đang nhiệt tình như lửa vậy.

Nhưng cô chỉ muốn làm người phụ nữ đảm đang, muốn cho anh ăn một bữa thật ngon miệng, để không phụ lòng của cô, anh phải dập tắt ngọn lửa đang bùng hực cháy trong người của mình.

Uông Bội Nhu dọn từng món từng món bung đến bàn trà, ngồi chồm hổm trước bàn trà chờ anh.

Khi trông thấy Triển Dục Quảng bước ra với cái khăn tắm trên người, nước trên tóc không ngừng nhỏ giọt, hiển nhiên đáng vẻ mê người của anh ngay lập tức khiến tinh thần cô bối rối, tim đập loạn xạ.

“Anh...” Khuôn mặt rất ngại!

Nghĩ một đằng nói một nẻo, cô vừa nói vừa vọt vào phòng tắm lấy máy sấy tóc ra. “Em giúp anh sấy tóc.”

Đây cũng là một cách tiếp xúc rất mới mẻ, Triển Dục Quảng ngồi yên để cho cô giúp anh sấy tóc, trước đây, khi phục vụ những nữ khách kia đa số đều là vuốt ve, hôn... Nhưng cho tới bây giờ anh cũng không có trải qua cuộc sống như vậy, cách thức phục vụ chuyên nghiệp của anh đâu rồi, đồng thời anh cũng kinh ngạc phát hiện, cách thức phục vụ của anh đối với cô là tự phát. Ủ... Anh thích cảm giác âm áp như vậy, đối với cô tăng thêm vài phần cảm tình.

Vừa giúp anh sấy khô tóc xong, cô vội vàng thúc giục anh. “Anh mau mặc quần áo vào đi.”

Nếu không... Cô phải nhìn trai đẹp mà ăn cơm, cô sợ mình sẽ ăn cơm bằng đường lỗ mũi mất... Không đúng! Cô sợ mình sẽ e lệ mà nuốt cơm không nổi.

“Dù sao lát nữa cũng sẽ cười ra mả.” Anh kiên trì dùng bộ dáng khêu gợi nói với cô.

“Anh...” Có phải anh đang nhắc nhở chuyện chút nữa sẽ xảy ra hay không?

Triển Dục Quảng nhìn thấu tâm tình trên mặt của cô, vừa kinh hoàng vừa mong đợi, mang theo một tia hồi tiếc, vội vàng nói lảng qua chuyện khác, tạm thời tránh cho cô dỗi ý lại nói không chơi nữa.

“A? Đây là món trứng chiên cà chua!” Cô làm sao biết anh thích ăn những món ăn gia đình này vậy?

Có phải anh không thích những món bình thường này? Nhưng cô cũng không có phản bác nói: “Ủ... Đúng vậy! Đây là những món ăn gia đình, hy vọng anh sẽ thích ăn.”

Đột nhiên cô cảm thấy mất hết khẩu vị, trong lòng lo lắng anh sẽ không thích loại phụ nữ nội trợ ngu ngốc như vậy.

“Đùa chút thôi!” Anh khoa trương cười ra tiếng: “Anh thích ăn món này nhất đó.”

Anh gấp một miếng lên đưa vào trong miệng: “Ủ... Mùi vị cũng rất khá, chua chua ngọt ngọt, em có bỏ đường đúng không?”

Sao vậy? Gương mặt của anh đang rất thỏa mãn, giống như đang khích lệ cô vậy.

“Ủ...Em có cho chút đường, chút muối, nước tương, còn cho thêm chút nước.” Cô không giấu giếm mà tỉ mỉ nói ra công thức cùng những bước làm món này: “Cuối cùng là cắt nhuyễn hành lá rồi cho vào.”

“Chính xác, đúng là như vậy!” Anh vừa nói vừa đem canh nóng hổi chan vào chén cơm của mình. “Vậy mà có thể khiến người khác ăn thêm hai chén

com đó.”

“Anh nếm thử món này đi!” Khẩu vị của anh đang rất tốt khiến cô không nhận được mà khoe khoang. “Món rau hẹ xào thịt cật nhuyễn mới chính sở trường của em đó!”

“Thật sao? Vậy anh sẽ ăn thử nhé.”

“Còn món này...”

Cô liều mạng gấp thức ăn để vào trong chén của anh, anh đáp trả tấm lòng nhiệt tình của cô bằng cách ăn như hổ đói, biểu hiện anh rất thích món ăn của cô. “Ngon lắm, ngon lắm...” Không nghĩ tới bữa ăn tối lại trôi qua trong bầu không khí ấm áp như một bản hòa nhạc vậy.

“No quá rồi.” Anh một hơi giải quyết hết năm chén com. “Anh không ăn được nữa đâu.”

Cô giống như một người vợ đảm đang hiền thực vậy. “Em đi gọt trái cây.”

“Để anh giúp em nhé.”

Phản ứng của anh thì nằm ngoài dự đoán của cô, anh theo cô vào phòng bếp, sau khi giúp cô dọn chén đĩa, động tác rửa chén còn rất thuần thực.

“Để em tự làm là được...” Cô vội vã muốn đuổi anh ra ngoài.

“Anh không phải là người đàn ông xa lánh nhà bếp.” Thế nên anh quay lại giúp cô.

Vì vậy, Uông Bội Nhu thể mặc anh giúp cô rửa chén, rồi cùng nhau gọt trái cây, rồi cùng anh chọn một cái đĩa đẹp nhất để đựng trái cây.

“Vây là xong rồi!” Anh đặt mông ngồi xuống chiếc ghế sa lon nhỏ xíu giành cho hai người! Thuận tay kéo cô vào trong ngực của mình. “Bây giờ chính là thời khắc lãng mạn nhất của hai chúng ta.”

Uông Bội Nhu nghe vậy bắt đầu khăn trương

Đã đến lúc bọn họ tiến hành những hành động thân mật rồi sao?

Nhưng cô... Còn chưa đi tắm !

Cô vội vàng muốn từ trong ngực anh thoát ra, mặc dù ngực của anh thật ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến cô không nỡ rời khỏi.

“Em... Em...”

“Đừng gấp...!” Anh tưởng cô sợ chuyện kể tiếp, vội vàng an ủi cô: “Em đã vất vả chuẩn bị cho anh một bữa ăn tối thịnh soạn như vậy, anh cũng vậy cũng muốn hết lòng mà phục vụ em.”

Anh nói như vậy, cô càng thấy khăn trương hơn, càng dùng sức để tránh thoát khỏi ngực anh.

Triển Dục Quảng thấy bộ dạng lúng túng cùng khuôn mặt đang đỏ như mặt trời của cô, anh liền biết cô đã hiểu lầm ý của anh, lập tức nói rõ ý của mình: “Ừt ra em cũng phải cho anh một cơ hội, để anh hầu hạ em ăn trái cây chứ!”

Cái gì? Anh chỉ muốn hầu hạ cô ăn trái cây thôi sao?

Sao không... Nói sớm chứ!

Hại cô khăn trương thành ra như thế này, hơn nữa... Nếu như anh chỉ muốn dứt cô ăn trái cây, sao lại ôm cô chặt như vậy chứ?

“Em... Em có thể tự ăn là được!” Cô tiếp tục giãy giụa.

“Không, anh sẽ kiên nhẫn, anh muốn dứt em ăn.” Vừa nói vừa lấy nữa đâm một miếng táo. “Mau mở miệng và nhắm mắt lại.”

Há mồm thì cô hiểu, nhưng tại sao lại phải nhắm mắt chứ?

Uông Bội Nhu lờ mờ cảm thấy chuyện không phải đơn giản như vậy, nhưng cô vẫn nghe lời mà nhắm mắt lại.

Quả nhiên, cô cảm nhận thấy miếng táo ở ngay bờ môi của cô, còn có cái gì đó mềm mại cùng ẩm ướt chạm vào cô.

“Chuẩn bị ăn chưa?” Anh nhẹ giọng hỏi thăm.

“Ừ...” Cô trả lời mà tim đang nhảy loạn lên.

Quả táo đưa vào trong miệng của cô, đầu lưỡi của anh cũng đồng thời đi vào theo, không ngừng trêu chọc cái lưỡi của cô.

“Không...” Cô lên tiếng kháng nghị.

“Rất ngọt...” Anh vừa hôn cô, vừa ngọt ngào nói: “Ngon thật...” Cô đỏ bừng mặt, chỉ có thể để mặc cho anh hôn môi của cô.

Nhưng môi của anh đã trượt đến cái gáy trắng mịn của cô, nhỏ giọng gọi cô “Nhu Nhu...”

“Em...” Cô theo bản năng khước từ, hai tay lại bị anh bắt được “Em muốn đi tắm trước...” Sau đó cô dùng hết sức để tránh thoát anh, cô giống như bay vào trong phòng tắm vậy, cả người cô dán chặt vào cánh cửa, hai chân run rẩy.

Cô nghe được giọng cười rất vui vẻ của Triển Dục Quảng: “Nhu Nhu, anh lên giường chờ em trước nhé!”

Cô rất muốn với người tình ở cùng nhau cả đêm!

Cô đã hối hận rồi sao?

Không! Sẽ không đâu.

Sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, cô mặc áo lót hấp dẫn cùng bộ đồ ngủ khiêu gợi mới mua, dùng cảm đi về phía bàn đọc sách, đem cuốn sổ tay ra ghi chép... Cô muốn lưu lại những điều tốt đẹp cùng giây phút cuối của thời thiếu nữ.

Anh cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không hỏi cô.

Rốt cuộc Uông Bội Nhu cũng dừng bút, quay đầu lại nhìn anh, lấy hết dũng cảm đứng lên đi về phía anh.

Triển Dục Quảng nằm ở trên chiếc giường chật hẹp của cô, vóc người cao to của anh giống người khổng lồ đến vương quốc tí hon vậy.

Cô nhin không được đành cười lên “Xi!”

“Cười sao!” Anh thậm chí còn khích lệ cô “Em có thể cười lớn tiếng hơn một chút, anh không để ý đâu.”

Anh đương nhiên biết bộ dáng của mình sẽ rất buồn cười khi nằm ở trên chiếc giường nhỏ xíu này, thế nhưng đây cũng không phải là trọng điểm! Điều quan trọng là... Anh ở trên chiếc giường nhỏ này đem hết sức của mình ra lấy lòng cô.

“Em có chắc chiếc giường này đủ chắc chắn không?” Sẽ không làm được một nửa mà sập chứ?

“Ừ...” Nhưng cô đâu có biết, cô lại không có cơ hội để thử nghiệm qua.

“Mặc kệ... Nếu như sập, anh sẽ đền giường khác cho em!” Triển Dục Quảng không còn cố kỵ, chỉ nhìn chăm chăm vào Uông Bội Nhu đang mặc bộ nội y xinh đẹp mê hồn kia: “Em đẹp lắm, anh muốn ngắm em kỹ một chút.”

Đầu tiên cô hơi chần chột, cô không thích anh cố ý cùng vô ý phát ra những ám hiệu chứng tỏ hai người bọn họ còn có ngày mai, rốt cuộc anh đang làm theo lệ thường, hay là đang muốn an ủi cô đây?

Nhưng từ đầu tới cuối cô cũng không nghĩ sẽ gặp lại anh, hiện tại lòng cô đang phẳng lặng như mặt hồ, anh có thể đừng nhiễu loạn được không?

Uông Bội Nhu rất muốn lớn tiếng kháng nghị, nhưng nghĩ lại, nếu như cô đem không khí làm cho nặng nề cùng u ám, anh tức giận đến mức rời đi, khi đó chẳng phải là cô tiền mất tật mang sao?

Làm ơn! Mặc dù cô trả tiền không cao, nhưng cũng là những đồng tiền cực khổ mới kiếm được, cô không thể lãng phí nha.

Nếu đã quyết định thì phải làm, cũng đừng liên tục mà đổi ý.

Cho nên, cô dũng cảm bước lên phía trước.

Cô hít một hơi thật sâu rồi leo lên giường: “A Dục, xin anh đối xử nhẹ nhàng với em...”

“Anh biết rồi.” Triển Dục Quảng gạt đầu một cái.

Anh giống như con nít vậy, dịu dàng giúp cô cởi áo.

“A Dục...”

“Nhu Nhu...”

“Xin anh hãy...” Cô chỉ vào ‘hộp quà’ trên bàn.

“Xin...”

“Tự anh đã có chuẩn bị!” Triển Dục Quảng vui vẻ lấy từ trong ví của mình ‘mũ bảo hiểm’ mà Lạc Tiêu Dao chuẩn bị cho anh. “Em yên tâm, anh sẽ bảo vệ thật tốt!”

“Rắc rắc...”

“A ——”

Sau một tiếng vang lớn, hai người bị văng ra khỏi chiếc giường.

“Giường của em...” Lần này có thể nhận được tiền đền bù không? Cô không thể nào phí tiền để bồi thường một chiếc giường mới cho chủ nhà được, giây phút này Uông Bội Nhu chỉ suy nghĩ đến chuyện này thôi.

“Em có sao không?” Chuyện giường sập chỉ là chuyện nhỏ, bất quá anh sẽ mua cái mới cho cô. “Em ngã có đau không?”

Ô ô... Ngã thì không có đau, nhưng trong lòng cô thì lại đang rất đau.

“Anh nghĩ chúng ta di chuyển đến ghế sofa đi!” Cũng không nên phụ thêm xuân của cô ấy.

“Đừng...” Cô không muốn để anh phá hủy sofa yêu dấu của cô nữa, cô sắp phá sản đến nơi rồi. “Em.. Chúng ta lên giường đi!”

Nhưng giường đã sập.

“Em sẽ chỉnh sửa lại một chút” Cô cố gắng nhịn đau, lấy chăn bông phủ lên giường nhỏ, sau đó miễn cưỡng nằm lên. “Chuyện này... Anh chỉ cần ôm em ngủ là được rồi.”

Cô buông tha như vậy nhất định có chỗ sẽ rất đau... Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng vẫn là ở trong phạm vi có thể chấp nhận.

Triển Dục Quảng không dám tin, cô lại muốn anh ẩm ứ đi ngủ trên chiếc giường mà anh đã làm hư, còn cô thì mang bộ dáng kiên định cự tuyệt nữa!

“Không!” Đêm này cô rất kiên trì. “Sáng sớm mai em sẽ ở trong nhà tiễn anh ra cửa.”

Triển Dục Quảng chỉ có thể lấy vị trí của một người khách mà thôi, nhưng anh nghĩ thâm, không sao... Đợi khi cô đã yêu anh rồi, thì bọn họ sẽ tiếp tục cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trời mới tờ mờ sáng, Triển Dục Quảng mới cảm thấy buồn ngủ, lại bị người phụ nữ bên cạnh ngo ngoáy đánh thức. “Em sao thế?”

“Không có gì, anh ngủ tiếp đi!” Cô không phát hiện anh cả đêm không ngủ, Uông Bội Nhu rất thỏa mãn từ trong khuỷu tay của anh bò dậy. “Thời gian vẫn còn sớm!”

Sao... Anh để ý thời giờ làm gì chứ, anh chú ý xem cô đã ngủ đủ hay chưa?

Nhưng tâm tư của anh như vậy mà Uông Bội Nhu cũng không để ý, cô đã sớm như một làn khói trốn vào trong phòng tắm.

Cô nhìn mình trong gương. “Mình... Như vậy được tính là đàn bà chưa? Chắc là cũng được tính!”

“Vây... Là được rồi, rốt cuộc mình cũng đã có kinh nghiệm.” Cô dùng sức siết chặt hai quả đấm, trên dưới múa hai cái “Như vậy là đủ rồi.”

Cô vội vàng rửa mặt, rồi vội vàng đi chuẩn bị bữa ăn sáng.

Bây giờ rười, cô bắt đầu gọi Triển Dục Quảng rời giường. “A Dục... A Dục... Trời sáng rồi... Mau dậy thôi.”

Nhưng cô lại không ngờ anh là người đàn ông ngủ nướng cực kỳ, bất luận cô làm thế nào, bên tai trái của anh kêu la, bên tai phải gào, ngoài ra cô còn gãi lòng bàn chân của anh, nhột bên hông của anh, cô đem chiếc đồng hồ báo thức duy nhất trong nhà ra để reo ầm ỏi ở bên lỗ tai của anh, anh cũng vẫn như một tảng núi, tiếp tục ngủ không dậy.

“Tại sao lại có thể như vậy chứ?” Cô lo lắng, lơ như anh ngủ quá giờ ghi trên hợp đồng, thì cô không có dư tiền để trả phí “làm thêm giờ” cho anh đâu. “Sớm biết như vậy thì cô gọi anh dậy sớm hơn một chút rồi!” Nhưng cô thật sự không biết chuyện này, bây giờ cô chỉ có thể nỗ lực rèn ri... để... gọi anh

rời giường thôi.

Triển Dục Quảng an tâm ngủ say như vậy, là vì căn bản anh không dự định cùng cô cắt đứt liên lạc, thậm chí anh đã lên kế hoạch cho hai người trong tương lai, cho nên, anh mới thả lỏng tinh thần mà ngủ như vậy.

“Làm sao đây? Anh bất tỉnh rồi sao!” Cô gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng vậy.

“Đừng rồi!” Cô nghĩ ra một cách, cô đã nhìn thấy qua trên ti vi, giờ đây cô có thể xem anh như một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm vậy.

“Dùng ngón tay trở ấn vào chân mày trong mười giây là có thể khiến người khác thanh tỉnh...” Cô đưa ngón trở ra ấn xuống chân mày dày và rậm của anh.

Thành công!

Ấn không tới mười giây, anh liền mở mắt ra, không còn buồn ngủ mà rất tỉnh táo nhìn cô, không hiểu mà hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Uông Bội Nhu không nói gì, chỉ thúc giục anh: “Mau dậy ăn sáng cùng em, em còn phải đi làm nữa!”

Sao? Tôi hôm qua ngủ như vậy, mà cô còn sức lực để đi làm sao?

Nhìn tinh thần sáng lạng cùng bộ dáng phấn chấn của cô, anh không nhận được mà hỏi: “Tinh thần của em sao lại tốt như vậy? Em... Không đau sao?”

Uông Bội Nhu đỏ mặt, giả bộ không nghe thấy vấn đề của anh. “Anh mau lại đây ăn sáng cùng em đi.” Cô rất muốn thử nói những lời từ biệt ngọt ngào với tình nhân của cô, nhưng lòng lại có cảm giác chua xót không thôi.

Thực tế, cô rất luyến tiếc khi cùng anh nói lời từ biệt...

Nhưng cô cũng không thể không nói lời từ biệt với anh... Cho nên, cô nhất định phải cùng anh ăn bữa ăn sáng cuối cùng của hai người.

Được rồi! Nhìn cô liên tục thúc giục, anh đành cung kính không bằng tuân lệnh.

Triển Dục Quảng ngồi trước bàn trà, nhìn sữa đậu nành cùng món bánh trứng vẫn còn đang bốc khói. “Đây là tự em làm sao?”

“Ừ!” Cô gạt đầu, giúp anh gấp bánh trứng bao lấy phô mai ở bên trong, thuận tiện giúp anh thổi cho nguội, bộ dáng giống như người vợ dịu dàng, đảm đang. “Không nóng nữa, anh mau ăn thử xem có hợp khẩu vị không?”

“Anh thì lại có thói quen ăn bữa sáng theo kiểu phương Tây!” anh vô tâm nói “Mỗi buổi sáng anh đều dùng 1 ly cà phê rất đậm, nếu không thì không thể tỉnh nổi.”

Sao không nói sớm chứ!

Báo hại cô sáng sớm phải dậy sớm để xay đậu làm sữa đậu nành.

Cô vừa liếc mắt, đã thấy đồng hồ chỉ 7 giờ 45 phút, chỉ còn một chút thời gian nữa thôi, cô lập tức nhảy người lên. “Em đi pha cà phê nóng cho anh!”

Trước khi chia tay, cô không muốn hai người có chút gì đó không hoàn mỹ.

“Không cần vội đâu...” Anh không kịp ngăn cản cô, chỉ có thể nhìn Uông Bội Nhu vội vàng pha cà phê cho anh.

Thật vất vả, cô trông thấy anh đem cà phê nóng nuốt một ngụm vào trong cổ họng, cô lên nhìn đồng hồ, thời gian đã vượt quá ba phút rồi, cô đột nhiên ngồi thẳng người, giả bộ không lưu luyến nhìn ra ngoài cửa mà nói. “Anh nhanh lên! Không còn thời gian nữa rồi.”

Cô đang gấp cái gì thế?

“Em vội vàng muốn đi làm sao?” Anh tốt bụng hỏi: “Anh có thể cho em đi nhờ xe!”

Uông Bội Nhu không trả lời, sau khi đuổi anh ra ngoài cửa, cô lễ độ nhìn anh đồng thời gấp người 90 độ cúi chào. “Cám ơn anh đã làm theo hiệp ước ở cùng với em 24 giờ, em rất hài lòng, về sau nếu có cơ hội em sẽ lại đến công ty của anh. Cám ơn! Chúng ta đừng liên lạc nữa!”

Nói xong “Phanh” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Đằng sau cánh cửa, cô khỏ sở ngồi xổm người xuống đất, toàn thân dán chặt vào cánh cửa. “Đủ rồi... Như vậy là đủ rồi, mình phải nhớ kỹ những kỉ niệm này, những chuyện khác cũng không cần quan tâm... Mình sẽ trở lại bình thường, mình nhất định sẽ trở về cuộc sống bình thường!”

Cô không ngờ sau khi giao dịch kết thúc, lòng cô càng trở nên trống trải hơn.

“Mình không thể tham lam hơn nữa...” Cô cũng không còn tiền để thuê tình nhân nữa, cố gắng thu hồi tâm tình đang khỏ sở của mình, cô hòa tốc vọt vào phòng tắm lau đi gương mặt đang đầy nước mắt, nhìn về phía mình trong gương: “Cố gắng lên...!”

Kỷ niệm ngày hôm qua, cô sẽ trân trọng cùng khắc sâu trong trí nhớ, khi nào cô đơn cô sẽ tỉ mỉ nhớ lại!

“Không gặp nữa, A Dục...” Không nhận được nên rất đau lòng.

Sau 30 giây ngây người, lửa giận của Triển Dục Quảng mới hùng hực cháy lên.

Người phụ nữ đáng giận!

Cô ấy vừa nói cái gì đó? Cô ấy nói sẽ còn ghé thăm công ty của anh là sao chứ? Ý là... Cô ấy còn muốn thuê tình nhân khác tốt hơn để làm bạn sao?

Anh vẫn chưa được sao?

Khá lắm!

Trở về, đừng liên lạc cái gì chứ?

Không phải anh đã liên tục phát tín hiệu, anh sẽ còn gặp lại cô nữa sao? Là cô không thích anh ở điểm nào? Tại sao dùng xong anh rồi phải mông một cái liền đi vậy!

Còn không cho anh có cơ hội để khiếu nại, cô... làm như vậy thật sao?

Nhưng anh biết rõ, cho dù bây giờ anh có gõ cửa, thì cô cũng sẽ giả bộ không nghe... Được rồi... Không sao... Anh sẽ trở lại đây!

Vừa tức vừa đi về nơi đậu xe, Triển Dục Quảng nghiêm túc suy nghĩ! Phải làm sao để người phụ nữ chết tiệt kia cầu xin anh quay đầu lại.

“Tất cả đều đã qua, tất cả đều đã qua...” Ưông Bội Nhu thử khôi phục lại tâm tình của mình, cho là chỉ cần mình không ngừng giúp chính mình tẩy não, thì lòng của cô cũng sẽ không còn khó chịu nữa.

Kỳ lạ!

Chẳng phải cô đã biết rõ, anh chỉ là tình nhân của cô một ngày sao?

Chẳng phải cô cũng đã biết rõ trong lòng của anh chỉ vì tiền, nên mới cùng cô ở chung một chỗ sao?

Bây giờ cô còn khổ sở cái gì nữa chứ?

Bây giờ tim của cô giống như bị một con dao sắc bén cứa vào, đau đớn không chịu được?

Căn bản cũng chỉ là dư thừa! Cô lắm bầm một mình. “Bất quá cô sẽ cố gắng kiếm tiền, chờ để dành đủ rồi thì lại đi kiếm anh ấy nữa, không có gì to lớn cả!”

Quan trọng nhất là, bắt đầu từ bây giờ cô phải thử từ bỏ ý định nhớ đến anh.

Cô tự nói với mình “Hiện tại chuyện mình nên nghĩ chính là, phải làm sao kiếm tiền bồi thường chiếc giường cho chủ nhà mới đúng.”

Nghĩ như vậy, cô lập tức cảm nhận được trọng trách nặng nề đang đè trên vai của mình, ngay lập tức cô không hề quan tâm đến những chuyện ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’ kia nữa.

“Mau đi làm đi!” Nói xong cô liền vội vàng ra cửa, trong đầu không còn nghĩ đến những chuyện liên quan đến Triển Dục Quảng nữa.

Dù sao người ta cũng thường nói: ‘Tình yêu đầu sẽ không thành công.’

Mà anh đối với cô cũng không có quá nhiều quan trọng, chẳng qua đây cũng chỉ là một vụ giao dịch mà thôi!

Thật sự!

Dùng một tư thế xinh đẹp để vọt đến máy bấm thẻ, ngay sau đó “Phanh” một tiếng, đồng thời Ưông Bội Nhu cũng phát ra một tiếng thét chói tai cùng rống giận: “Á... Đau...”

“Cũng không phải hôm nay mới bị ngã, sao hôm nay lại kêu đau?” Đồng nghiệp A tò mò hỏi.

“Không có, không có sao...” Ưông Bội Nhu lúng túng nói.

Cô quên mất tối qua mình đã bị ngã, lại nhất thời đụng đến khiến cho vết thương lại bị đau, đúng là hoạ vô đơn chí.

“Uông Uông!” Đồng nghiệp B kinh ngạc la lên, “A...? Cô chính là Uông Uông sao?”

Sao thế? Người khác phát hiện cô không được bình thường sao? Uông Bội Nhu trong lòng nghĩ thầm.

Cô vội vàng lúi búi kịp nhìn hót thường ngày ra sử dụng “Chị Trương Mỹ Lệ thông minh của tôi, chị xem hôm nay Uông Uông đã giúp chị mua bữa ăn sáng rồi!” Giơ lên cái túi bị dè xẹp.

“Tôi không quên, nhưng sao chị lại lạnh nhạt với Uông Uông vậy?”

“Không phải!” Chị Trương một tay nắm lấy tay Uông Bội Nhu, một bên thì cầu xin những người bên cạnh không liên quan làm chứng cho lời nói thật của cô. “Qua đây! Các vị mau qua đây mà nhìn cho kỹ đi, có phải hôm nay Uông Uông không giống với mấy bữa trước không? Hình như... Xinh đẹp hơn và đã có nữ tính hơn đó!”

“Đúng vậy! Trên mặt như đang tràn đầy hạnh phúc vậy...”

“Trong mắt tràn đầy ánh sáng, dường có một sự thay đổi rất lớn!”

“Không thể giải thích được, da cũng sáng hơn, cảm giác so với trước kia tốt hơn rất nhiều...” Này này, hiện tại là bọn họ đang khen cô, hay là đang chê bai cô?

“Tôi vẫn là chính tôi mà!” Dĩ nhiên Uông Bội Nhu biết rõ bọn họ đang nói đến chuyện gì, nhưng cô thật không thể tin được, chẳng qua là cô chỉ mới hưởng một chút hơi của đàn ông mà thôi, cũng chưa có được hưởng đủ... Chắc sẽ không thay đổi nhiều như vậy chứ?

“Uông Bội Nhu!” Lúc này, sếp lãnh đạo trực tiếp của cô đang đứng ở phía đằng xa nhìn cô và gào lên. “Cô còn muốn đứng ở đó đến khi nào nữa? Sao còn không mau vào làm việc đi!”

“Dạ!” Lúc này Uông Bội Nhu mới có thể thoát thân.

Nhưng khi vào đến bàn làm việc, Trần Di Tĩnh nhìn cô chăm chăm, khiến cho Uông Bội Nhu không khỏi giật mình cùng thấp thỏm lo lắng, người ta nói quả không sai, tốt nhất là đừng nên làm việc “trái với lương tâm”, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện!

“Chuyện này... Giám Đốc Trần, cho hỏi trên mặt tôi có dính gì sao?” Nếu không, tại sao cô ấy lại nhìn mình chăm chăm vậy?

Trần Di Tĩnh lạnh lùng nói: “Không có dính gì cả, nhưng cô mới đi chỉnh hình về hả?”

Làm ơn đi! Thay đổi nhiều lắm sao?

Uông Bội Nhu chưa kịp giải thích, thì Trần Di Tĩnh bất ngờ nổi điên lên giống như núi lửa phun trào. “Uông Uông chết tiệt... Cô nói lễ tình nhân muốn đi chơi với tôi, còn sống chết mà cầu xin tôi đồng ý... Tôi còn đích thân đến nhà cô tìm, nhưng cô lại đi thẩm mỹ viện chỉnh hình...” Chị hai! Oan uổng quá!

Thật sự cô không có đi chỉnh hình, cũng không có trang điểm, càng không làm chuyện sai trái gì, cô chỉ là... Chỉ là lên đi “mua chút mùa xuân” mà thôi, nhưng chuyện này cũng đâu có liên quan đến bọn họ chứ!

Uông Bội Nhu cũng rất kinh ngạc, cô bị tình yêu tác động mạnh đến vậy sao?

Cô mới lên lên học hỏi được một chút kinh nghiệm, vẫn chưa học được hết toàn bộ nha! Quả nhiên kết quả lại rõ ràng như vậy, chà trách đa số phụ nữ đều muốn nhảy vào lưới tình!

Những đồng nghiệp bên cạnh bình thường cũng rất nghiêm túc, nhưng hôm nay cũng quấy rầy Uông Bội Nhu cả ngày

“Uông Uông... Cậu mới có bạn trai hả?”

“Uông Uông, có phải mùa xuân của cô đã đến không?”

“Uông Uông, khi nào cho chúng tôi uống rượu mừng đây?”

Sao... Căn bản không có xảy ra chuyện gì cả, bọn họ có thể đừng suy đoán lung tung nữa được hay không!

Nhưng cuối cùng Uông Bội Nhu cũng không nhận được thăm nghĩ. Ai... Mùa xuân của mình khi nào mới đến? Người chồng tương lai của mình liệu có được ưu tú như Triển Dục Quảng hay không?

Triển Dục Quảng vừa vào đến phòng làm việc, còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì Lạc Tiêu Dao đã đi tới báo cáo với anh. “Tổng giám đốc! 9 giờ 30 phút ngài phải cùng Triển lão phu nhân dùng bữa sáng, 10 giờ 20 phút phải cùng Phuong lão gia uống trà, 11 giờ sẽ là báo cáo kinh doanh định kỳ của Triển thị...” Nếu là ngày thường, thì Triển Dục Quảng sẽ vừa nghe vừa hành động ngay, nhưng sao hôm nay sao anh lại đứng im bất động.

“Tổng giám đốc!...” Lạc Tiêu Dao một lần nữa khẽ gọi anh, đồng thời phát hiện hôm nay tổng giám đốc có chút không giống như bình thường.

“Tiêu Dao, tôi muốn biết tất cả thông tin liên quan đến cô gái này!”

“Vâng” Lạc Tiêu Dao nhận lấy chỉ thị, đồng thời liếc nhìn đồng hồ. “Tổng giám đốc! Thời gian...”

Nhưng Triển Dục Quảng lại giống như đang mất hồn vậy, không nghe thấy lời của trợ lý nói. “Còn nữa! Trước tiên cậu hãy giúp tôi đặt một cái giường ngủ, kích thước rộng rãi vừa với khổ người của tôi!”

Anh tiếp tục suy tư: “Cậu hãy điều tra nơi làm việc của cô ấy trước, rồi báo ngay cho tôi biết, bất luận khi đó tôi đang họp hay đang làm việc gì!”

“Dạ, thưa tổng giám đốc!”

“Còn nữa, cậu hãy giúp tôi nghĩ ra mấy chiêu để của gái nhé... À không! Phải là tuyệt chiêu theo đuổi thiếu nữ, buổi tối tôi cần dùng đó!” Bàn giao toàn bộ mọi việc, Triển Dục Quảng lại rơi vào trầm tư.

Chuyện này từ trước đến nay cũng chưa từng xảy ra, cho dù tổng giám đốc có lén lút đi “làm thêm” thì khi trở về cũng chưa từng hành động như vậy, khiến cho Lạc Tiêu Dao không thể không nghiêm túc suy nghĩ cách phản ứng, mà anh cũng không quên trách nhiệm của mình mà nhắc nhở: “Tổng giám đốc! Triển lão phu nhân vẫn đang chờ ngài...”

Lúc này Triển Dục Quảng mới lấy lại tinh thần: “A!... Biết rồi.” Lúc này anh mới bước ra khỏi phòng làm việc.

Lạc Tiêu Dao không thể bỏ qua chuyện hay trước mắt này được. “Cần phải thông báo cho người lớn của hai bên gia đình biết một tiếng, có thể sắp tới sẽ có hỷ sự đây!”

“Thật không? Tên nhóc đó đã có đối tượng rồi hả? Cậu mau điều tra giúp tôi xem bối cảnh cùng tài sản của cô ấy, nhất định người đó phải môn đăng hộ đối!”

“Phải không vậy? Tên nhóc đó cũng biết động lòng phạm nữa sao? Không thể nào! Nhưng nếu bây giờ có ngày sinh tháng đẻ của cô gái đó thì tốt quá rồi, cậu mau đi điều tra cho tôi, tôi phải xem xem hai đứa nó có hợp nhau hay không.”

Lạc Tiêu Dao nghe bậc trưởng bối của hai nhà bàn luận có chút giống nhau, không khỏi nghĩ thầm: “Nếu ý nghĩ đã giống nhau như vậy, sao mấy người không hợp sức lại để đối phó với tổng giám đốc đi? Tại sao suốt ngày chỉ biết ngồi ở nhà bắt nạt một trợ lý bé nhỏ như tôi đây chứ, còn mấy người chỉ để cho tổng giám đốc xỏ mũi dắt đi thôi!”

Nhưng anh không thể nói lên lời kháng nghị trong lòng của mình được, anh không thể làm gì khác hơn là tận lực thỏa mãn yêu cầu của tiền bối hai bên gia đình.

Nhưng... Anh cũng không thể để Triển Dục Quảng phát hiện anh đang bắt ba tay được!

Ai...! Làm trợ lý thật khó nha.

“Tổng giám đốc!” Lạc Tiêu Dao cắt ngang cuộc họp đang tiến hành, anh nhìn Triển Dục Quảng đồng thời tay cũng ra dấu xin lỗi. “Thật ngại quá... Đã quấy rầy các vị, tổng giám đốc có điện thoại!”

Sau đó anh còn giả vờ ra dấu điện thoại.

Triển Dục Quảng hiểu ý gật đầu, đứng dậy tuyên bố. “Mọi người cứ tiếp tục, tôi sẽ trở lại ngay!” Ánh mắt sắc bén quét qua toàn bộ thành viên trong phòng họp, sau đó nói: “Thư ký Trương hãy giúp tôi ghi chép lại, sau khi quay lại tôi có thể biết được ý kiến của mỗi người.”

Lạc Tiêu Dao chắc chắn là vừa nghe được vài tiếng thở dài từ trong phòng họp truyền ra.

Ai...! Anh ta cũng đang rất muốn được than thở.

Con cháu của Triển gia và Phương gia cũng rất nhiều, nhưng đa số lại không ra gì, chỉ có Triển Dục Quảng là ưu tú nhất, chính vì vậy gánh nặng của hai dòng họ hiển nhiên đặt lên vai của anh, khiến cho anh hít thở cũng không nổi.

Nhưng con cháu của Triển gia và Phương gia lại không muốn từ bỏ quyền lợi, nên cái gì cũng muốn nhảy vào chia chác, làm cho Triển Dục Quảng tức đến không nói nên lời.

Cuối cùng Triển Dục Quảng cũng nghĩ ra một phương pháp vô cùng hữu hiệu để trị bọn người vô dụng này.

Anh sắp xếp cho bọn họ nắm giữ vài vị trí quan trọng mà cũng không quá quan trọng trong công ty, ở bên cạnh mỗi một người đều có một vị quản lý chuyên nghiệp kèm cặp, tùy từng thời điểm mà phải báo cáo tình trạng công việc cho vị quản lý đó biết, ngoài ra còn phải tham gia những kỳ thi cử cùng sát hạch mà Triển Dục Quảng tổ chức.

Nếu như rớt trong kỳ sát hạch, thì tất cả các quyền lợi cùng tiền thưởng cũng đều bị cắt.

Vì vậy, đám con cháu ăn hại của Triển gia và Phưong gia không thể làm gì khác hơn là run rẩy cùng liều mạng tuân theo.

Một bước ra khỏi phòng họp, bộ dáng nghiêm nghị cùng lạnh lùng của Triển Dục Quảng lập tức thả lỏng. “Chuyện gì thế? Tiêu Dao!”

“Dạ tôi đã điều tra được nơi làm việc của cô gái kia rồi.” Lạc Tiêu Dao đưa phần tài liệu trong tay. “Kể cả người thân cùng hoàn cảnh sống của cô ấy, tất cả đều có trong tài liệu này, mời tổng giám đốc xem qua.”

“Thật tốt quá!” Triển Dục Quảng không ngờ Lạc Tiêu Dao xử lý công việc lại nhanh đến như vậy, nhất thời không nén được vui mừng, hình tượng uy nghiêm ngày thường cũng đã biến mất. “Hắc... Hắc! Lần này xem em làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của anh đây?”

“Tổng giám đốc...?” Lạc Tiêu Dao chưa từng thấy qua vẻ mặt của Triển Dục Quảng lúc này, dĩ nhiên cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ là anh không kìm nén được trí tò mò của mình thôi. “Ngài có thể cho tôi hỏi một chút... cô ấy là người như thế nào không?”

Thiên cơ bất khả lộ, Triển Dục Quảng cũng không thể nào tiết lộ bí mật được. Coi như Lạc Tiêu Dao là người thân cận, cũng không thể nói cho anh biết được.

“Không liên quan đến cậu!” Anh cười sáng khoái trả lời Tiêu Dao, đồng thời đột nhiên xoay người. “Tiêu Dao, đừng nói cậu đem phần tài liệu này đưa cho bà nội và ông ngoại của tôi xem nha?”

Ha ha! Người hiểu rõ anh chỉ có tổng giám đốc mà thôi, nhưng Lạc Tiêu Dao đâu dám nói thật. “Không có, thưa tổng giám đốc... Tiêu Dao không dám tự tiện quyết định!”

Nhưng anh cũng biết rất rõ, Triển lão phu nhân là bà nội của tổng giám đốc, Phưong lão gia là ông ngoại của tổng giám đốc, hai người đó còn lớn hơn tổng giám đốc rất nhiều, anh không thể nào không bán tin tức cho họ được?

“Cậu đừng có lỡ miệng đó!” Triển Dục Quảng lo lắng bọn họ sẽ phá hư mọi chuyện.

“Dạ biết !”

“Vậy còn chuyện...” Triển Dục Quảng tiếp tục ra lệnh “Tôi nói cậu suy nghĩ cách để theo đuổi bạn gái thì sao?”

Hừ, chỉ muốn dùng chức quyền để chen ép và lợi dụng mình thôi, còn không muốn chia sẻ bí mật cho mình biết, Lạc Tiêu Dao biết sắp tới mình sẽ có cơ hội “trừng phạt” tổng giám đốc rồi, có lẽ sẽ không đến nửa tháng, anh sẽ leo lên đầu tổng giám đốc ngồi, cho tổng giám đốc biết lễ độ không thể tùy tiện xem thường nhân viên.

Hiện tại, nên để tổng giám đốc ném thù một chút lợi hại của anh thôi!

“Tổng giám đốc mời đi lối này!” Anh cùng Triển Dục Quảng trực tiếp đi lên tầng trên, bộ dạng hai người cứ như đang bàn một chuyện vô cùng quan trọng vậy.

Triển Dục Quảng không những không biết theo đuổi bạn gái, mà căn bản là anh chưa từng theo đuổi người nào!

Bởi vì xuất thân của anh quá tốt, cho nên tất cả danh môn quý tộc cũng đều muốn kết thân với anh... Ách... Không đúng rồi! Phải nói là những khuê nữ chưa chồng đều muốn kết hôn với anh đó.

Vì vậy, kinh nghiệm trong việc theo đuổi cùng tán tỉnh phụ nữ của anh cũng không nhiều lắm, ngược lại kinh nghiệm bị nữ nhân theo đuổi thì có thể nói là đầy một thùng.

Cho đến khi anh vô tình làm thêm ở ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’, từ đó anh mới học được vài chiêu.

Nhưng anh cho rằng những chiêu thức đó cũng là giả dối, anh không muốn lấy ra để áp dụng, cho nên mới phải nhờ cậy vào trợ thủ đắc lực, kinh nghiệm đầy mình Lạc Tiêu Dao.

Lạc Tiêu Dao dẫn anh lên sân thượng, anh biết mỗi khi Lạc Tiêu Dao buồn bực hay giận dữ cũng sẽ lên đây giải tỏa, Triển Dục Quảng cũng không phản đối anh làm những chuyện ngầy thơ này.

“Mau nói đi, sao lại thần bí vậy?” Triển Dục Quảng lên đến sân thượng, không thể không hỏi thúc anh.

“Nếu tôi không biết rõ người phụ nữ kia là người như thế nào, thì tôi không nói đâu!”

“Cậu... Chẳng lẽ cậu đang uy hiếp tôi?” Triển Dục Quảng liếc nhìn lại.

“Đúng vậy... Thưa tổng giám đốc!” Lạc Tiêu Dao trả lời.

“Cậu...!” Giọng nói của Triển Dục Quảng đột nhiên trở nên lạnh lùng, giống như sẽ trở mặt.

“Tổng giám đốc, ngài nói mau!” Đường như Lạc Tiêu Dao không cảm thấy cấp trên của mình đang tức giận, càng thêm uy hiếp. “Ngài chỉ còn một phút thôi.”

“Ài! Tiêu Dao... Tôi rất thích những người uy hiếp tôi!”

Nếu người khác nghe Triển Dục Quảng nói chắc cũng sẽ phải há hốc mồm, nhưng chỉ khi anh đối mặt với Lạc Tiêu Dao thì mới nói như vậy thôi.

“Cô ấy, chính là khách của tôi...”

Lạc Tiêu Dao vừa lắng nghe vừa ngẫm nghĩ, anh làm trợ lý cho Triển Dục Quảng đã 5 năm, cũng hiểu rõ tính tình của tổng giám đốc như vậy, nhưng tại sao người thân của tổng giám đốc chung đụng hơn 20 năm, mà sao lại không hiểu tâm tư của anh vậy? Chứng tỏ tổng giám đốc che giấu tốt sao?

Đây! Tổng giám đốc đã đem tất cả mọi chuyện của cô gái đó kể ra hết rồi sao?

“Tôi hiểu rồi!” Lạc Tiêu Dao nghe anh tóm tắt sơ lược câu chuyện, nghe đến nỗi lỗ tai muốn mọc lên mấy cục chai, sau khi tổng giám đốc kể xong anh liền nói. “Vậy tôi sẽ truyền thụ mấy chiêu cho tổng giám đốc nhé!”

“Ồn đức của cậu không lời nào diễn tả hết được.”

Triển Dục Quảng nghiêm túc ghé lỗ tai xích lại gần hơn.

“OK!” Sau khi đã nhận xong bí kíp, Triển Dục Quảng rời đi lòng tràn đầy tự tin đi xuất chinh. “Tôi hiểu rồi, cứ theo một nguyên tắc ‘Chân thành có thể làm tan chảy một tảng băng’. Tôi hiểu rồi.”

Còn Lạc Tiêu Dao sau khi chờ Triển Dục Quảng rời đi, mới móc từ trong túi ra một cái mỳ ghi âm. “Đây cũng không phải là tôi tiết lộ, mà chính là tổng giám đốc tự nói đó!” Anh phải đi copy thêm một bản nữa, để chia ra rồi gửi lại cho hai vị tiền bối!

Nếu như sự việc bại lộ, anh chỉ cần giải thích: không phải là tôi nói là được rồi.

Triển Dục Quảng không dám tin những lời oán trách của nhân viên giao hàng từ phía tiệm bán hoa tươi. “Cái gì? Cô ấy từ chối không nhận?”

Đây cũng không phải là lý do chính khiến anh nổi trận lôi đình. “Cái gì?! Cô ấy nói không biết tôi là ai sao!” Anh giận đến mức muốn nhảy lên.

Người phụ nữ kia muốn chọc anh tức điên sao!

Anh liền nhớ lại trước khi chia tay cô có nói với anh vài câu, trong đó có câu “Chúng ta sẽ không liên lạc” là có ý gì rồi. “Xem ra, cô ấy định dùng xong sẽ một cước đá mình đi luôn!”

Hừ! Anh dễ dàng chịu thua như vậy sao?

Nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ tan ca, Triển Dục Quảng lập tức rời khỏi phòng làm việc, chạy đến công ty của cô.

Nhất định phải dùng chiêu “Chân thành” sao? Không thành vấn đề, anh sẽ cố gắng.

Ở Công ty Dương Thắng vào giờ tan ca...

“Ồ!...Bạn trai cô ngày nào cũng đến đón cô đúng giờ.”

“Thật hâm mộ!... Ngày nào cô cũng được chồng đưa đón.”

Đây chính là những mẫu đối thoại lúc tan ca ở công ty Dương Thắng.

“Này!... Ông Ông! Bạn trai của cô đâu? Anh ấy có đến đón cô không?”

“Đúng vậy! Ông Ông, người đàn ông đó hôm nay có xuất hiện hay không?”

“Thật rất muốn xem một nửa kia của Ông Ông đó!”

Lúc Ông Ông Bội Nhu đứng bấm thẻ xuống ca, liền nghe thấy bọn đồng nghiệp đang bàn tán về mình, đem cô trở thành nhân vật chính mà bàn luận.

“Làm ơn đi! Tôi giống như một chú hề vậy, làm gì có người đàn ông nào theo đuổi chứ?” Cô tự bêu xấu mình, kể từ sau khi cùng Triển Dục Quảng tiếp xúc, trong lòng cô xuất hiện loại cảm giác tự ti.

Tiếc là nhóm đồng nghiệp của cô không phải đèn đã cạn dầu, liền tiếp lời của cô. “Rõ ràng hôm nay cô đã nhận được một bó hoa hồng thật lớn nha!” Thật hâm mộ nha... Số lượng hoa nhiều như vậy, chắc chắn 80% là người đó là đại gia.

“Thì... Tôi cũng đã nói rồi, chỉ là chuyển nhầm mà thôi!” Lúc này Uông Bội Nhu cảm thấy Triển Dục Quảng thật là quá đáng, không có việc gì để làm nên kiếm chuyện để chọc phá cô.

Để cô trở thành trò cười trong công ty, anh cảm thấy vui không? Quả nhiên người đàn ông “thuê” là không đáng tin!

“A... ? Người đàn ông có dáng người cao to, anh tuần đang đứng ở dưới lầu ngay cạnh cổng chính là ai vậy? Anh ấy đang chờ ai thế?”

Một loạt các câu hỏi còn chưa được hỏi xong, tất cả những phụ nữ độc thân của công ty Dương Thăng toàn bộ đều chạy như điên ra phía cổng chính, hy vọng mình có thể có cơ hội được anh đẹp trai nhìn trúng.

Uông Bội Nhu cũng tò mò chen lấn đến cửa sổ xem...

Ái... Chết rồi! Cô đã trêu chọc đến ai sao?

Cô đang chuẩn bị làm cô rùa rút đầu để trốn chạy, thì anh đẹp trai đó đã trông thấy cô, anh lập tức đem hai tay vây lấy hai bên khóe miệng, lớn tiếng gọi: “Nhu Nhu, mau xuống đây đi!” Lúc này Uông Bội Nhu đang rất xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất thôi. “Đây không phải là thật, đây không phải là thật...” Cô tự nhắc nhở mình.

Nhưng lầu dưới không ngừng truyền đến tiếng gọi, kêu càng lúc càng lớn hơn. “Nhu Nhu, mau xuống đây với anh đi... Em không xuống, anh sẽ vào trong đó đây!”

Anh uy hiếp cô nhiều lần như vậy, cô chỉ còn biết dựng cò trắng mà đầu hàng.

Cô... không muốn ngày mai mình đến công ty làm việc lại là nữ nhân vật chính của xì căn đàn... Hôm nay cô đã rất vất vả để chống chọi rồi!

Cô vội vàng xuống lầu chạy đến bên cạnh anh, cố gắng che miệng của anh. “Đừng kêu nữa, dừng lại đi... Được rồi, em sẽ đi cùng với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi đã dùng sức lôi kéo Triển Dục Quảng chạy được khoảng nửa tiếng, Uông Bội Nhu mới thở dốc, phì phò quay đầu lại hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

A? Anh cũng muốn hỏi cô muốn anh làm cái gì đó!

Triển Dục Quảng buồn cười, dùng tay chỉ chỉ bàn tay của mình còn đang bị cô nắm. “Nhu Nhu! Em vẫn còn muốn kéo anh nữa sao?” Anh lần nữa nói ra sự thật “Lúc này không phải là em đã kéo anh đến đây sao?”

Anh cố ý nhìn xung quanh. “Em muốn cùng anh hẹn hò ở đây à?”

Hẹn... Hẹn cái đầu anh đó!

Uông Bội Nhu bực mình bỏ tay anh ra, quay lưng lại không muốn nhìn mặt anh, cũng không ngừng hít thở để mình bình tĩnh lại.

Cô vốn dĩ là một cô gái tính tình rất tốt, không dễ tức giận, nhưng giờ cô lại luôn bị anh làm cho nổi giận.

Người đàn ông này chính là khắc tinh của cô, cô nghĩ thầm.

“Đầu tiên...” sau khi đã bình tĩnh lại, Uông Bội Nhu liền thuyết phục anh: “Xin anh hãy nhớ cho kỹ, hai chúng ta đã chấm dứt hợp đồng, bây giờ không ai nợ ai, cho nên... Sau này nếu như trên đường có gặp nhau, thì anh cũng hãy làm bộ như quen không biết em!”

Cô đem lập trường của mình ra nói rõ ràng.

Triển Dục Quảng nghe cô nói cũng rất tức giận, sao cô lại có thể nói ra những câu vô tình này chứ? Nhưng anh cũng đã quyết định sẽ chinh phục được cô, anh cố gắng ổn định tinh thần và nói rõ ràng với cô, muốn cô hiểu “Nhu Nhu! Anh...”

“Còn nữa, xin anh đừng gọi tôi là Nhu Nhu nữa!” Cô nói tiếp: “Nếu như anh nhất định muốn giả bộ cùng tôi quen biết rất thân, thì xin anh hãy giống mọi người gọi tôi là Uông Uông!”

Như vậy khi anh nhỏ giọng gọi cô, cô cũng không vì thế mà cảm thấy rung động không ngừng.

Cô không muốn gặp gỡ anh, cô sợ mình không tự chủ được trái tim của mình!

Triển Dục Quảng cũng rất bất mãn, sao cô lại muốn anh gọi cô là Uông Uông giống như mọi người vậy, rốt cuộc cô xem anh là gì đây?

Cuối cùng Uông Bội Nhu cố ý nói ra những lời cay độc đối với anh. “Nếu như anh cho rằng em có rất nhiều tiền, cho nên mới đùa bỡn em... Thì rất xin lỗi, vì đã để cho anh thất vọng, em chỉ là một cô nhi, ăn nhờ ở đậu nhà họ hàng, là một người làm thuê nghèo mạt.”

Như vậy có thể anh sẽ từ bỏ ý định: “Lần trước em trả tiền công cho anh, đó cũng là ‘tiền lương’ mà em tiết kiệm rất lâu mới có được.”

Cho nên... Anh đừng đến tìm cô nữa được không?

Cô cho rằng sau khi anh rời khỏi cô, chỉ cần 3 đến 5 giờ không gặp lại anh, trái tim của cô sẽ dễ chịu hơn?

Triển Dục Quảng tức giận!

Cái gì nói anh đừng làm bộ rất thân quen với cô? Anh cũng làm chuyện thân mật cùng với cô, sao cô còn nói anh đừng vì tiền mà lừa gạt cô? Anh là loại đàn ông háms tiền vô sỉ như vậy sao?

Nhưng...

Cô nói như vậy thật ra thì cũng không sai. Dù sao anh cũng không có cơ hội nói rõ lập trường với cô. OK! Vậy anh sẽ làm lại từ đầu.

“Nhu Nhu...” Triển Dục Quảng nuốt buồn bực vào trong lòng, lấy bộ dáng khép nép hiếm thấy tự giới thiệu bản thân với cô. “Anh là Triển thị...”

“Xin anh gọi em là Uông tiểu thư!” Cô rất kiên trì nói, xoay người ngẩng đầu nhìn anh “Lời em muốn nói chỉ đến đây thôi, mong anh đừng làm phiền em nữa.”

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Nhưng vừa mới đi được hai bước thì lại xoay người, hơi kỳ vọng thông báo: “Chuyện đó... Nếu như anh thật thích em... em sẽ cố gắng để dành tiền, lễ tình nhân năm sau sẽ đi tìm anh...”

“Em im miệng!” Triển Dục Quảng thấy cô cứng đầu nên nổi giận. “Em đừng ở trước mặt của anh mà nhắc đến chuyện thuê tình nhân, anh không cho phép em có ý niệm như vậy.”

Anh lo nhiều vấn đề quá!

“Còn nữa, anh còn nợ em một cái giường, cho nên anh nhất định sẽ đền cho em, em chờ mà xem!” Nói xong, anh thở phào rồi bỏ đi.

Để lại một mình Uông Bội Nhu quơ tay nói với theo. “Này... Em không cần anh phải đền cái giường cho em đâu!”

Nhưng người đã đi rất xa rồi, cô không còn cách nào khác chỉ có thể dùng hai tay của mình tạo thành chữ thập hướng lên trời. “Chúa ơi! Xin ngài đừng để người đàn ông đó đến làm phiền con nữa... Làm ơn đi!”

Cô sợ... Lại bị anh quẩn luyến, cô sẽ ôm nhiều ảo tưởng hơn đối với anh!

Đêm khuya yên tĩnh, Uông Bội Nhu một mình nằm ở trên giường mà lẩn quẩn lại trần trọc khó ngủ.

“Tất cả đều là tại người đó! Không có việc gì làm lại đến chọc phá mình, khiến cho lòng mình thật loạn...” Cô lẩm bảm oán trách, làm sao cũng không ngủ được.

“Ai... Mặc dù rất muốn nghe lời ngon tiếng ngọt của anh thật, nhưng làm sao có thể đây?”

Cô nhìn trang phục, cử chỉ cùng lời nói của anh mà phát hiện anh là một người đàn ông có giá trị. “Nhưng mà... hành nghề ‘đặc biệt’ này chắc kiếm được rất nhiều tiền?”

Ừ... Coi như kiếm được nhiều tiền thì sao?

“Đó cũng là bán thân à!” Uông Bội Nhu càng nghĩ càng cảm thấy mình nên khuyên anh vài lời, để cho anh đừng hành nghề này nữa. “Được rồi, nếu như anh lại xuất hiện, mình nhất định phải thuyết phục anh ấy thoát khỏi nghề bán thân nuôi miệng này, để anh ấy bỏ đao hướng Phật.” Cô luôn suy nghĩ cho anh, hy vọng cuộc sống của anh sẽ rực rỡ cho dù không có cô bên cạnh.

Nhưng mình và anh không quen biết. “Anh ấy nghe mình không? Anh ấy chịu nghe lời mình sao?”

Suy nghĩ vẩn vơ suốt đêm, sáng hôm sau Uông Bội Nhu đi làm với đôi mắt gấu mèo.

“Uông Uông... Cô có bu rận!”

“Ông Ông... Nhận quà !”

“Ông Ông, ở ngoài có người tìm cô...”

Ông Bội Nhu cả ngày mệt mỏi vì phải nhận chuyển phát nhanh, bưu kiện, thư từ, quà tặng... Toàn bộ đều là của... Người đó. Tối nay Triển Dục Quảng sẽ cho người chuyển giường mới đến nhà của cô, anh muốn sau khi tan việc cô phải lập tức trở về nhà để nghênh đón anh ‘đại giá quang lâm’. (Sao mà giống như vua ‘giá lâm’ vậy)

Mua giường, điều này cô cũng không ngờ đến?

Có cần thiết ở trong một ngày phải gửi cùng chuyển đến hai mươi mấy lần tin tức và quà tặng không vậy?

Ông Bội Nhu không nhìn được nghĩ đến chiều hướng xấu nhất: “Mục đích chính của người đàn ông đó không phải muốn lôi kéo mình đến công ty của anh ta làm việc chứ?” “Thật đáng giận!”

“Ông Bội Nhu!” Quả nhiên trước khi tan ca, cô còn bị cấp trên của mình là Trần Di Tĩnh dạy dỗ. “Nếu ngày mai cô vẫn còn giống như ngày hôm nay, cả ngày bận rộn làm chuyện riêng, thì tôi có thể cho cô thôi việc!”

“Dạ!” Ông Bội Nhu tự biết mình sai nên cúi đầu nhận lỗi.

Ô ô... Cô cũng không muốn chuyện tình yêu của mình phơi bày ra ánh sáng!

Nhưng trong một ngày nhận được hơn hai mươi lần chuyển phát nhanh, đúng là sẽ tạo ra một chấn động không nhỏ trong công ty, hơn nữa cô là một người hiền lành, vì vậy có vài đồng nghiệp trực tiếp lấy “Thư tình” của cô đọc cho mọi người cùng nghe.

Lúc đó Ông Bội Nhu cảm thấy tất cả đồng nghiệp đang nhìn mình với ánh mắt đầy đủ màu sắc, hại cô chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Ai!...” Vất vả lắm mới được tan ca, cô lên lút nhìn ra ngoài nhiều lần, xác định Triển Dục Quảng không có đến đón cô, thì cô mới dám rời khỏi công ty.

Nhưng vừa về đến nhà, chuông điện thoại liền reo lên.

“Alô!...” Cô không còn hơi sức để bắt máy.

“Tại sao lại bắt máy chậm ba phút? Em không biết anh lo lắng sao? Em...” Triển Dục Quảng còn nhiều vấn đề vẫn chưa cầu nhau xong, thì đã ‘Rắc’ một tiếng. Ông Bội Nhu liền cúp điện thoại, nhanh chân chạy đi rút dây điện thoại ra. “Bệnh thần kinh!”

Hiện tại cô đã chắc chắn 100% là mình đã bị ngôi sao xấu chiếu vào!

“Tối nay dứt khoát phải đi ngủ sớm, ngày mai mới có tinh thần để làm việc.” Nếu còn không chú tâm vào công việc, sợ sẽ phải cuốn gói ra đi thật đó!

Tùy tiện ăn xong một bát mì ăn liền, Ông Bội Nhu vội vàng chui vào chiếc giường hư mà ngáy đều đều.

Nhưng cô ngủ cũng không được yên ổn, cảm giác như có ai đó ở bên tai cô thì thầm nói nhỏ vậy.

Cô phát tay một cái, giống như đang đuổi muỗi vậy. “Đừng ồn!”

Trong mơ màng, cô tựa hồ nghe được một giọng nói nhỏ nhẹ: “Được!”

Cũng... Không thể nào? Chắc cô đang nằm mơ.

Nhưng cô có cảm giác mình đang bị nhấc bổng, giống như đang bay trên không trung, không bao lâu sau lại được buông xuống... Bởi vì cảm giác này quá mức chân thật, cho nên cô chậm rãi ngồi dậy, tỉnh táo mở hai mắt đang rất buồn ngủ ra “Oa... !” Ông Bội Nhu rất nhanh liền tỉnh lại.

“Anh... Anh... Sao anh lại ở trong nhà của em?”

Lại cúi đầu nhìn, “Anh... Anh đã làm gì cái giường của em?”

Triển Dục Quảng dù đang bận vẫn ung dung vuốt đầu của cô. “Em đã tỉnh rồi hả? Vậy thì mau xuống giường đi, người bên đồ dùng gia dụng sẽ giúp chúng ta dọn dẹp sạch sẽ.”

Ông Bội Nhu nghe vậy, mang theo một ít si ngốc ngoan ngoãn leo xuống giường.

“Chuyện này làm phiền đến các anh rồi!” Triển Dục Quảng khách khí nói với mấy người bên cửa hàng đồ dùng gia dụng.

Lúc này Ông Bội Nhu mới phát hiện ra căn phòng bé nhỏ của mình đang chứa một cái giường thật lớn.

Đây... Cô có nói muốn anh bồi thường giường đôi sao!

Không gian trong phòng của cô nhỏ như vậy, để cái giường lớn như vậy thì còn lối đi sao?

Sao anh tại lại tự tiện quyết định?

Nghĩ đến đây, cô giận đến hít thở dồn dập, nhìn chăm chăm anh, không kìm chế được tay run rẩy chỉ về phía trước. “Anh... Anh...” Thật là to gan, dám tự ý thay đổi đồ dùng của cô, còn loạn xông vào phòng cô!

Nhưng Triển Dục Quảng lại hiểu lầm ý của cô, anh ôn tồn nho nhã cười một tiếng, bước đến bên cô nắm lấy cánh tay đang chỉ của cô. “Anh biết em đang muốn nói lời cảm ơn với anh, OK!...Anh xin đón nhận.”

Cô... Cô có nói như vậy sao?

Anh ôm cô qua chiếc giường mới, cùng cô nằm trên chiếc giường lớn. “Đúng rồi! Như vậy mới thoải mái, em thấy có đúng không?”

Đúng cái đầu anh!

“Anh... Sao anh lại có thể vào nhà em?” Đang mờ mịt, cô chỉ biết hỏi vấn đề này.

Nhưng cô còn chưa dứt lời, anh đã chen vào nói như vừa tìm được cơ hội để mắng cô vậy. “Em còn dám nói, anh đã nhắc nhở em phải đợi, vậy mà em còn ngủ như con heo chết vậy!”

Cô... Ngủ như con heo chết!

Này... Này, anh không thể hình dung cô khá hơn một chút hay sao? Cô vẫn còn là thiếu nữ, phụ nữ chưa chồng đó nha!

Thế nhưng anh lại hoàn toàn không để ý cái miệng đang chu ra kháng nghị của cô. “Hại anh phải đi tìm thợ khóa đến mở cửa, thuận tiện giúp em đổi khóa cửa mới!”

Đổi... Đổi khóa cửa? Sao anh lại tự ý quyết định nữa!

Nhưng anh không để cô có cơ hội nói. “Em mau ngủ đi, nếu không ngày mai em sẽ không dậy nổi đó!”

Sao? Bây giờ là người nào đang ở trên địa bàn của người nào vậy? Nhìn bộ dạng của anh giống như chủ nhà vậy!

Nhưng... Chẳng biết tại sao, cảm giác được Triển Dục Quảng ôm chặt thật là ấm áp, an toàn, rất thoải mái, khiến cho Ưông Bội Nhu chỉ cảm thấy rất buồn ngủ, cứ như vậy an tâm mà ngủ thiếp đi.

Còn là... thảng một giấc đến sáng hôm sau!

Triển Dục Quảng một bên kéo vạt áo Ưông Bội Nhu, khiến cô phải đi theo anh đến xe của anh, một bên đưa một bộ chìa khóa cho cô, hoàn toàn không để ý quan sát vẻ mặt không vui của cô. “Chìa khóa nhà em!”

“Em nhớ em không có đổi chìa khóa cửa nhà?” Cô cười nhưng bản mặt lại rất khó coi, vẻ mặt không được coi trọng cùng chú ý.

Triển Dục Quảng chỉ mỉm cười rồi nhét cô vào ghế trước, giúp cô thắt dây an toàn, sau đó đưa cô đến công ty.

Trên đường đi, anh không ngừng nói chuyện về bản thân cùng gia đình của anh, cũng không chút nào chú ý đến sự im lặng của cô “... Tóm lại, đây chính là chuyện của anh, đúng rồi chiều nay tan ca anh sẽ đến đón em.”

Đợi chút... Cô không muốn anh tới đón cô!

Coi như anh vừa tự giới thiệu về bản thân mình cùng đem gia thế hiển hách nói hết cho cô biết, vậy thì thế nào? Cô không muốn cùng anh phát triển quan hệ lâu dài nha!

Trên thực tế, sau khi cô nghe nói anh không phải là người “hạ mình bản thân”, thì cô đã xây lên một bức tường thành rất cao giữa hai người.

Cô chưa bao giờ có ý định sẽ cùng với người như anh ở chung một chỗ, cô tự biết mình không xứng, coi như cô đã từng cùng anh lén phụng, nhưng.. cô cũng sẽ sắc bén cắt đứt dây tình.

“Mong anh đừng đến đón em!” Lúc cô xuống xe, hết sức nặng nề đem cửa xe đóng lại, cô dùng lời đoạn tuyệt mà nói: “Em với anh là người của hai thế giới!”

Ngụ ý chính là, từ nay về sau anh đi con đường của anh, còn cô thì đi đường của cô.

Nhưng... Triển Dục Quảng làm sao có thể tiếp nhận lời cự tuyệt của cô?

Anh kéo cô lại. “Cho là trước đây chúng ta là người của hai thế giới đi, nhưng bắt đầu từ giây phút em thuê anh, thì giữa chúng ta đã không tồn tại

khoảng cách nữa!”

Làm sao có thể chứ? Cô không nhận được ném cho anh một cái liếc mắt: “Anh thích nói đùa”.

“Là nói thật đó... Tốt nhất em đừng có trốn tránh!” Nhìn thấy bộ dáng đang né tránh của cô, Triển Dục Quảng quăng ra lời đe dọa.

Nhưng Uông Bội Nhu lại cứ như lọt vào tai trái rồi ra theo tai phải, hoàn toàn không để ý đến lời nói của anh.

Triển Dục Quảng vừa vào đến phòng làm việc, liền giao cho Lạc Tiêu Dao giúp anh làm vài việc riêng.

“Tổng giám đốc... Làm như vậy có được không?” Lạc Tiêu Dao đối với chỉ thị của Triển Dục Quảng có chút e dè. “Ngài chắc cô ấy sẽ vui vẻ tiếp nhận sao?”

Lạc Tiêu Dao thật muốn gõ vào cái đầu của Triển Dục Quảng, để cho anh tỉnh lại, khinh suất như vậy là không được.

Đối đãi với người phụ nữ mình thích là phải từ từ.

“Tôi không ngại cô ấy có vui vẻ tiếp nhận hay không.” Triển Dục Quảng tính toán mà nói: “Tôi chỉ cần cô ấy tiếp nhận là đủ.”

“Như vậy sẽ không tốt!” Lạc Tiêu Dao cảnh báo nói.

“Tôi không quan tâm!” Anh với cô là tình thế bất buộc, những chuyện khác anh không hề để ý.

“Nhưng cô ấy sẽ để ý!” Lạc Tiêu Dao ra vẻ người từng trải phát biểu “Tôi nghĩ nên dùng thủ đoạn ôn hòa một chút thì tốt hơn.”

“Tôi cự tuyệt!” Triển Dục Quảng độc đoán nói. “Nếu làm theo kế hoạch của cậu, thì phải mất mười năm thời gian mới có kết quả, tôi không thể lãng phí thời gian như vậy được.”

“Nhưng...” Tổng giám đốc không sợ phản tác dụng sao?

“Tôi nhất định phải có cô ấy!” Bởi kinh nghiệm tối hôm qua anh giúp cô đổi giường khiến Triển Dục Quảng lầm tưởng, mọi việc chỉ cần anh kiên trì, cô ấy sẽ khuất phục trước anh.

Cho nên từ giờ phút này trở đi, anh quyết định chọn lựa chính sách ép buộc đối với cô.

Trần Di Tĩnh không dám tin vào lệnh của nhân sự truyền xuống. “Sao... Làm sao lại có thể?”

Giám đốc phòng nhân sự của công ty Dương Thắng nhún vai nói: “Tôi cũng không muốn, không còn cách nào khác nữa.”

“Nhưng cô bé đó rất chịu khó, tương lai sẽ có nhiều triển vọng...” Mặc dù bình thường trước mặt mọi người cô luôn trách cứ cùng nhìn cô ấy với sắc mặt không tốt, nhưng giờ xảy ra chuyện lớn, Trần Di Tĩnh cũng sẽ ủng hộ cấp dưới của mình.

“Ai bảo cô ấy đắc tội với người khác chứ...”

Những lời này của anh khiến Trần Di Tĩnh không cách nào phản bác được. “Ai!...” Cô cũng chỉ có thể than thở mà thôi. “Khi nào thì bắt đầu có hiệu lực?”

“Ngay lập tức!”

“Uông Uông đâu?” Vừa về tới phòng làm việc, Trần Di Tĩnh liền nhìn xung quanh tìm người. “Cô ấy lại đi đâu vậy?”

“Không phải bị Tiểu Trần bên bộ phận tổng hợp gọi đi lao động rồi sao?” Có người trả lời.

Trần Di Tĩnh lập tức đi kiểm người về.

Nhưng tìm khắp bộ phận tổng hợp cũng không thấy bóng dáng của Uông Bội Nhu đâu cả. “Tiểu Trần! Cậu vớt Uông Uông nhà tôi đi đâu rồi?”

“Cô ấy bị kỹ sư Lý bên bộ phận tin tức kéo đi sai vật rồi.” Tiểu Trần ‘lễ thẳng khí hùng’ trả lời cô.

“Cậu dùng xong sao không trả cho bộ phận của tôi!” Trần Di Tĩnh không nhận được suy nghĩ cho cấp dưới mà bất bình.

Cô lại bị Tiểu Trần nói với giọng gay gắt: “Cô cũng không phải không biết Uông Uông thích ôm việc, cô ấy còn chưa làm hết công việc của mình, đã hỏi kỹ sư Lý có cần cô ấy giúp gì hay không, đương nhiên người ta sẽ không lãng phí nhân lực a!”

Trần Di Tĩnh chỉ có thể cười khổ. “Đúng rồi! Không nên lãng phí... Chỉ là, mấy người cũng chỉ có thể dùng đến hôm nay thôi!”

Tiểu Trần bị lời nói của cô làm cho giật mình. “Cái gì? Cô lặp lại một lần nữa xem!”

“Cô ấy bị tổng giám đốc cho thôi việc rồi!”

“Không thể nào! Cô có chắc cô đang nhắc đến là ‘cô bé quản gia’ số khổ của công ty Dương Thăng không?”

“Chính là cô ấy!”

Trong chốc lát, tin tức Uông Bội Nhu bị cho thôi việc đã truyền đến tai mọi người trong công ty.

“Uông Uông, cô bị đuổi việc!”

“Uông Uông, cô bị cho cuốn gói!”

“Uông Uông, cô thất nghiệp!”

Từ trong miệng người khác Uông Bội Nhu biết được chuyện này, toàn thân lập tức bị dọa sợ đến ra mồ hôi lạnh, ba chân bốn cẳng chạy đi tìm sếp trực tiếp của cô. “Giám đốc Trần... Giám đốc Trần tôi nghe nói...”

Có vẻ như người bị sa thải kia không phải là cô vậy. “Là thật sao?” Sao lại có thể? Cô không có đắc tội ai cả!

Lần đầu tiên Trần Di Tĩnh nhìn thẳng vào mắt của Uông Bội Nhu. “Uông Uông, sau khi rời khỏi đây, cô phải trưởng thành hơn, phải biết tự bảo vệ mình, đừng để chuyện như vậy xảy ra nữa.”

“Tôi... Tôi làm sai chuyện gì sao?”

Trần Di Tĩnh không biết giải thích thế nào. “Có lẽ cô đã đắc tội với nhân vật lớn nào đó!”

“Tôi không có...” Lần này hốc mắt của Uông Bội Nhu có chút đỏ. “Tôi vẫn rất cố gắng... Tôi không lười biếng, không tám chuyện... Tôi còn rất nỗ lực giúp mọi người...” Cuối cùng là mình làm sai chuyện gì đây?

Chẳng lẽ hết sức lấy lòng mọi người là có tội sao? Nếu như đáp án là như vậy, thì cô càng không biết nên làm thế nào đây!

Cảm giác khổ sở trong lòng, nhất thời khiến Uông Bội Nhu mất đi sức sống.

“Lòng tốt của cô tôi biết rõ... Uông Uông!” Trần Di Tĩnh thấy Uông Bội Nhu sa sút tinh thần, không nhận được vở vai của cô: “Đây mới đáng giá!”

Nhưng cũng không an ủi được Uông Bội Nhu, cô vẫn rất muốn biết mình đã đụng chạm đến người nào?

Cô nghĩ! Nhất định gần đây cô gặp phải vận đen rồi.

Mặc dù rất khổ sở khi phải rời bỏ công việc đã quen thuộc hơn nửa năm, mặc dù sẽ không có tiền trang trải cuộc sống sau khi nghỉ việc, nhưng cô vẫn cố nhịn đau buồn. “Ừ... Quản lý trông thấy nỗ lực và sự cố gắng của tôi là được rồi.”

Hai vai rũ xuống, cô ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi dọn dẹp cùng bàn giao công việc.

Theo sau chính là một đoàn đồng nghiệp với vẻ mặt buồn bã.

“Uông Uông, tôi sẽ giúp cô tìm công việc mới.”

“Uông Uông, em gái họ của tôi có mở một tiệm Hồng Trà, tôi sẽ giúp cô gọi điện thoại hỏi thăm xem bên đó có cần người hay không nhé!”

“Uông Uông, có khó khăn hãy đến tìm tôi...”

Uông Bội Nhu không nghĩ tới nhóm đồng nghiệp thường ngày chỉ biết lợi dụng cô, nay lại đang cùng cô chia sẻ và ủng hộ trong thời điểm tâm trạng cô đang ở mức thấp nhất, tâm tình của cô đột nhiên trở nên tốt hơn, cô nghẹn ngào nói: “Cám ơn mọi người, rất cám ơn mọi người.”

Mặc dù cuộc sống có nhiều hiểm ác, nhưng cô đã có các đồng nghiệp làm hậu thuẫn, cô như được tiếp thêm sức mạnh để bước tiếp.

“Tôi sẽ cố gắng hơn nữa!” Cô thề với chính mình, đồng thời cũng coi như đang cam kết với mọi người: “Tôi sẽ không vì một chút chuyện nhỏ này mà bị đánh bại đâu!”

Nhất thời, một tràng pháo tay vang lên.

Lấy được khích lệ của mọi người, Uông Bội Nhu không ngừng cố gắng mà nói: “Công việc tìm rồi sẽ có, không sao... Tôi sẽ dừng cảm đối mặt.”

Một tràng pháo tay nữa vang lên, cho đến khi Uông Bội Nhu bước ra khỏi công ty Dương Thăng..

“Mình sẽ làm gì đây?” Sau khi Uông Bội Nhu ra khỏi công ty, lúc này mới suy nghĩ đến tương lai. “Tại sao công ty không trả tiền phụ cấp cho mình vậy?” Nhưng cô không dám đi đòi hỏi.

“Ai...” Sau lần than thở thứ ba mươi, cô quyết định đi mua mấy tờ báo trước, xem tin tức của mục “Tuyển dụng”, sau đó về nhà lên mạng tìm.

Nhưng chưa đi được mấy bước, cô đã trông thấy ‘người đó’ xuất hiện trước mắt cô.

“Anh...!” Anh là đồ xấu xa! Mặc dù cô đang rất thê thảm cùng buồn phiền, lúc cô trông thấy anh, lòng cô cảm thấy tương đối tốt hơn, nhưng khi cô vừa nghĩ đến mình và anh hoàn toàn không có khả năng cô lại cảm thấy khó chịu. “Em bị anh hại thê thảm đến nỗi công việc cũng bị mất, anh còn đến tìm em làm gì?”

“Sao? Em biết anh giờ trò quỷ khiến em mất việc sao?” Triển Dục Quảng không hề giấu giếm nói ra. “Vây cũng tốt, chúng ta có thể nói chuyện tình yêu được rồi.”

Cái gì? Cô bị sa thải, là do anh đứng phía sau giờ trò! Mặc dù không còn cách nào khác, mặc dù cô không có tức giận, mặc dù nói chuyện vẫn bình thường! Nhưng hiện tại cô như đang muốn phát điên! Anh có biết nếu không có việc làm tôi sẽ không có tiền ăn cơm, không có tiền ăn cơm thì tôi sẽ phát điên, tôi phát điên thì sẽ...

Nhưng Triển Dục Quảng hoàn toàn không để ý cô đang rất luống cuống, anh lăng lạng từ trong ví móc ra một tờ giấy, nói với cô: “Thư Chính Thức Tuyển Cô Uông Bội Nhu Làm Trợ Lý Thư Ký Cho Tổng Giám đốc Triển Thị.”

Ai... Ai là trợ lý của Tổng giám đốc chứ?

Hơn nữa, ai là Tổng giám đốc của công ty Triển thị vậy?

Uông Bội Nhu còn chưa mắng đủ, tiếp tục chỉ vào mặt của anh mà nói. “Anh, anh... Thật quá đáng! Em không nợ nần anh gì cả, chỉ xui xẻo thuê anh một ngày, sao anh cứ hại em vậy...”

“Tiền lương của trợ lý thư ký mỗi tháng là 65000, có các phụ cấp khác như phụ cấp giao thông, phụ cấp tăng ca, nhà ở...”

Khoan đã, đợi chút, anh đang nói gì thế?

“Tiền tăng ca và tiền lương tính luôn một lượt thì một năm sẽ là gần trăm vạn.” Anh nói xong.

Uông Bội Nhu giật mình ngây ngốc. “Em...Em không hiểu! Em là trợ lý thư ký công ty Triển thị!”

Nhưng bộ mặt của cô vẫn còn ngây ngô, giống như là không cách nào tiếp thu tin tức vậy.

Triển Dục Quảng tiếp tục đề tài vừa rồi, tiếp tục nói: “Công ty của anh có rất nhiều phúc lợi...”

Vì anh là tổng giám đốc? Vì anh với cô là hai người một trời một vực. Cho nên, anh với cô sẽ không bao giờ có kết quả... Nhưng... Vậy thì thế nào, coi như anh là tổng giám đốc, cô cũng không có ý muốn cùng anh, cô chỉ muốn anh chịu trách nhiệm vì đã hại cô thất nghiệp, cho nên không tới hai giây, mặt cô đã cười tươi như hoa, nhìn phía Triển Dục Quảng rồi lễ phép cúi đầu “Tôi đồng ý!”

“Vậy thì để cho anh dẫn em đến công ty tham quan một chút nhé!” Anh lầm tưởng cô đang đón nhận anh.

Uông Bội Nhu lập tức đưa tay vòng qua khuỷu tay của anh, cũng thầm nghĩ ‘sắp tới nếu không gặp khó khăn về tài chính, cô cũng sẽ không thèm làm đầu!’

Mà hiện tại trong lòng Triển Dục Quảng đang đắc chí cùng vui mừng mà suy nghĩ, cái tên Tiêu Dao ngu ngốc đó, dám nói là cô sẽ giận! Giận cái đầu hấn đó!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Cô ấy vui vẻ tiếp nhận chứ?” Lạc Tiêu Dao nghi ngờ hỏi.

“Dĩ nhiên!” Triển Dục Quảng trả lời. “Sau khi cô ấy đến đây, cậu hãy tỉ mỉ hướng dẫn cô ấy, để cô ấy có cảm giác thoải mái như đang ở nhà!”

Sao? Cô ấy đến đây làm việc, cũng không phải đảm đương chức vụ cao cấp gì, tại sao phải cho cô ấy cảm thấy thoải mái như đang ở nhà chứ?

Lạc Tiêu Dao còn chưa có nói ra nghi vấn trong lòng, Triển Dục Quảng đã tự động trả lời. “Tôi với cô ấy lui tới, mục đích chính là chuyện kết hôn, cậu hãy giúp tôi nhé.”

Là như thế sao?

Lạc Tiêu Dao hiểu ý hỏi: “Có cần đem công việc của cô ấy giảm đến mức thấp nhất, chỉ cần để cô ấy phụ trách cùng ngài ra ngoài ăn uống là được hay không?”

Triển Dục Quảng vỗ vai Lạc Tiêu Dao. “Ý hay đó! Tiêu Dao... Nếu sau này tôi chinh phục được cô ấy, nhất định sẽ cho cậu một bao lì xì thật lớn.”

“Cảm ơn tổng giám đốc, nhưng...”

“Nói đi!”

“Theo tôi được biết thì cô ấy làm việc rất chăm chỉ, cũng không lè mề hay tám chuyện trong giờ làm việc, cho nên nếu tôi không giúp cô ấy sắp xếp một công việc thích hợp tôi sợ... Tổng giám đốc sẽ không giữ được cô ấy đó.”

“Nói bậy! Tôi tự có sắp xếp!”

Triển Dục Quảng tự nhận mình có thể thao túng cuộc sống của người khác, đối với Ưông Bội Nhu anh đã bí mật cùng nghiêm ngặt lên kế hoạch cho tương lai cùng cuộc sống của cô rồi.

“Chuyện của cô ấy tôi sẽ xử lý, cậu chỉ cần làm theo lời dặn của tôi là được.”

“Dạ... Tổng giám đốc!” Mặc dù Lạc Tiêu Dao cảm thấy chuyện này không đơn giản như tổng giám đốc đang nghĩ, nhưng lời thật thì khó nghe, hiện tại Triển Dục Quảng mà nghe lời của anh thì có quý mới tin. Sau này anh sẽ nghĩ cách!

Ưông Bội Nhu chưa từng nghĩ đến công việc mới lại nhàn nhã đến vậy khiến người khác không thể tưởng tượng nổi. Từ sau khi cô bước vào công ty, cho đến bây giờ đã sắp tan ca, cô mới nhận được ba cuộc điện thoại!

Tất cả đều là điện thoại của Triển Dục Quảng ân cần gọi đến hỏi han cô.

Cô không phải làm bất cứ việc gì, chỉ nằm chán ngồi im tía tóc, tạp chí bày đầy trên bàn, lâu lâu nhìn trời xanh mây trắng ở ngoài cửa sổ.

Mặc dù tiền lương rất khá nhưng cô biết rõ, nếu mình cứ làm việc trong môi trường này, thì chẳng khác nào con chim đang bị nhốt trong lồng.

Không! Cô không thể tiếp tục như vậy được.

Ưông Bội Nhu lập tức đi xuống lầu dưới, vọt vào phòng uống nước, muốn giúp mọi người pha trà, pha cà phê.

Nhưng cô giống như anh hùng không có đất dụng võ, bởi vì...

“Ông tiểu thư!” Giọng nói hết sức kinh ngạc. “Sao cô lại ở đây? Cô muốn uống gì thì chỉ cần gọi điện thoại xuống, tôi sẽ lập tức giúp cô mang lên!”

“Tôi... Muốn giúp đỡ cô!” Khuôn mặt như đưa đám nói.

“Không... Không muốn cô nhọc lòng đâu, cô là trợ lý thư ký Tổng giám đốc, không thể để cô làm việc nặng nề như vậy được!”

Cô... Bị mời về phòng làm việc.

Ưông Bội Nhu không cam lòng nghĩ ngợi, được rồi... Lầu dưới là phòng thư ký, cô không thể giành việc, cô sẽ xuống tầng khác, giúp nhân viên kế toán in tài liệu cũng được?

Quyết tâm không bằng lập tức hành động!

Cô lập tức đi xuống lầu hai, chạy đến phòng copy, trùng hợp cũng gặp nhân viên đang bận copy.

“Để tôi giúp cô!” Nhiệt tình xung phong nhận việc.

“Sao lại có thể thế được?” Cô gái đang copy tài liệu hiển nhiên bị Bội Nhu hù dọa. “Trợ lý thư ký tổng giám đốc, xin cô đừng cướp công việc của tôi được không?”

Tất cả nhân viên từ trên xuống dưới của Triển thị đều được thông báo, không thể nhờ vả hay sai khiến trợ lý thư ký của tổng giám đốc làm bất kỳ việc gì, nếu không... bị bắt được thì sẽ cho về nhà ăn cơm!

Cho nên, nếu có người cho Ông Bội Nhu giúp đỡ mới là lạ đó!

Ông Bội Nhu ủ rũ cúi đầu trở lại phòng làm việc của mình, tiếp tục nhìn trời xanh cùng mây trắng, ngắm nhìn xe cộ trên đường phố... Khi cửa phòng làm việc bị Triển Dục Quảng mở ra, Ông Bội Nhu lập tức nghênh đón.

“Nhu Nhu!” Thấy người yêu đang mong đợi trông ngóng anh, Triển Dục Quảng cảm thấy thật thỏa mãn. “Chúng mình tan ca thôi!”

“Em muốn từ chức!” Ông Bội Nhu nói như đinh đóng cột.

“Sao?” Triển Dục Quảng không vui nhìn cô chằm chằm. “Lý do?”

“Quá nhàn rồi, em ngồi yên không được!” Cô rất muốn giúp đỡ mọi người, cô muốn công việc phải đồ đầy mồ hôi, muốn cống hiến chút gì đó cho công ty... Cô không muốn mình làm một bình hoa vô dụng.

Lạc Tiêu Dao nói nhỏ “Ngài xem đi!”

Nhìn vẻ mặt đắc ý của anh, Triển Dục Quảng càng không thoải mái. “Vì em mới vào công ty ngày đầu tiên, đương nhiên là sẽ nhàn nhả, em tưởng sau này cũng sẽ như vậy sao!”

“Không phải vậy sao?” A... Đúng như cô mong đợi.

“Dĩ nhiên là không phải!” Mặt Triển Dục Quảng như đồng phân nói. “Tiêu Dao, bắt đầu từ ngày mai trở đi, sắp xếp ra sức để cô ấy mệt chết đi!” Anh tức giận ra chỉ thị.

Ông Bội Nhu cao hứng nhảy lên. “Hoan hô... Trợ lý Tiêu Dao, sáng mai phiền anh chiếu cố dùng sức để tôi mệt chết nhé!”

Mặc dù là người nói vô tâm, nhưng Triển Dục Quảng lại là người nghe hữu ý.

Đáng chết! Cô ấy lại muốn Tiêu Dao dùng sức chiếu cố để cô ấy mệt chết, tại sao cô ấy lại không nói như vậy với mình chứ? Thật là một cô gái không đáng yêu!

Nhưng... Ai bảo anh yêu cô chứ, hiện tại muốn đổi ý cũng không kịp rồi, thôi... Dù sao ‘gắn quan được ban lộc’ anh tin tưởng hai người gần nhau sẽ có một ngày cô là của anh.

Nhưng anh đã lầm to!

Cô đến công ty làm ngày thứ hai trở đi, một câu nói anh cũng không có cơ hội để nói với cô, đây... như vậy cũng được sao? Anh thuê cô về làm trợ lý thư ký của anh, không phải trợ lý của bộ phận khác nha?

Hơn nữa, thái độ của cô là gì đây?

Từ ngày đó trở đi, bất luận là ban ngày hay ban đêm mỗi lần anh gọi điện thoại cho cô, cô đều lấy cớ nói là do công việc bận quá hoặc là mệt mỏi nên không thể cùng anh hẹn hò được!

Đáng giận! Anh mời cô đến công ty làm việc là vì chính anh, chứ không phải vì những người khác?

Cô cũng không cần thiết phải tránh né anh dữ dội, lộ liễu như vậy chứ?

Triển Dục Quảng tức không chịu nổi, sau khi Ông Bội Nhu đến công ty làm tính khí của anh càng khó gần hơn.

“Tiêu Dao, bây giờ tôi phải ra ngoài gặp khách hàng, cậu mau giúp tôi gọi Nhu Nhu đến!” Công việc chính của cô chính là tùy thời điểm tùy chỗ mà ở bên cạnh hầu hạ anh, anh đã nhện cô rất lâu rồi.

“Dạ...” Bộ dáng Lạc Tiêu Dao tỏ vẻ khó khăn.

“Đi mau đi!” Lừa giận của Triển Dục Quảng từ trong lỗ mũi bốc ra: “Tôi ở đây chờ cô ấy!”

Nói xong, đặt mông ngồi vào chỗ làm việc của Lạc Tiêu Dao, tư thế hùng hổ cho thấy nếu nữ chính không xuất hiện anh sẽ không bỏ qua.

Lạc Tiêu Dao cố gắng khuyên can: “Tổng giám đốc, hôm nay không phải ngài sẽ cùng ông chủ Hoàng bàn bạc chuyện buôn bán sao? Cuộc gặp mặt quan trọng như vậy sao lại để Ông Ông tham dự chứ...”

Anh lúc nào đã thân quen với Nhu Nhu như vậy rồi chứ? Lại dám gọi cô ấy là “Ông Ông” nữa!

“Tôi muốn đưa cô ấy ra ngoài tập sự!” Thời gian này Triển Dục Quảng cũng có tự kiểm điểm và suy nghĩ rất kỹ, nếu cô có lòng cầu tiến như vậy, muốn giúp đỡ người khác để lấy lòng cùng sự quan tâm của mọi người cũng không sai, anh hiểu tâm tư của cô, cho nên, anh sẽ đưa cô ra ngoài biết đó biết đây!

Đồng thời đào tạo cô thành thiếu phu nhân tương lai của Triển gia.

“Tổng giám đốc... Hay là đợi ngày mai đi, ngày mai ngài cùng ông chủ Lý có một cuộc gặp gỡ...” Anh sẽ sắp xếp cho Uông Uông.

“Nực cười!” Triển Dục Quảng phẫn nộ vỗ bàn nói. “Cô ấy đi ra ngoài hay không là do tôi quyết định hay là cậu quyết định đây?”

“Dạ, thưa tổng giám đốc!” Lạc Tiêu Dao biết mình đã vượt quá giới hạn. “Tôi sẽ đi tìm cô ấy ngay!”

Triển Dục Quảng đang tức giận nghe anh ta nói xong cũng hòa hoãn xuống. Nhưng anh hết chờ rồi lại đợi, dường như đợi cũng rất lâu rồi, nhưng cũng chưa gặp được người mà anh cần gặp!

Đã xảy ra chuyện gì?

Anh đã hẹn với khách hàng, làm sao có thể ngồi đây mà chờ đợi được?

Vừa mới đứng dậy, Triển Dục Quảng liền nghe được giọng nói của Uông Bội Nhu. “Vậy tôi... Có thể không đi cùng tổng giám đốc được không?”

Đáng giận! Tại sao cô ấy chịu giúp chó cùng mèo trong công ty, nhưng lại không chịu giúp anh chứ?

Triển Dục Quảng bước chân ra khỏi phòng làm việc, liếc mắt liền trông thấy Uông Bội Nhu toàn thân nhếch nhác.

“Em... Đang làm gì thế?” Tại sao lại đem mình biến thành bộ dạng đầu tóc bám đầy bụi bặm vậy?

“Em đang bận!” Cô lớn tiếng trả lời.

“Là... Cô ấy đang giúp...” Lạc Tiêu Dao ở một bên vội vàng giải vây. “Cô ấy đang giúp phòng thư ký sắp xếp và chỉnh đốn tài liệu của mấy năm trước...” Cho nên mới phải ăn mặc đơn giản, đó là một cái áo sơ mi cộng thêm cái quần jean.

Cho nên cô mới trở nên lờ lờ nhếch nhác như vậy. Bởi vì tất cả tài liệu của mấy năm qua đều để dưới lầu hai, hơn nữa mấy năm qua không có sắp xếp cùng quét dọn, nên phía trên chất đầy bụi bặm.

Triển Dục Quảng chỉ nhìn cô một cái, cũng không nói câu nào liền sai bước rồi đi.

Uông Bội Nhu coi như không có chuyện gì xảy ra vui vẻ hỏi: “Vậy tôi có thể trở về tiếp tục công việc của mình rồi chứ?”

Cô rất thích cảm giác được mọi người coi trọng... Hơn nữa bận bịu như vậy, cũng không có thời gian rảnh để cô nghĩ ngợi đến Triển Dục Quảng.

Cô cho là, mình làm như vậy anh có thể nhìn ra ý của cô mà rút lui.

Ngược lại Lạc Tiêu Dao thấy phản ứng của Triển Dục Quảng như vậy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng trước tiên anh phải giải quyết vấn đề nan giải trước mắt.

“Uông Uông, lần trước tôi có đề cập tới vấn đề kia, cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Hai ngày nữa cô phải cho tôi đáp án nhé!”

“Tôi... Tôi muốn thêm chút thời gian nữa để suy nghĩ?” Cô vừa mới được thoả mãn con nghiện làm việc, hiện tại cũng không muốn đổi môi trường làm việc khác!

“Hai ngày nữa thôi, không thể hơn nữa đâu!” Vì muốn tốt cho cô, Lạc Tiêu Dao chỉ có thể ra tới hậu thư.

“Ừ!” Uông Bội Nhu đi xuống cầu thang lầu hai, cũng nghiêm túc suy nghĩ... Tại sao Triển Dục Quảng lại bỏ đi không nói lời nào vậy? Bởi vì tinh thần của cô phấn chấn và tràn đầy tự tin sao?

Hay là... Anh không thể tìm được nét cô đơn cùng ánh mắt u buồn trong mắt của cô? Anh không còn tìm thấy sự hấp dẫn từ cô nữa?

Cô đã thay đổi.

Mặc dù nơi hấp dẫn anh nhất đã không còn, nhưng cảm giác anh đối với cô cũng không thay đổi chút nào!

Ngược lại tăng lên!

Nguyên nhân gì đây? Là anh rất thích cô sao?

Mà cô, cô cứ nghĩ là sẽ thoát khỏi sự quản thúc của anh sao?

Anh không phủ nhận khi nghe cô cùng Lạc Tiêu Dao đối thoại, nghe thấy cô cự tuyệt từ chối cô cùng anh đi tiếp khách, lòng của anh liền bị tổn thương, cho nên anh mới không cưỡng cầu ép buộc mà trực tiếp đi.

Nhưng...

Anh muốn buông tha cô sao?

Làm sao có thể được!

Khó khăn lắm anh mới rung động trước người phụ nữ này, làm sao có thể buông tha nhẹ nhàng như vậy được chứ!

“Hãy chờ xem!” Anh sẽ tìm ra phương pháp để chế ngự cô.

Nhưng bây giờ, anh phải đi giải quyết công việc trước, dù sao kỳ vọng của hai gia tộc cũng đang ở trên vai của anh, anh không thể nào chỉ trọng ‘nhi nữ tư tình’ được.

Nhưng anh thật không nghĩ tới chính là, anh chưa kịp chọn lựa hành động... Không phải, phải nói là anh còn chưa nghĩ ra cách nào để giữ được lòng của Uông Bội Nhu, khiến cô phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, thì đã có người muốn đuổi cô đi xa thật xa!

“Cái gì?! Thân thể bình thường như vậy, lại vọng tưởng chim sẽ biến thành phượng hoàng sao!” Triền lão phu nhân tức giận dậm chân. “Muốn tôi đồng ý chuyện hôn sự này, trừ phi bước qua xác của tôi đi!”

Lạc Tiêu Dao nghe vậy không khỏi tròn mắt nhìn bà. “Lão phu nhân, bà không phải không biết tính tình của tổng giám đốc, một khi đã quyết định, bất luận là ai cũng sẽ không thể nào thay đổi được ý của tổng giám đốc!”

“Nói vậy!” Triền lão phu nhân cũng không thêm để ý đến lời khuyên của Lạc Tiêu Dao. “Đưa địa chỉ của con bé ấy ra đây cho tôi, tôi phải tự mình đi tìm và mang con bé ấy một trận!”

Lạc Tiêu Dao dĩ nhiên không thể nào nói không!

“Cái gì?! Thân thể cùng bối cảnh bình thường như vậy, thế mà lại muốn làm người phụ nữ của cháu ngoại yêu quý của tôi sao?” Phụng lão gia tức giận đến nổi đỉnh đầu chỉ kém không có bốc khói. “Làm bạn để cháu tôi chơi bởi còn sợ không đủ tư cách đó... Hừ! Muốn tôi đồng ý để cô ấy bước vào cửa chính của Triền gia sao, kiếp sau đi!”

Lạc Tiêu Dao cố ý nhắc nhở một chuyện rất quan trọng: “Cụ ơi... Tổng giám đốc không cho phép người khác tùy tiện can thiệp vào chuyện riêng của tổng giám đốc đâu, cụ không phải là không biết!”

“Nói vậy!” Phụng lão gia cực kỳ tức giận nói: “Còn không mau đem địa chỉ của người phụ nữ vọng tưởng một bước lên mây này đưa cho tôi, tôi không thể không đích thân đi mang để cô ấy tỉnh lại!”

Lần này Lạc Tiêu Dao cũng vậy, không thể nói không.

“Uông Uông, rốt cuộc cô dự định như thế nào rồi?” Đến thời hạn Lạc Tiêu Dao đuổi theo Uông Bội Nhu đòi câu trả lời. “Cô nên biết cơ hội như vậy là rất hiếm.”

“Tôi biết chứ!” Uông Bội Nhu cảm thấy công việc cùng cuộc sống hiện tại khiến cô rất hài lòng, cho nên cô không muốn thay đổi. “Cám ơn anh Lạc đã chiếu cố cùng giúp đỡ, tôi xin nhận!”

“Đó là cự tuyệt?” Vậy anh không thể cứu được cô rồi.

Vốn dĩ anh muốn đưa cô đi trước khi “Sự việc bại lộ”, dẫn cô đi đến nơi khác để tránh nạn, để Triền Dục Quảng tự gánh chịu và giải quyết chuyện tranh giành của gia tộc, nhưng xem tình hình trước mắt anh không thể giúp được gì cho cô rồi.

Coi như xong, vậy cứ để cho mấy người đó cùng nhau ra sức chiến đấu đi!

“Tôi muốn... chờ mình có thêm chút kinh nghiệm cùng bồi dưỡng thêm năng lực làm việc, sẽ tranh thủ cơ hội tốt đó, đến khi đó lại phải làm phiền anh Lạc giúp đỡ tôi!” Uông Bội Nhu dịu dàng cự tuyệt Lạc Tiêu Dao.

Nhưng điều cô không nghĩ đến chính là, sắp tới sẽ có một làn sóng rất lớn đổ ập đến, quấy nhiễu cuộc sống của cô.

“Vậy...” Lạc Tiêu Dao cũng không nỡ nhìn tâm nhìn cô gái còn non nớt, kinh nghiệm sống chưa nhiều phải chịu thiệt thòi cùng bị lấn áp như vậy. “Nếu như cô có việc gì cần tôi giúp đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể nói cho tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ đứng về phía cô!”

Anh cũng chỉ có thể giúp như vậy thôi.

“Ừ...” Giờ phút này Uông Bội Nhu cảm thấy khắp mọi nơi đều ấm áp.

Tan ca, sau một ngày công việc ngập đầu, Uông Bội Nhu kéo thân thể mệt mỏi cùng vui vẻ trở về ổ nhỏ của mình.

Nấu mì ăn liền, cô còn chưa kịp ăn, đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên không ngừng.

“Là ai vậy?” Căn cứ vào cách ấn chuông vội vã như vậy, 80% là cái tên bám đuôi Triển Dục Quảng rồi.

Cô không định ra mở cửa, nhưng điện thoại trong nhà lại vang lên không ngừng: “Linh Linh”.

Cô nhận điện thoại còn chưa kịp nói “A lô”, đã nghe thấy giọng của Triển Dục Quảng dịu dàng nói “Nhu Nhu... Em có muốn ăn cơm không? Anh dẫn em đi ăn được không?”

Sao anh lại lễ phép gọi điện thoại tới hỏi thăm như vậy chứ, còn không phải là bởi vì trong vòng hơn một tháng nay, mỗi lần anh chủ động đến đây, cũng bị cô kiêu căng mời anh trở về sao.

Cuối cùng, anh đành phải hỏi ý kiến của cô trước.

“Không được, em rất mệt, hẹn khi khác, tạm biệt!” Cô liền công kích đồng thời cúp điện thoại.

Triển Dục Quảng cũng đã rất quen với cách cư xử này của cô, ngược lại cũng không có gọi điện thoại lần thứ hai nữa.

Sau khi Uông Bội Nhu cúp điện thoại, chuông cửa tiếp tục truyền đến tiếng vang “Không phải A Dục, vậy là ai đến nhà mình đây?” Hôm nay cũng không phải là ngày đóng tiền nhà.

Cô hoài nghi mở cửa, chỉ thấy một bà cụ mặt mũi rất uy nghiêm đang đứng nhìn chằm chằm cô.

Liền mở cửa ra, bà cụ lập tức xông vào nhà cô, còn vừa đi vừa mắng: “Thật không có chút lễ phép, dám để bà già này chờ lâu như vậy mới ra mở cửa!”

Sao? Bà cụ này đang chỉ trích cô sao?

“Chuyện này...” Mắt thấy người hùng hổ tiến quân thần tốc, Uông Bội Nhu chỉ có thể vội vã ở phía sau hỏi: “Xin hỏi cụ tìm ai ạ?”

“Không phải là tìm cô sao?” Triển lão phu nhân đi thẳng đến phòng khách, ngồi vào chiếc ghế sofa nhỏ, đem cây gậy đầu rồng đang cầm trong tay đặt sang một bên, lúc này mặc dù giận nhưng vẫn ung dung phê bình cô.

“Hừ!... Người có tay có chân lại không nấu cơm ăn, lại ăn mì ăn liền là... Lười!” Tiếp tục oanh tạc “Vớ vẩn lại quăng trên ghế sofa, áo khoác không treo lên giá là... Loạn!”

Sau đó lấy gậy gõ gõ thùng rác. “Không đổ rác thường xuyên... Bẩn!”

OK! Triển lão phu nhân đã xác định, cô bé trước mắt tuyệt đối không xứng với đứa cháu bảo bối của bà.

Uông Bội Nhu còn chưa kịp thanh minh cho bản thân, cũng không có thời gian hỏi thăm bà cụ kia là ai, thì lại nghe tiếng chuông cửa vang lên.

“Là ai nữa vậy?” Cô lẩm bẩm, vội vàng chạy ra mở cửa, tránh cho mình bị phê bình lung tung giống như vừa rồi.

Người đến là một ông cụ, giống như cụ bà vừa nãy cũng phê bình cô không có lễ phép, vừa thấy cô mở cửa, nói xong liền xông thẳng vào nhà cô.

“Xin hỏi?” Bọn họ là muốn tìm ai vậy? Cô không biết bọn họ muốn gì!

Nhưng ông cụ vừa vào nhà, liền trông thấy cụ bà, cụ ông coi như không thấy, bắt đầu chỉ ra khuyết điểm của Uông Bội Nhu. “Tay... Người có tay có chân lại không nấu cơm, lại ăn mì ăn liền là... Lười!” Tiếp tục bắn pháo “Vớ vẩn quăng lung tung trên ghế sofa, áo khoác lại không treo lên... Loạn!”

Sao? Sao ông cụ và bà cụ này nói chuyện giống nhau như đúc? Trên đời này lại có hai người ăn ý đến như vậy.

Ông cụ lấy gậy gõ gõ vào thùng rác nhà Uông Bội Nhu. “Rác cũng không đổ... Bẩn!”

A... Quả thật rất giống nhau.

Trong lòng Uông Bội Nhu đang âm thầm than phục hai cụ, thì cụ bà liền khinh thường lên tiếng nói: “Những chuyện đó tôi đã nói trước cho cô ấy biết rồi.”

Ông cụ lập tức không phục mà nói: “Tôi nhắc lại lần thứ hai cho cô ấy không được sao?”

“Hừ! Không có chút sáng kiến gì hết!” Cụ bà ngược cầm thật cao, một bộ dáng kiêu ngạo khinh người.

“Khụ... Không có lương tâm!” Cụ ông cũng hất đầu sang phải, một bộ dáng cực kỳ phách lối.

“Ừ...” Duy chỉ có Uông Bội Nhu còn đứng đó không hiểu chuyện gì xảy ra. “Xin hai cụ đừng tức giận, xin hỏi...” Cô khiếm tốn nói “Rốt cuộc hai cụ là ai? Tim tôi có chuyện gì không?”

“Cô...!” Hai người vốn dĩ là đang đối đầu lập tức liền liên kết lại, đồng thanh đem Uông Bội Nhu mắng từ đầu đến chân “Nha đầu chết tiệt kia, đừng cho là chúng tôi không biết âm mưu của cô, cô muốn tiến vào Triền (Phương) gia chúng ta, muốn kết hôn với Triền Dục Quảng, nói cho cô biết không có cửa đâu!”

Cô đã hiểu.

“Xin lỗi, tôi cùng Tổng giám đốc Triền không có quan hệ gì cả!” Phải nói nếu như có, thì nhiều lắm cũng chỉ là quan hệ giao dịch tiền bạc thôi, nhưng... Đây cũng rất khó giải thích với người khác.

“Lừa gạt người!” Triền lão phu nhân cùng Phương cụ ông lần nữa chung sức bắt tay công kích Uông Bội Nhu. “Nó mang cô theo bên người, còn tưởng sẽ qua mắt được chúng tôi sao? Nói cho cô biết, với thân thể không cha không mẹ của cô, với gia cảnh của cô c hi là một công nhân viên bình thường, với trình độ học vấn bình thường tốt nghiệp một trường đại học không có danh tiếng gì... Cô căn bản không xứng với cháu tôi!”

Cô... Cô vốn dĩ đã biết rõ mình không xứng với anh rồi!

Nhưng khi người nhà của Triền Dục Quảng nhắc nhở cùng xi vạ, điều này khiến cô tổn thương cùng tự ái hơn... Đủ rồi!

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ cùng với anh ấy ở chung một chỗ!” Khi cô chưa biết gia cảnh của anh thì cô còn mơ tưởng. Nhưng sau khi cô đã biết rõ về gia thế của anh, cô tránh né anh như tránh né rắn và bò cạp vậy “Thật sự!”

“Vậy cô lập tức rời xa cháu tôi đi, đừng quấy lầy cháu tôi làm gì!” Đây là yêu cầu của Triền lão phu nhân.

Làm ơn! Cô đâu có dây dưa với anh chứ? Là anh sống chết đòi quấy lầy cô mà?

Nhưng... Thôi, nhiều lời vô ích. “Tôi sẽ tận lực!”

“Cô lập tức từ chức, đừng xuất hiện trước mặt cháu tôi nữa!” Đây là lệnh của ông cụ Phương.

Cô đến công ty anh làm việc, cũng là do anh cố ý hại cô bị công ty cũ sa thải, cô cũng là vì kẻ sinh nhai nên mới bị bắt đến đó làm việc, chuyện này không phải anh ban cho cô sao?

Nhưng... Thôi, nhiều lời vô ích. “Tôi sẽ tận lực!”

“Đừng cho rằng chúng tôi đang đùa giỡn với cô!” Hai người đồng thanh cảnh cáo nói: “Nếu cô không nghe lời khuyên của chúng tôi, cẩn thận coi chừng rước họa vào thân đó!”

Nói xong, giống như rất sợ những cô vi khuẩn nhà cô vậy, hai người liền lập tức đứng dậy chống gậy rời khỏi.

Chỉ để lại một mình Uông Bội Nhu tự lẩm bẩm cùng nhớ lại mọi chuyện “Đây mà là khuyên à? Đây chính là uy hiếp thì có?”

Thoáng chốc, cô cảm thấy mình đụng phải Triền Dục Quảng thật là xui xẻo!

Điều mà Uông Bội Nhu không ngờ tới chính là, động tác cùng lời nói của hai cụ kia thật là nhanh khiến cô trở tay không kịp và cũng không có cơ hội phản bác.

Sau hai ngày, cô liền nhận được điện thoại của mẹ: “Uông Uông, cô ở bên ngoài gây họa sao?” Từ trong ống nghe truyền đến giọng nói không vui cùng tức giận của mẹ.

Uông Bội Nhu khiếp sợ lập tức theo thói quen đứng nghiêm trang cùng ngay ngắn lại, thái độ nhún nhường nhẹ giọng khê nói: “Dạ không có... Mẹ... Uông Uông không dám.”

“Không dám!” Giọng nói của mẹ cô lập tức phát ra hết công suất: “Vậy... Tại sao có người tìm tới nhà cậu mẹ, kêu chúng tôi quản giáo lời nói cùng cử chỉ của cô, muốn cô đừng đi phá hư nhân duyên của người khác nữa?”

Chuyện tốt này là do ông cụ và bà cụ đó làm sao?

Uông Bội Nhu còn chưa kịp giải thích, mẹ cô lại tiếp tục oanh tạc: “Cô cũng đã tốt nghiệp xong rồi, hãy mau tìm một người đàn ông có tiền để gả đi, ít ra có thể thay cha mẹ cô trả nợ, cô đừng tưởng chạy thật xa là có thể trốn tránh được, cô nghĩ làm như vậy thì khoản nợ của chúng tôi có thể xóa bỏ sao?”

“Dạ cháu không có...” Cô cũng đã rất cố gắng dành dụm tiền.

“Không có sao? Cô còn dám nói à! Người ta cũng đã tìm tới nhà rồi... Đây là sao? Cậu của cô mà cô cũng muốn hại sao?”

“Cháu không có...” Cô hít sâu một hơi, che giấu ghen ngào của mình: “Cháu sẽ sớm giải quyết chuyện này!”

Cúp điện thoại, đột nhiên Ưông Bội Nhu cảm thấy đau buồn: “Tại sao vậy? Mình không có... Không có ý định đeo bám người kia, là anh tới quẩn lấy mình mà!”

Từ sau khi biết anh là người có địa vị, cô đã hết sức tránh né anh... Không phải, là cô không nghĩ đến chuyện cùng anh nữa, chính bản thân anh muốn trêu chọc cô!

“Tại sao lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên người con, bắt con gánh chịu hết...” đột nhiên bức xúc tâm tình mất khống chế, liền lớn tiếng khóc lóc: “Mình... Mình cũng không biết nên làm sao đây!”

Đang khóc... Điện thoại lại vang lên.

Ưông Bội Nhu nhận điện thoại, lúc này cô cũng không che giấu, sụt sùi khóc đồng thời ghen ngào nói: “Mợ... Cháu biết rồi... Cháu sẽ cố gắng kiếm tiền để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của cậu mợ... Cháu cũng sẽ rời xa người đàn ông kia, cháu cũng không biết người nhà của Triển Dục Quảng... lại đến quấy rầy cậu mợ... Cháu xin lỗi...” Cô cũng không đợi mợ cô trả lời: “Cháu sẽ giải quyết chuyện này sớm... Cháu không có quẩn người đàn ông đó, mọi người đã hiểu lầm rồi...”

“Đúng vậy! Từ trước đến giờ luôn là anh dây dưa với em mà... Nhu Nhu!”

Tai nghe đột nhiên phát ra giọng nói của Triển Dục Quảng, Ưông Bội Nhu nhất thời khiếp sợ, ném điện thoại ra thật xa đựng cái “cạch”: “Hiện tại đã xảy ra gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Triển Dục Quảng hóa tốc chạy tới!

Anh vừa nghe thấy Ưông Bội Nhu khóc lóc kể lể trong lòng anh liền biết rõ, người gây ra tai họa chính là hai bậc trưởng bối nhà anh, hai người đã giờ trở ở sau lưng anh!

“Tiêu Dao, cậu mau giúp tôi cảnh cáo hai người kia, nói hai người đó nên an phận một chút, nếu không... Thì đừng trách tôi buông tay, không ngó ngàng đến chuyện của công ty nữa!”

Anh chạy nhanh đến nhà của Ưông Bội Nhu, một bên gọi điện thoại dặn dò Lạc Tiêu Dao, nhờ cậu ta nhấn nhủ ý của anh cho hai vị trưởng bối biết.

“Dạ, tổng giám đốc!” Lạc Tiêu Dao nhận lệnh, lập tức gọi hai cuộc điện thoại, đem những lời bức xúc của Triển Dục Quảng ra chuyển cho hai kẻ đầu sỏ chuyên gây họa: “Chúc mừng bà... Triển lão phu nhân, ngài kích thích tổng giám đốc tức giận đã thành công rồi, tổng giám đốc quyết định mặc kệ Triển thị!” Giọng điệu của Lạc Tiêu Dao có chút há hê.

“Như vậy sao được?” Triển lão phu nhân lập tức bị áp chế sợ tới mức nói không ra lời: “Ta... Ta sẽ sửa đổi!”

“Vậy thì mong ngài cố gắng lên!”

Triển lão phu nhân cố gắng suy nghĩ, xem có cách nào có thể chuộc lỗi hay không.

Lạc Tiêu Dao giải quyết xong lão hồ ly thứ nhất, sau đó tiếp tục tấn công tiếp lão hồ ly thứ hai: “Chúc mừng ngài, Phương cụ... Ngài kích thích tổng giám đốc tức giận đã thành công, tổng giám đốc quyết định không thêm để ý đến sự nghiệp của Phương gia nữa!”

“Như vậy sao được?” Phương cụ cũng không nghĩ chuyện sẽ trở nên tồi tệ như vậy: “Ta... Ta sẽ thử văn hồi!”

“Vậy thì mong cụ nỗ lực hơn nữa!”

Phương cụ đành phải vận dụng đầu óc rí rít của mình, suy nghĩ xem nên văn hồi chuyện này như thế nào.

Cúp điện thoại, Lạc Tiêu Dao không nhịn được tự lẩm bẩm: “Ưông Ưông, tôi chỉ có thể giúp cô đến đó thôi, phần còn lại cũng xem chính bản thân cô mà thôi!”

Trước đây anh cũng đã từng nhắc nhở Triển Dục Quảng, muốn anh nhìn thẳng vào lý do mà Ưông Bội Nhu tránh né anh: “Tổng giám đốc, hai người là người của hai thế giới, trừ phi ngài có thể đánh vỡ bức tường rào cản giữa hai người, để cho cô ấy chủ động bước ra, nếu không... Chỉ sợ đoạn tình cảm

này sẽ chết già thôi!” Đây là kinh nghiệm mà sau nhiều lần Lạc Tiêu Dao tiếp xúc với Uông Bội Nhu mới rút ra được.

“Tôi tự có tính toán!” Triển Dục Quảng luôn trả lời như vậy.

“Nhưng tổng giám đốc... Hành động của ngài phải nhanh lên!” Lạc Tiêu Dao vẫn cảm thấy, lòng của Uông Bội Nhu thực sự vẫn chưa cảm thấy an toàn.

“Tôi biết rồi!”

“Nếu không mau bắt lấy cô ấy, cô ấy có thể sẽ bay xa đó!”

“Tôi sẽ bắt được cô ấy!”

Tâm trạng tổng giám đốc luôn là khí định thần an, khiến Lạc Tiêu Dao không khỏi lo lắng, mặc dù anh coi trọng tình yêu giữa Uông Bội Nhu cùng tổng giám đốc, nhưng trong lòng của anh biết rõ Uông Bội Nhu là một cô gái có tâm kết luôn phong tỏa trái tim của mình lại, nếu cô ấy không tự mở lòng giải tâm kết, thì sẽ không ai giúp được cô ấy!

“Tổng giám đốc có thể giúp cô ấy mở lòng cùng coi bỏ khúc mắc sao?” Lời nói này của Lạc Tiêu Dao đã hỏi không dưới trăm lần.

Triển Dục Quảng luôn tự tin nói: “Tôi là cao thủ!”

OK, nếu như tổng giám đốc tự tin như vậy, thì anh cũng không thể nói gì hơn.

“Tổng giám đốc không phải chỉ xem cô ấy như một người bạn chơi đùa thôi chứ?” Lạc Tiêu Dao đã từng lo lắng thăm dò qua ý của anh.

“Coi như cô ấy là bạn chơi đùa của tôi, thì tôi cũng sẽ hết sức quý trọng cùng nâng niu người bạn này!” Đây là đáp án của Triển Dục Quảng.

Ai... Lạc Tiêu Dao thầm nghĩ, nếu theo tác phong là việc của tổng giám đốc, anh chỉ sợ không cách nào khiến cho Uông Bội Nhu coi bỏ lo lắng mà mở lòng ra được.

Nhưng anh ở đây mù quáng lo lắng chỉ là vô dụng mà thôi, anh phải giúp tổng giám đốc và Uông Bội Nhu một tay, để cho bọn họ thấy rõ ý nghĩa và tầm quan trọng của đối phương.

Triển Dục Quảng vừa mới đậu xe xong, liền nhìn thấy trên đường có một bóng dáng nhỏ đang chạy như bay.

“Nhu Nhu...” Anh lo sợ hét lên.

Cũng không nghĩ đến, khi cô vừa nghe đến giọng của anh, thì tốc độ trốn chạy còn nhanh hơn, cô chạy nhanh ra giữa đường, hai người giống như đang trong một cuộc thi chạy vậy!

Triển Dục Quảng nóng lòng kinh khủng, hận không thể phát huy tốc độ chạy trăm mét của mình để bắt lấy cô: “Nhu Nhu, em đứng lại cho anh...” Rất may là buổi tối xe trên đường không nhiều lắm, hơn nữa thân thể của anh khỏe mạnh, đuổi kịp cô đồng thời ôm lấy eo của cô.

“Buông em ra, buông em ra!” Uông Bội Nhu phản kháng như một đứa trẻ vậy, đối với anh quơ tay múa chân vừa đánh vừa đá, cố gắng thoát khỏi kiềm chế của Triển Dục Quảng.

Nhưng anh đã giữ chặt, khiến cô không cử động được.

Cho đến khi anh ôm cô trở về nhà của cô, đem cô ôm vào trong ngực của anh, sau đó mới nhẹ nhàng trấn an cô: “Đã để cho em chịu khổ rồi!”

Hả? Anh biết cô chịu khổ ư?

Uông Bội Nhu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lên, hoài nghi nhìn anh.

Triển Dục Quảng chỉ nghĩ là người nhà của mình chọc giận cô, nên tâm tình của cô mới mất khống chế, nên chỉ có thể nói: “Nhu Nhu à... Anh không kịp thời ngăn chặn bọn họ làm chuyện xằng bậy, chuyện này em tha thứ cho anh nhé!”

Anh... Đang nói cái gì vậy? Cô chỉ là đang buồn chuyện gia đình nên mới như vậy, cũng không có liên quan đến anh... Cũng không đúng, đều là do anh quần lấy cùng dây dưa với cô, nên mới hại cô gặp phải liên tiếp những chuyện không như ý.

Cho nên, cô liền hết khóc, chỉ vào cửa chính mà nói: “Vậy thì xin anh mau đi khỏi đây đi!”

“Anh không thể đi!” Triển Dục Quảng nhỏ giọng nói: “Sau khi anh được một cô gái khó hiểu thuê một ngày, từ lúc đó trái tim của anh đã coi như đã bị cô gái ấy trộm đi rồi!”

Anh quyết định tối nay sẽ thổ lộ lòng mình với cô ấy.

“Nói bậy!” Căn bản cô không có trộm tim của anh, càng không có tình ý với anh.

Ừ... Coi như có chút chút tình ý... Nhưng cô cũng sẽ làm bộ... Không, cô coi thường phần cảm giác này.

“Là thật đó! Khi không có em bên cạnh, anh giống như người mất hồn vậy!” anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên lồng ngực của anh: “Không tin thì em hãy nghe đi, cũng không có nhịp tim rồi!”

Cô thật lòng cảm thụ... “Bùm... Bùm!”

“Nói dối!” Cô tức giận đến nỗi ngay cả bên tai đều ửng đỏ: “Rõ ràng là đập mạnh như vậy!”

“Đó là vì em chạm vào đó!” anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Thời điểm khi không có em ở bên cạnh, nó sẽ như không còn sức sống, rất tĩnh mịch!”

Biết rõ anh đang dùng lời ngon tiếng ngọt, nhưng lòng của Uông Bội Nhu đã kiềm chế không nổi, chính là rung động rồi.

“Em...”

Cô mở miệng định nói, lại bị anh bá đạo ôm lấy hôn lên môi của cô: “Ừm... Hãy nghe em nói!”

Anh lấy giọng trầm thấp cùng hơi hột nói về thân thế của mình, rồi lại như người vô tư không đếm xỉa đến: “Trên vai anh mang trọng trách nặng nề, người phụ nữ đi theo anh nhất định sẽ rất vất vả!”

“Người của bà nội và người nhà bên ông ngoại, hai người tranh giành nhau để gửi gắm con cháu vào trong công ty, bọn họ không làm được việc gì ra hồn mà còn cấu xé lẫn nhau, cho nên tạo thành một mảnh hỗn loạn.” Giọng nói của anh trầm thấp.

Uông Bội Nhu muốn ngẩng đầu nhìn vào mắt của anh, nhưng lại bị anh ôm thật chặt từ sau lưng, giống như anh cố ý không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng cùng biểu tình lúc này của anh vậy.

“Có vẻ như lúc anh tiếp nhận thì bọn họ lại làm tới, rồi cùng tranh giành lôi kéo anh về phe này phe kia...” Anh lãnh đạm nói tiếp: “Anh là người duy nhất có thể tiếp nhận và điều hành công ty, mà anh thì không cách nào trở mặt nhìn dòng họ mình sa sút, càng không có biện pháp để ý hai người già kia, cho nên, anh chỉ có thể gắng gượng chống đỡ!”

Thì ra là vậy, trên vai anh mang gánh nặng như vậy, ngược lại cô cũng không nghĩ qua!

“Thật sự công việc của anh rất nhiều áp lực, thậm chí còn bị gia đình họ hàng bao vây ép tới không thở nổi, lâu lâu mới tìm cơ hội để chạy ra ngoài mà thở một chút.”

“Cho nên anh mới đi làm cái chuyện ‘bán thân xác’ đó sao?” Uông Bội Nhu cố ý nói như vậy, ý đồ muốn nói đến hình tượng xấu của anh ở trong lòng cô.

Anh cười: “Nhưng thật chất là anh đi hưởng lạc, cũng không giống như những người phụ nữ kia, phải vì nuôi gia đình mới phải đi làm chuyện như vậy.”

“Còn không phải như vậy sao!” Cô kiên trì nói: “Còn không phải là vì tiền mà bán tự tôn à!”

“Cũng không có...” anh thành thật nói “Ba năm qua, anh chỉ tuân theo nguyên tắc để anh chọn khách, nếu như nói chuyện hợp ý với người đó, thì anh sẽ tiến thêm một bước... Nếu như nói chuyện không hợp, vậy thì sẽ nói Bye-Bye.”

“Nhưng vẫn là bán thân mà...” Chẳng biết tại sao, từ đầu cô cũng không có ý định cùng anh tiến thêm một bước lui tới, nhưng khi anh nói tới việc anh cùng người phụ nữ khác làm chuyện ân ái, lòng của cô liền cảm thấy chua xót.

Nhưng cô không hiểu, rõ ràng cô đã không ngừng cùng anh vạch rõ giới tuyến, thì tại sao cô vẫn tính toán đến quá khứ của anh với người phụ nữ khác chứ?

“Quá khứ của anh thì có lẽ em không thể tham gia vào được nữa!” Anh mỉm cười nói: “Nhưng anh bảo đảm, hiện tại cùng tương lai của anh, sẽ để em tham gia!”

“Hừ!” Cô đâu có nói muốn cùng anh như thế nào chứ.

Triển Dục Quảng đem cô xoay trở lại, cúi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Em có thể giải thích cho anh biết chuyện lúc này em khóc lóc kể lể trong điện thoại được không?” Anh để ý cô có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết.

Anh muốn giúp cô giải quyết tất cả khó khăn, muốn giúp cô coi bỏ những điều phiền muộn, để lòng cô mở ra đón ánh mặt trời... Nhưng điều quan trọng nhất chính là... khiến anh có thể tiến vào cuộc sống của cô.

“Đừng xem anh là người xa lạ nữa, hãy nói cho anh biết đi!”

Cuối cùng Uông Bội Nhu cũng đầu hàng mà khai toàn bộ mọi chuyện cho anh biết.

Thật ra thì chuyện này cũng đã rất lâu rồi: “Trước khi ba mẹ của em mất có để lại một món nợ, khi đó em không còn chỗ nào để nương tựa, em chỉ có thể sống dựa vào gia đình nhà của cậu và cũng là người thân duy nhất của em. Mẹ của em một lòng mong muốn em trưởng thành, rồi bà sẽ giúp em tìm nhà có tiền xứng đáng để gả em đi, lấy món tiền đó coi như tiền để trả nợ và tiền thù lao nuôi dưỡng...”

“Anh sẽ giúp em!” Anh ngắt lời cô, hai mắt cô rũ xuống không nhìn anh: “Những chuyện đó đều là chuyện nhỏ!”

Cô lắc đầu một cái: “Em muốn dựa vào chính bản thân mình.”

Đây chính là lý do mà sau khi cô tốt nghiệp đại học liền đánh liều đến Đài Bắc làm việc, cật lực kiếm tiền cùng tiết kiệm chi tiêu, chính là muốn để dành một khoản tiền, mong lấy đó để báo đáp ơn nghĩa nhà cậu đối với cô.

“Đối với chuyện khác, em có thể tận lực dựa vào bản thân mình. Còn chuyện này, hãy dựa vào anh đi!” Đây chính là tính toán của anh: “Nhu Nhu, hãy tâm sự với anh đi, để anh có thể chia sẻ với em!”

Uông Bội Nhu bị lời nói của anh làm cho chấn động, không khỏi nhìn anh: “Em... Em không có chuyện gì cả!”

Triển Dục Quảng dịu dàng lấy khăn tay ra, giúp cô lau nước những giọt nước còn dính trên mặt, nghĩ đến lời nói của Lạc Tiêu Dao đã nhắc nhở, cô là người cô gái rất kín đáo, mọi tâm sự đều chỉ biết giữ kín trong lòng!

Người ta thường nói muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông, anh vì muốn giúp cô nên đã suy nghĩ rất nhiều.

“Đừng tự lừa dối mình nữa... Nhu Nhu!” Triển Dục Quảng nhẹ nhàng nói: “Sở dĩ em đi thuê bạn trai, cũng là bởi vì sợ cảm giác cô đơn phải không?”
Mỗi khi nghĩ lễ sẽ càng thêm nhớ nhà a!

Mặc dù biết rõ khi anh vạch trần lời nói dối của cô ấy, thì cô ấy sẽ rất đau đớn, nhưng từ trước đến nay anh không quen sử dụng chiến thuật vòng vo.

Thân thể Uông Bội Nhu cứng đờ, cô vẫn cho rằng mình đã đem nỗi sợ cô đơn của mình giấu kín cùng che giấu rất tốt. “Em không hiểu anh đang nói gì cả!”

Anh lần nữa vạch trần cô. “Lúc đầu anh đã bị đôi mắt u buồn của em hấp dẫn... Nhu Nhu... Em cô đơn không bạn bè và không người thân, cho nên em mới thường xuyên đi giúp đỡ những đồng nghiệp khác, em muốn chứng tỏ cho mọi người thấy em là người chân thành, đáng để tin tưởng, và xứng đáng có bạn bè?” Anh đều hiểu hết!

Phương thức đặt câu hỏi thẳng của anh như vậy, khiến cả người Uông Bội Nhu chấn động lần nữa.

“Em thích ở trước mặt mọi người diễn trò vui, luôn muốn giúp người khác, tùy lúc tùy chỗ trăm phương ngàn kế muốn mọi người cùng mình hòa vào cuộc sống... Thật ra thì, đáy lòng em đôi khi cũng không nở có đúng không? Em cũng không phải không biết những người kia không thật sự quan tâm đến em đúng không?” Anh nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay lạnh như băng của cô. “Cho nên, em mới có thể chân thành như vậy, không phải sao?”

Anh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của cô “Nhưng khi em phát hiện, ngày lễ sẽ cô đơn và buồn chán mà lại không tìm được người cùng em trong ngày lễ thì em nóng lòng, luống cuống, cho nên em mới phải tìm ‘món quà đặc biệt ngày lễ tình nhân’, ý định muốn tìm một người làm bạn với em có đúng không?”

Về mặt của Uông Bội Nhu không có phản ứng gì, đúng vậy! Cô chính là người như vậy, không được sao?

Cô rất hy vọng mọi người đều để ý đến cô, yêu thương cô, quan tâm cô... Giống như khi cô còn bé, khi cô còn cha mẹ vậy!

Cô không cách nào chấp nhận được việc cha mẹ cô chỉ vì sự nghiệp thất bại, nên hai người cùng nhau đi xuống Hoàng Tuyền, để lại cô gái yêu thương nhất của họ phải một mình ở lại trên thế gian này.

Cô không phải là niềm vui, là điều an ủi lớn nhất của cha mẹ sao? Vậy tại sao bọn họ lại độc ác mà bỏ rơi cô? Khiến cô một mình một người cô đơn ở lại trên thế gian này... Cô... cũng không thể tiếp nhận được!

Khi ở một nhà với gia đình cậu, cô không cách nào tiếp nhận đầy đủ tình thân từ người nhà của cậu. Vì vậy, cô liền quyết tâm một ngày nào đó, nhất định cô sẽ lấy được sự quan tâm cùng thương yêu thật lòng... Cho dù chỉ là ngắn ngủi cũng được.

Và cô, cũng đã làm được rồi!

Ngày cô bỏ tiền ra thuê anh, hôm đó quả thật rất phong phú, rất thỏa mãn và vui vẻ, như vậy đối với cô là đủ rồi. Chỉ tiếc là anh để lại ‘hậu di chứng’, cố tình sống chết quấn lấy cô không buông.

“Em rất may mắn khi gặp phải anh đó!” Triển Dục Quảng thấy cô không nói gì, chỉ có thể một mình độc thoại đùa giỡn: “Ấn tượng đầu tiên của anh đối với em rất tốt, phải nói là vừa thấy đã yêu! Anh thích em thật lòng đó, đừng nói gì sau này...”

Dừng lại! Có thể dừng dài dòng nữa được không?

Nói thêm chút nữa... Cô sợ mình sẽ thay đổi quyết định của mình, sẽ muốn thử cùng với anh... Nhưng cô lại... không xứng với anh !

Nhất thời, hai khuôn mặt nghiêm nghị liền xuất hiện trong đầu cô, khiến cô không thể không lùi bước.

Cô đột ngột cắt lời của anh: “A Dục!” đây là lần đầu tiên tự cô muốn anh đừng làm phiền cô nữa, cô gọi tên thân mật của anh, sau đó nói: “Anh đừng nói nhiều như vậy nữa, hôm nay anh có muốn ở lại với em để cho em một ngày tình nhân không?” Cô sẽ nghĩ cách khiến anh mất hứng thú với cô.

Vì muốn để cho anh không còn dây dưa với cô nữa, cô chỉ có thể làm như vậy... Mặc dù sẽ rất đau lòng..

Nhưng lần này đổi lại là Triển Dục Quảng không hiểu nhìn cô.

Bây giờ là chuyện gì đang xảy ra thế? Cô muốn anh ở lại cùng cô diễn một ngày tình nhân, đây là... chứng tỏ cô đã tiếp nhận anh sao?

“Dĩ nhiên!” Anh sẽ không buông tha bất cứ cơ hội nào.

Nhưng anh không nghĩ tới, cô khó dây dưa như thế mà...

“A Dục, anh giúp em giặt quần áo!” Cô chỉ vào đồng quần áo mấy ngày chưa giặt, chất cao như một cái núi nhỏ.

Nhưng Triển Dục Quảng không hề trách móc, chỉ vui vẻ nói: “Không thành vấn đề!” Còn rất nghiêm túc nghiên cứu áo lót của cô đang dùng, xem cô thích màu gì, chất liệu cùng kiểu dáng. Ngay cả khi phơi quần áo anh cũng làm được một cách rất hoàn mỹ không có chỗ nào đáng chê.

Nhưng lại khiến cô càng thêm tự ti cùng mặc cảm... Cô không xứng với anh!

“A Dục... Nấu cơm cho em ăn!” Cô mở tủ lạnh trống rỗng ra, và bắt đầu lên thực đơn: “Em muốn ăn bò bít tết, cải trắng, thịt xào khô, cá kho...” Đem hết khả năng của anh ra làm nô dịch cho cô.

Triển Dục Quảng lập tức chạy đi siêu thị, cố gắng mua đầy đủ những thứ mà cô đã nói, vì muốn nấu một bữa ăn thịnh soạn cho cô, anh cũng không ngại cực khổ mà bận rộn ở trong phòng bếp cả buổi.

“Thì ra là... Sao anh lại làm được?” Uông Bội Nhu trong lòng thêm khâm phục, nhưng đồng thời càng quyết tâm hơn: “Thật sự mình không xứng với anh ấy!”

“Lúc trước anh đi nước ngoài du học, mọi việc đều phải tự bản thân mình làm, những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!” Anh đắc ý khoe khoang “Đề bữa nào anh sẽ biểu diễn cho em xem nhé!”

Nhưng... Cô sẽ không còn cơ hội thưởng thức tài nghệ của anh nữa.

Uông Bội Nhu càng ngắm nhìn bộ dáng bận rộn của anh, càng cảm thấy mình thật sự không xứng với anh.

Nhưng anh lại không phát hiện sự khác thường của cô, vẫn cố gắng chịu đựng, vì cô mà làm trâu làm ngựa.

“A Dục, tắm giúp em đi...”

“A Dục, giúp em kéo đất...”

“A Dục, giúp em nấu nước...”

Đến cuối cùng, những việc vất vả của cô anh đều đã làm hết sạch, cô tựa vào bên cạnh cửa nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại anh còn thấy thích em nữa không?”

Triển Dục Quảng nói: “Anh vẫn thích em, còn thích nhiều hơn nữa.”

Đủ rồi!

Hốc mắt cô lập tức ướt, quay đầu không dám nhìn anh nữa, tự mình nói với bản thân mình: “A Dục, thật xin lỗi... Anh đối xử với em càng tốt, thì em càng thấy mình không xứng với anh!”

“Anh Lạc, nếu bây giờ em muốn đi nước ngoài tu nghiệp... Liệu có còn kịp không?”

Sau khi đợi Triển Dục Quảng mệt mỏi ngã đầu xuống giường ngủ, Uông Bội Nhu lặng lẽ gọi điện thoại cho Lạc Tiêu Dao: “Em.. Không thể nào ở chung một chỗ với tổng giám đốc được.”

Lạc Tiêu Dao biết rõ một mình cô không thể nào vượt qua rào cản tâm lý cùng khoảng cách giữa hai người, xem ra... Cũng chỉ có thể dựa vào anh thôi.

Cho nên anh ngắn gọn nói: “Em có hộ chiếu chưa? Chưa tới hai ngày nữa sẽ phải lên đường, tốt nhất ngày mai em nên đi xin cấp visa đi.”

“Em sẽ...”

Mặc dù đã khóc rất nhiều, nhưng Uông Bội Nhu lại không cách nào có thể ngưng khóc, cô một lần lại một lần ngấm nhìn Triển Dục Quảng ngủ say, thế nhưng phát hiện bản thân mình không bỏ được người đàn ông này, trong lòng một lần lại một lần nức nở: ‘xin lỗi, thật xin lỗi... là em không xứng với anh...’

Có lẽ bởi vì vất vả quá, Triển Dục Quảng ngủ say giống như bất tỉnh nhân sự vậy, nên hoàn toàn không nghe thấy Uông Bội Nhu nói với anh... “A Dục, em cũng rất thích anh. Nhưng mà em không muốn trào cao, hoàn toàn không muốn dựa vào anh!”

“A Dục, hy vọng anh có thể mau sớm quên em, và có thể tìm thấy một cô gái khác tốt hơn. A Dục, em sẽ rất nhớ anh... Ở nơi đất khách ngày ngày em sẽ nhớ đến lòng tốt của anh...”

Triển Dục Quảng còn tưởng rằng sau khi mình cùng Uông Bội Nhu thổ lộ tình cảm, thì giữa hai người bọn họ sẽ không còn vấn đề gì nữa, cho nên anh cũng không còn suy nghĩ gì nhiều, đồng thời thấy cô đồng ý để cho anh ở chung một chỗ cứ nghĩ là cô đã tiếp nhận anh rồi.

“Nhu Nhu... Sao hai hôm nay em không đi giúp người khác nữa vậy?” Từ sau ngày đó cô thật sự thay đổi, luôn ở bên cạnh anh cùng nhau ra vào, xem ra ngày đó mình đã thổ lộ... Thành công!

“Cũng đã bị anh phơi bày và vạch trần, em cũng chỉ nên ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thôi!” Cô vội vàng tự bào chữa cho mình, bởi vì cô muốn thừa dịp hai ngày cuối này sẽ cùng anh chung đụng nhiều hơn.

“Vậy sao? Không phải là em bị mê lực của anh hấp dẫn sao? Em mau thừa nhận đi!” Triển Dục Quảng tự tin nói.

“Nhu Nhu, em đang nhìn cái gì đó?”

“Không có!” Nhưng cô đang muốn xem ánh mắt dịu dàng của anh.

“Không cần câu dẫn anh, không phải vậy...” Anh cố ý giọng háo sắc: “Em cẩn thận đó... Coi chừng anh sẽ ăn thịt của em đó!”

“Em nguyện ý!” Trả lời anh mà mắt cô rung rung.

Nhưng anh quá bận rộn, không có chú ý đến những chi tiết này: “Nhu Nhu... Hiện tại anh có chút chuyện sẽ về muộn nên không thể cùng em ăn cơm, tan ca em tự về nhà trước, anh sẽ gọi điện thoại cho em!”

“Em! Em có thể ở trong công ty chờ anh không?” Cô muốn mình nhớ kỹ ngày cuối cùng cô ở Đài Loan cùng với anh.

Triển Dục Quảng phát giác có cái gì đó không đúng nhưng anh không thể giải thích được điều kỳ quái đó.

“OK, anh sẽ tranh thủ về sớm!”

“Ừ...” Cô hớn hờ gạt đầu, còn tiễn anh rời khỏi phòng làm việc, cho dù rất nhanh bóng dáng của anh đã mất hút khỏi tầm mắt của cô, nhưng cô vẫn lưu luyến không ngừng vẫy tay.

Ngày hôm sau... Cô không đến!

Triển Dục Quảng thật không dám tin: “Cô ấy đâu rồi?!” Anh tức giận hai mắt trợn ngược, nhìn thẳng vào hai “trọng phạm” gây ra tội tày trời ở trước mặt.

“Bà không biết... Thề đó!” Triển bà bà thận trọng lấy lời thề ra chứng minh. “Cháu đã lấy sự nghiệp ra uy hiếp bà rồi, bà đâu dám tìm cô ấy nữa chứ!”

Bà cũng đã lên kế hoạch cùng tìm cách để lấy lòng cô gái hư hỏng đó rồi.

“Nếu ông mà biết thì cho thiên lôi đánh ông đi!” Phương ông cụ cũng lập lời thề độc: “Cháu cũng đã lấy sự nghiệp ra uy hiếp ông rồi, ông đâu dám tiếp tục đi làm khó dễ cô ấy nữa chứ!” Ông ấy cũng rất ảm ức khi nghĩ đến chuyện cầu hòa cùng lấy lòng cô gái hư hỏng đó.

“Tốt nhất là như vậy!” Triển Dục Quảng oán hận nói: “Nếu như mà cháu phát hiện hai người có dính líu đến việc cô ấy bỏ đi, thì cháu sẽ lập tức rút chân ra khỏi sự nghiệp của Triển gia cùng Phương gia.”

“Bà không có...” Triển lão phu nhân lắc đầu phủ nhận: “Nếu cháu tìm được cô ấy về đây, bà sẽ thành khẩn đưa hai tay ra tiếp nhận cô ấy.”

“Ông sẽ tiếp nhận cô ấy nhiệt tình hơn bà ta!” Phương ông cụ vội la lên: “Chỉ cần tìm được cô ấy, ông bảo đảm sẽ ra mặt giúp cháu và cô ấy tổ chức một hôn lễ thật long trọng và hoành tráng!”

Vậy... Rốt cuộc cô ấy đã chạy đi đâu trốn?

“Tổng giám đốc !” Lạc Tiêu Dao nhẹ giọng gõ cửa “Ở ngoài có một người tự xưng là cậu của Uông Uông muốn vào gặp ngài!”

Chẳng lẽ Nhu Nhu chạy về nhà sao? Triển Dục Quảng lập tức ba chân bốn cẳng đi ra ngoài.

“Tôi là cậu ruột của Uông Uông!” Người đàn ông trung niên vừa thấy Triển Dục Quảng, đã vội vàng lấy ra một bức thư: “Sau khi tôi nhận được thư của Uông Uông mới biết cô bé đã được quý công ty phái đi New Zealand để tu nghiệp.”

Được công ty phái đi New Zealand tu nghiệp? Sao anh lại không biết!

Triển Dục Quảng lập tức ném ánh mắt giết người về phía Lạc Tiêu Dao, nhưng không thể phát huy tác dụng ngay, anh liền hỏi: “Trong thư cô ấy có nói gì không?”

“Từ nhỏ đứa bé này đã thích đem tâm sự giấu trong lòng...” Cậu của Uông Bội Nhu nói giống như một cái máy phát thanh vậy nói liên tục không ngừng, đem lịch trình cùng chuyện tâm sự trong lòng của Uông Bội Nhu từ nhỏ đến lớn nhất kể cặn kẽ.

Hai giờ đồng hồ trôi qua, rốt cuộc cũng nói đến trọng điểm.

“Tóm lại, cô bé rất muốn được có lại thứ tình cảm ấm áp gia đình, sự quan tâm của người thân giống như khi còn nhỏ, nhưng con bé lại sợ bị bỏ rơi thêm lần nữa...” Cậu của Uông Bội Nhu lấy ống tay áo lau nước mắt: “Nhưng bà vợ của tôi lại không muốn buông tha cho con bé... Hơn nữa con bé lại quá tự ti, quá sợ hãi và để ý bản thân mình không xứng với cậu, cho nên cô bé mới phải chạy trốn...”

Giây phút này Triển Dục Quảng chỉ muốn lập tức bay ra nước ngoài để tìm người. “Cô ấy không thể chạy trốn tiếp nữa đâu!”

Cậu của Uông Bội Nhu tha thiết giao phó: “Từ trong thư của cô bé, có một dòng tôi nhìn ra được, cô bé đối với Triển tiên sinh là ý nặng tình sâu...”

Đối với anh ý nặng tình sâu, còn dám bỏ trốn, bội tình bạc nghĩa với anh như vậy sao? Anh tin mới là lạ!

“Cho nên...” Cậu của Uông Bội Nhu dùng ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn Triển Dục Quảng.

“Thưa, Tổng giám đốc của chúng tôi sẽ lập tức đi New Zealand ngay!” Lạc Tiêu Dao vội vàng thay Triển Dục Quảng trả lời, đưa vé máy bay mà anh đã chuẩn bị trước đó cho Triển Dục Quảng: “Đây là chuyến bay hai giờ chiều nay sẽ cất cánh, mong tổng giám đốc đi thông thả!”

Rất tốt, vừa kịp thời tổng Triển Dục Quảng đi, để cho tổng giám đốc không có thời gian nổi giận và trị tội của anh.

Hơn nữa Lạc Tiêu Dao rất tin tưởng vào bản thân, coi như Triển Dục Quảng sẽ đối xử tội của anh, nhưng Tổng giám đốc phu nhân tương lai sẽ về phe anh, ngoài ra anh còn dạy cho Uông Bội Nhu mấy chiêu, chắc chắn cô sẽ có thể kiềm chế được tổng giám đốc.

1

* Chương 9

Đi đến New Zealand, vẫn chưa quen với cuộc sống tại đây, khiến lòng Uông Bội Nhu cứ lo lắng không yên.

“Uông Uông, cô sẽ ngủ chung phòng với tôi!” Kha Diễm Diễm là người đi tu nghiệp cùng đợt với cô, cô ấy nằm trên giường lớn vui vẻ nói: “Oa... Được đi tập huấn mà còn được nhận lương, thật là tuyệt vời, tôi sẽ tận dụng cơ hội này để đi thăm khắp nơi. Uông Uông! Còn cô thì sao?”

Uông Bội Nhu đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh vật xa lạ ngoài cửa sổ: “Thật là đẹp...!” Nhưng cảnh đẹp ở trước mắt, tại sao lòng của cô lại thấy không vui, thay vào đó là một cảm giác mất mát?

Cô cảm thấy có một hình ảnh quen thuộc luôn xuất hiện trước mắt cô, thậm chí có lúc lại quắc mắt chỉ trích cô?

Anh đang trách cô?

Nhưng cô cũng không còn cách nào khác, cô chính là tự ti, cảm thấy mình không xứng với anh, hơn nữa người nhà của anh đã cảnh cáo cô như vậy, thì cô làm sao có thể mặt dày ở lại bên cạnh anh đây?

Mặc dù trước khi lên máy bay Lạc Tiêu Dao có nói cho cô biết rất nhiều việc, nhưng... Làm sao có thể? Cô không tin Triển Dục Quảng sẽ đi tìm cô!

“Nếu như anh ấy làm vậy, mình sẽ đồng ý với yêu cầu của anh ấy!” Cô không phát hiện mình không tự chủ đem lời thề nói ra thành lời.

“Uông Uông, cô lại đang nghĩ tới người yêu của cô à?” Kha Diễm Diễm đứng ở phía sau cô, đặt tay lên vai cô: “Đừng cứ mãi nghĩ tới cái tên phụ tình đó nữa!”

Ách... Đây là bởi vì lúc cô bay tới New Zealand, thư ký Kha thấy cô không vui, nên gắng hỏi cùng ép buộc cô nói ra, Uông Bội Nhu không thể làm gì khác hơn là bịa ra một câu chuyện, kể lại chính mình bị người yêu vứt bỏ.

Thật không ngờ Kha Diễm Diễm lại tin là thật.

“Tôi...” Nhất thời Uông Bội Nhu lúng túng không biết phải làm thế nào.

“Đi! Chúng ta đi dạo một chút đi!” Kha Diễm Diễm là điển hình của phụ nữ tuổi teen, luôn luôn vui vẻ không biết ưu sầu là gì, luôn hăng hái đối với những chuyện mới mẻ: “Khó khăn lắm mới có dịp ra nước ngoài một chuyến, sao chúng ta không nhân lúc rảnh rỗi mà vui chơi cho đã đi?”

Cô kéo Uông Bội Nhu đi: “Từ ngày mai trở đi chúng ta sẽ rất bận vì phải theo chương trình tập huấn của công ty, hiện tại chúng ta phải thừa dịp này tận

hưởng thú vui trước mắt mới được.”

Nhưng giờ cô lại không có tâm tình để vui chơi!

“Đi thôi!” Kha Điềm Điềm kéo Uông Bội Nhu kéo ra ngoài.

“Thấy không? Nơi này rất rộng lớn và náo nhiệt, cũng ít người sinh sống hơn ở đất nước chúng ta, đi ra ngoài có rất nhiều điều thú vị, cô có cảm thấy như vậy không?”

Không có... Hiện tại cô chỉ cảm thấy đau lòng.

Kha Điềm Điềm đến đây tập huấn trước cô nên cũng biết nhiều nơi hơn cô, cô ấy nhìn đồng hồ nói: “Chúng ta phải nhanh lên một chút, những cửa hàng ở đây chỉ bán đến năm giờ chiều mà thôi!”

Họ phải đi dạo phố sao? Nhưng cô không muốn đi cùng! Cô chỉ muốn ở trong phòng, nằm trên giường ngủ nhớ đến người kia... Uông Bội Nhu đang muốn cự tuyệt, nhưng đã bị Kha Điềm Điềm lôi kéo về phía trước: “Mau lên một chút, chợ ở đất nước này không chờ khách đâu, nhanh nhanh... nhanh!”

Ách... Cô nhớ cô đâu có đồng ý.

“Đi tới New Zealand thì phải mua nhiều món làm từ lông dê đem về, bởi vì lông dê ở đây vừa rẻ mà lại chất lượng...” Kha Điềm Điềm kéo Uông Bội Nhu dạo hướng Đông rồi lại dạo hướng Tây: “Còn nữa... Còn có...” Cô vừa chọn vừa giải thích “Mật ong nè... Phấn hoa nè... Đều là chế phẩm tinh khiết từ thiên nhiên đó!”

Nhưng gương mặt Uông Bội Nhu vẫn là bộ dạng khổ sở, thật sự cô... không có hứng thú!

Chuyện hiện tại khiến cô có hứng thú nhất đó chính là nhớ đến người kia...

“Á... Cái này...” Kha Điềm Điềm vui vẻ vọt tới quầy hàng: “Loại mật đường được chế từ mật hoa Manuka này, ăn vào rất tốt cho dạ dày đó!”

“...”

Cứ như vậy, họ đi dạo hết một buổi chiều.

“Khuya lắm rồi đó! Điềm Điềm...” Uông Bội Nhu thúc giục.

Kha Điềm Điềm không để ý đến lời nói của cô. “Ái... Lại nói... lại nói...” Cho đến cô không cẩn thận giương mắt nhìn sắc trời: “Trời! Đã trễ đến vậy rồi ư?” Không nhận được quay đầu lại nhìn Uông Bội Nhu: “Sao cô không nhắc nhở tôi vậy!”

Uông Bội Nhu lắc đầu lè lưỡi: “Tôi cũng đã nhắc...” Nhưng cô đâu có nghe đâu chứ.

“Thôi!” Kha Điềm Điềm nhìn bao lớn bao nhỏ trên tay hai người nói: “Như vậy đi! Chúng ta sẽ ngồi tắc xi trở về!”

“A...” Cô không có ý kiến, chỉ cần mau mau trở về là được, cô rất sợ tối nay điểm danh bị vắng mặt! Nếu đã thất tình mà còn bị giám biên chế, thì cô không thể nào tiếp nhận được hai đá kích lớn như vậy!

“Trên người cậu còn tiền không?” Uông Bội Nhu nhớ vừa rồi Kha Điềm Điềm đã mượn tiền của cô !

“Yên tâm... Tắc xi ở đây có thể quẹt thẻ đó!” Cho nên nếu không có một đồng xu dính túi cũng không sao.

Chỉ là, trong lúc hai cô đang đợi tắc xi, ở nơi xa có mấy người bán địa đi tới, xem cách ăn mặc rất giống côn đồ, còn chỉ chỉ chỏ chỏ về phía hai người bọn họ.

“Xong rồi! Đụng phải bọn người xấu rồi...” Do Uông Bội Nhu một thân một mình ở nơi đất khách, không nhận được liên nghĩ đến chiều hướng xấu nhất.

“Sẽ không đâu! Trại an ở đây cũng không tệ lắm đâu!” Kha Điềm Điềm lạc quan nói: “Tôi sẽ đi hỏi bọn họ một chút, xem có chuyện gì hay không!”

Quả nhiên là một phương thức xử sự gọn gàng và dứt khoát.

“Điềm Điềm...”

Triển Dục Quảng đến ký túc xá của công ty, liền bắt đầu đi tìm người.

Trong lòng của anh tính toán, nếu như bộ dáng của Uông Bội Nhu có chút chột dạ và hồi cải, anh sẽ là đại nhân rộng lượng không chấp lỗi tiểu nhân, bắt lấy cô sau đó đánh cho cô một trận, rồi mới tha thứ cho cô. Nếu như cô không có hồi cải, còn dám biện hộ cho hành động trốn đi của cô, vậy anh sẽ liền cho cô biết thế nào là hành vi tiểu nhân, tóm cô ấy lại rồi đánh một trận, sau đó mới tha thứ cho cô.

Tính toán như vậy, anh không khỏi khẽ mỉm cười.

“Báo cáo tổng giám đốc, Uông tiểu thư đã đi với bạn cùng phòng ra ngoài dạo phố rồi!” Nhân viên phụ trách quản lý ký túc xá không tìm được người, đành phải báo cáo với cấp trên.

“Ừ, biết rồi!” Triển Dục Quảng cố tỏ ra bình thường: “Vậy tôi sẽ ở đây đợi cô ấy!”

Nhưng lửa giận trong nội tâm của anh lại bùng hực cháy!

Cái gì vậy, mình ngồi đây lo lắng đến sốt cả ruột, còn cô ấy thì nhàn nhã thoải mái đi dạo phố? Được lắm, vừa trông thấy cô ấy, mình không cần nhìn thái độ của cô ấy nữa, liền bắt lấy mà đánh đòn, mới có thể biểu đạt lửa giận trong đầu của mình.

Nhưng chờ rồi đợi, sắc trời càng lúc càng tối, thời gian càng lúc càng muộn, Triển Dục Quảng giận đến nói không nên lời.

“Còn chưa về sao?” Đây là câu hỏi lần thứ sáu mươi tám của anh.

Cùng chờ đợi với anh là hai vị quản lý ở New Zealand, hai người đều liều mạng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Ách... Dạ bởi vì hôm nay không có tiết học, mục đích cũng là muốn học viên có thể nghỉ ngơi và giải tỏa căng thẳng, vì từ ngày mai trở đi chương trình học sẽ rất nhiều và rất căng thẳng...” Một vị quản lý liền đứng ra giải thích.

Triển Dục Quảng thấy trời đã vào đêm, rốt cuộc không nhẫn nại được nữa liền đứng dậy: “Tôi tự ra ngoài tìm!”

“Ngài muốn đi đâu tìm đây?” Nơi này hoang vắng, tổng giám đốc có thể đi đâu tìm người chứ?

Chân của Triển Dục Quảng không hề dừng lại, liền đi ra ngoài: “Gọi tài xế lái xe tới đây!”

Anh sẽ đi vào phố lớn cùng ngõ nhỏ mà tìm, thật sự anh không thể bị động ngồi ở đó chờ đợi mà không hành động.

Lỡ như Uông Bội Nhu ở nơi đất khách gặp phải người xấu... Anh căn bản không dám nghĩ tiếp!

“Dạ tổng giám đốc!” Nhân viên lập tức đi lấy xe.

Kha Điềm Điềm chưa kịp đi đến gần bọn người kia, thì ngược lại bọn họ lại hướng về phía bọn cô mà đi đến, khiến Uông Bội Nhu sợ tới mức chân cũng mềm nhũn: “Điềm... Điềm Điềm... Làm sao đây?”

Ngược lại Kha Điềm Điềm lại rất là can đảm, trực tiếp nghênh đón bọn họ: “Hello, We are from...” Một tên trong bọn họ có dáng vẻ rất giống côn đồ lưu manh, hẳn không những nói được Tiếng Hoa, mà còn nói rất lưu loát: “Tôi có thể nhìn ra được!”

“Anh, các anh...” Muốn làm gì? Bởi vì lo lắng quá mức cùng sợ hãi... Trong lòng Uông Bội Nhu đều là nghĩ đến hình ảnh thê thảm nhất.

Trong giây phút này, cô đột nhiên phát hiện được một chuyện... Vào lúc nguy cấp nhất, người duy nhất cô nghĩ đến là anh!

Anh là người cô nghĩ nhiều nhất cũng là người duy nhất!

Đúng vậy, bóng dáng của Triển Dục Quảng cứ như vậy xuất hiện trước mắt cô, khiến cô không cách nào kìm chế được, nước mắt liền chảy xuống.

“Tôi... Nếu như... Nếu như còn có kiếp sau, nếu như có thể gặp lại được anh, em... nhất định sẽ không sẽ rời bỏ anh đâu!” Bởi vì quá thương tâm, cô bất chấp tất cả lớn tiếng vừa khóc vừa kể lể.

Giống như cuộc sống của cô cũng chỉ có thể đến đây là kết thúc vậy...

Kha Điềm Điềm không nhận được liếc mắt nhìn, Uông Uông này sao diễn xuất khá vậy? Người ta cũng chưa nói sẽ xử lý hai cô thế nào cơ mà!

Người đàn ông lưu manh kia nhìn Uông Bội Nhu một cái, tranh thủ thời gian giải thích với Kha Điềm Điềm: “Chúng tôi hù dọa cô ấy sao?”

Đừng để ý tới cô ấy! Kha Điềm Điềm rất muốn nói như vậy, nhưng cô ngược ngùng cùng xấu hổ không dám nói ra, bởi vì cô không cẩn thận đã bị người đàn ông côn đồ trước mắt hút hồn, cô cũng không hy vọng anh bị bọn cô hù dọa chạy mất.

“À...Chỉ là tâm tình của cô ấy không được tốt mà thôi, không có chuyện gì đâu!”

Tên côn đồ kia tỉ mỉ giải thích: “Chúng tôi thấy sắc mặt của bạn cô không được tốt lắm, hơn nữa trước đây ở chỗ này đã từng xảy ra một chuyện không may, cho nên mới muốn đến đây hỏi thăm xem các cô có cần giúp đỡ gì hay không?”

Hả? Cô có nghe nhầm không?

Kha Diễm Diễm lập tức cười tươi như hoa, khoe lúm đồng tiền của mình mà nói: “Đĩ nhiên, chúng tôi đang cần giúp đỡ!” Cô cố ý lại gần sát tên côn đồ này nói: “Hai chúng tôi muốn đến chỗ XX, có thể làm phiền các anh cho chúng tôi đi nhờ một đoạn được không?”

“Đĩ nhiên, xe của chúng tôi đang đậu ở đó!” Tên côn đồ chỉ vào chiếc xe hơi dừng cách đó không xa.

“Tổng giám đốc, tôi thấy hay là chúng ta ngồi ở đây đợi!” Quản lý công ty khuyên.

Triển Dục Quảng trong lòng không vui, sắc mặt liền trở nên xanh mét: “Không được! Tôi thấy không yên tâm, tôi muốn đi tìm...” Mới nói đến đó, đột nhiên một chiếc xe hơi lái về phía bọn họ.

Đoàn người dừng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm hai người phụ nữ từ trên xe bước xuống.

“Uông Bội Nhu...” Ba chữ này từ miệng Triển Dục Quảng phát ra, đó là bao gồm cả lo âu, thấp thòm, hoảng hốt cùng vui mừng tột đỉnh.

Còn Uông Bội Nhu liếc thấy Triển Dục Quảng, cũng không thể khống chế nổi tâm tình của mình: “A Dục...” Mặc dù hai cô gặp được người tốt và đã an toàn trở về, nhưng khi vừa trông thấy được người đàn ông mà mình ngày ngày mong nhớ, tâm tình của cô không thể kiềm chế được.

Cô vội chạy về phía trước, nhào vào trong ngực của Triển Dục Quảng: “Em nhớ anh lắm! Rất nhớ... Nhớ anh lắm...”

“Không sao... Không xảy ra việc gì là tốt rồi, đừng lo...” Những chuyện khác đều không quan trọng.

Triển Dục Quảng nâng mặt cô lên, không nói gì nữa, liền đặt một nụ hôn thật sâu lên trên môi của Uông Bội Nhu.

Người đàn ông lúc nãy đưa hai cô trở về cũng tiện tay vẫy chào mà nói với Kha Diễm Diễm: “Diễm Diễm, chúng ta gặp lại sau nhé!” Nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn một mình Kha Diễm Diễm với khuôn mặt ngọt ngào: “Ừ... Tôi sẽ chờ anh đến!” Thì ra trên đường trở về, cô đã quyết định cùng người đàn ông giống côn đồ đó hẹn hò qua lại!

Vất vả lắm Uông Bội Nhu mới trấn định được tinh thần, nước mắt lưng tròng thút thít nói: “Xin lỗi anh... Đã khiến cho anh phải lo lắng! Khiến anh phải chạy tới đây!” Khi nhìn thấy anh đến đây tìm cô, rốt cuộc cô cũng đã xác nhận được vị trí của mình ở trong lòng anh là quan trọng như thế nào.

“Anh đã nói rồi mà, em đã len lén đánh cắp trái tim của anh!” Triển Dục Quảng vuốt mái tóc của cô, đáy lòng cảm thấy mát mát cùng vui sướng: “Còn anh... Anh không muốn tiếp tục làm người không có trái tim?”

Nhưng trong lòng cô vẫn còn để ý đến một chuyện, mặc dù hiện tại cô đã biết lòng mình đối với anh như thế nào, nhưng cô vẫn muốn thử anh đối với cô có thật lòng hay không: “A Dục, chúng ta có thể thương lượng một chút được không?”

Chỉ cần cô chịu đem tâm sự của mình ra chia sẻ với anh, thì chuyện gì anh cũng sẽ đồng ý: “Chỉ cần em nói ra, anh sẽ làm cho bằng được.”

Cô nên tin tưởng anh, anh đã vì cô mà làm người giúp việc phục vụ cho cô, còn vui vẻ chịu đựng không phải sao? Bộ dạng của Triển Dục Quảng rất tự tin nên mới không đề phòng, liền mạnh miệng khẳng định.

Anh hoàn toàn quên từ trước đến nay Lạc Tiêu Dao vẫn muốn chinh anh, nên cũng đã từng chỉ điểm cho Uông Bội Nhu mấy chiêu!

“Vậy...” Cô suy nghĩ đến đề nghị của Lạc Tiêu Dao: “Em nói trước là anh không được giận đó!” Uông Bội Nhu quyết định làm theo chỉ dẫn của Lạc Tiêu Dao.

“Anh sẽ không giận em đâu!” Không chỉ như thế, anh còn bảo đảm với cô: “Em muốn tự lập, anh sẽ làm theo mong muốn của em, sẽ tận lực không can thiệp vào chuyện của em!”

Cô có tài đức gì, lại khiến cho anh đối xử với cô tốt như vậy chứ.

“Nợ nần của em, anh đã thay em trả hết rồi” Nhìn khuôn mặt nghi ngờ của cô, anh tranh thủ thời gian giải thích: “Bởi vì sau khi em gả cho anh, anh sẽ đem tất cả tài sản của anh chuyển sang cho em, đến khi đó anh sẽ là một người đàn ông nghèo khổ đáng thương, cũng chỉ có thể dựa vào sự bố thí của em mà sống.”

Sao... Anh có cần thiết vì cô mà hy sinh nhiều như vậy không?

Nhưng anh vẫn chưa nói hết: “Hai lão yêu nhà anh sẽ không bao giờ tìm em để gây khó dễ cho em nữa, ngược lại sẽ cố gắng lấy lòng em, bởi vì chỉ có em mới có thể chi phối cùng sai khiến anh đi hướng Đông hay hướng Tây thôi!”

“A Dục...” Anh có thể đừng nói nữa được không, vì anh đối xử tốt với cô như vậy khiến cô không cách nào mở miệng nói ra mong muốn của cô được!

Nhưng anh vẫn chưa ngừng: “Em hy vọng có thể nhận được chút tình thân cùng sự quan tâm từ gia đình của cậu em, anh cũng sẽ cho em toại nguyện, mỗi tháng anh sẽ dẫn em về thăm gia đình cậu, để cho em được vui vẻ bên họ.”

Về phần mẹ của cô, anh đã sớm dùng tiền để mua chuộc bà ấy, anh tin tưởng lại mẹ của cô sẽ đối xử với cô thay đổi 180 độ.

“Còn anh, anh sẽ cố gắng hết sức cùng tận lực yêu em, để cho em không còn cảm thấy cô đơn nữa!” Anh nói xong rồi.

Uông Bội Nhu giật mình, khuôn mặt ngây ngô nhìn Triển Dục Quảng: “A Dục...”

“Nói đi! Em muốn cùng anh thương lượng chuyện gì thế?”

“Em... Tạm thời em muốn chúng ta khoan ở chung một chỗ, em muốn suy nghĩ thêm, nếu như em quyết định muốn anh thì... Lễ tình nhân sang năm em sẽ trở lại ‘Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân’ tìm anh!” Sau khi đã dùng hết dũng cảm để nói ra những lời mà Lạc Tiêu Dao đã dạy cô xong, Uông Bội Nhu cúi đầu thật thấp không dám ngước lên nhìn anh.

Cô có dự cảm anh sẽ nổi trận lôi đình với cô.

Quả nhiên...

“Uông... Bội... Nhu! Anh đây đã ‘đào tìm móc phôi’ ra cho em xem, thế mà em lại dám nói ra điều kiện như vậy hả?” Anh đồng ý mới là lạ!

Nhưng anh vẫn đồng ý vì... Bị ép buộc!

Ai bảo anh thích cô làm chi, cô khổ sở cầu xin anh, thậm chí lấy nước mắt ra để tấn công cùng bức bách anh, yêu cầu anh cho cô thêm chút thời gian, để cô thử cố gắng mở lòng xóa tan tự ti... Trường hợp này anh chỉ có thể cắn răng đồng ý.

“Nhưng em phải cam kết với anh chuyện này, trước khi em đồng ý làm bạn gái của anh, không cho phép em nghỉ việc, không cho phép em không để ý tới anh, không cho phép em lên đi thuê người yêu khác...” Tóm lại, anh đặt ra một đồng điều kiện.

“Từ những điều kiện anh mới vừa đặt ra, chuyện gì em cũng đồng ý anh!” Cô chỉ trả lời như vậy.

Sao... Đây là ý gì!

Căn bản đây là trừng phạt anh, anh đã làm sai chuyện gì sao?

Cho nên, trong lúc cô tập huấn, hay khi cô đã tập huấn trở về, Triển Dục Quảng chỉ có thể nhờ đến những cứu binh ở xung quanh anh: “Nhu Nhu bé nhỏ!” Phương ông cụ đi vào vấn đề chính: “Cháu tập huấn trở về cũng đã lâu như vậy rồi, rốt cuộc cháu còn muốn đợi bao lâu nữa mới đồng ý gả cho đứa cháu ngoại yêu quý của ông vậy?”

“Chờ thêm một thời gian nữa đi ạ!” Cô nói.

“Còn phải đợi sao?” Phương ông cụ không khỏi gia tăng âm lượng.

“Ông ngoại...” Trải qua gần một năm chung đụng, Uông Bội Nhu cũng đã bắt được nhược điểm của Phương ông cụ, cô vội vàng bày ra bộ dáng làm nũng nói: “Lúc trước không phải ông đã nói qua rồi sao, cháu vừa lười, lại loạn, còn bần... Cho nên cháu không xứng với A Dục!”

“Ai nói cháu không xứng với đứa cháu ngoại yêu quý của ông chứ! Hãy nói cho ông biết, ông lập tức sẽ cùng người đó liều mạng!” Lại quên mất mình chính là đầu sỏ gây ra chuyện này.

“Là chính miệng ông nói đó!”

“Sao... Cháu rất xứng, rất xứng đôi!” Phương ông cụ vội vàng nịnh hót. “A... Uông Uông, cháu phải thông cảm cho ông ngoại, ông ngoại lớn tuổi rồi, thời gian cũng không còn nhiều nữa... Cháu cũng không nên để ông ngoại phải chờ...”

“Tên lừa đảo! Cục xương già như ông rất cường tráng, đừng nghĩ tôi không biết tình hình sức khỏe của ông rất tốt, tôi đã lên xem kết quả kiểm tra sức khỏe của ông rồi!” Triển lão phu nhân kịp thời chạy tới nói: “Nhu Nhu ngoan, cháu đừng bao giờ nghe ông ấy nói, kéo bị gạt đó!”

“Dạ, bà nội!”

“Vậy... Uông Uông à!” Triển lão phu nhân cũng đi thẳng vào vấn đề chính: “Sau khi cháu đi tập huấn về cũng đã qua 9 tháng rồi, đến khi nào cháu mới chịu cùng cháu nội của bà ước hẹn đây?”

“Chờ thêm một thời gian nữa...”

Trong một năm qua tiết mục giống như vậy ngày nào cũng được trình diễn, nhưng Uông Bội Nhu đều không cảm thấy phiền, mà ngược lại, cô còn cảm thấy rất ấm áp, rất thỏa mãn.

Mặc dù lúc đầu hai vị tiền bối này phản đối cùng không thích cô, nhưng sao bây giờ lại tìm mọi cách để lấy lòng cô, hy vọng vết thương trong lòng mà hai

người bọn họ đã gây ra cho cô sẽ mau sớm bình phục.

Còn Triển Dục Quảng thì vẫn bị cô tránh né, mặc dù anh đã tức điên lên khi cô không chịu đồng ý làm bạn gái của anh nhưng anh cũng vẫn thủy chung như một, núp trong bóng tối dõi theo cùng âm thầm chăm sóc cho cô, để cho cô cảm thấy tình yêu của anh luôn tràn đầy và sâu đậm.

Còn cô thì đã chuẩn bị tốt mọi chuyện, cô cũng đang mong chờ ngày đó, thật ra thì vết thương trong lòng của cô cũng đã sớm bình phục, nhưng chỉ là thời cơ chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương kết (cuối)

Mỗi năm chỉ có một ngày Lễ tình nhân.

Công ty “Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân” năm nay làm ăn rất thịnh vượng, khách hàng xếp hàng muốn thuê tình nhân nhiều đến đếm không xuể.

“Cái gì?” Triển Dục Quảng chỉ không chú ý một chút thôi, liền phát hiện người phụ nữ mà anh dùng mọi cách để bảo vệ gần một năm trời, cư nhiên trong ngày quan trọng nhất, lại không thấy bóng dáng đâu cả! Càng đáng giận hơn chính là, cô còn mơ tưởng đến người đàn ông khác, muốn nhờ Lạc Tiêu Dao chuyển lời cho anh: “Cô ấy muốn đi thuê người yêu!”

Anh đối xử với cô tốt như vậy, sao cô ấy... Còn muốn ra ngoài tìm niềm vui sao!

Lạc Tiêu Dao cố nhịn cười, chỉ kìm chút là nội thương, nhưng anh cũng vẫn phải cố chuyển đạt lời nói cho thật rõ ràng: “Dạ, thưa tổng giám đốc!” Anh cung kính nói: “Ông Ông nói hôm nay là Lễ tình nhân mỗi năm chỉ có một lần, mà kinh nghiệm của cô ấy về phương diện kia lại không phong phú bằng tổng giám đốc, nên muốn đi thuê một người yêu khác, tiếp thu một chút kinh nghiệm thực tế...” Lời nói của Lạc Tiêu Dao còn chưa nói hết, Triển Dục Quảng đã phát điên vội chạy ra ngoài: “Tôi đồng ý để cô ấy làm như vậy mới là lạ!”

Anh lái xe bán sống bán chết chạy tới cửa chính của công ty “Món quà đặc biệt ngày Lễ tình nhân”.

Còn chưa kịp xuống xe, anh đã liếc mắt tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé của Ông Bội Nhu.

Triển Dục Quảng nổi giận xông xuống xe gọi: “Nhu Nhu...”

Ông Bội Nhu vừa nghe đến giọng của anh, lập tức nhìn về phía của anh mà đưa tay ra vẫy, giống như là nhìn thấy bộ dáng của anh cô cảm thấy rất vui vẻ vậy.

Tốt quá, chắc cô ấy không phải lên anh đi làm chuyện càn rỡ đâu, chỉ là muốn ôn lại kỉ niệm cô và anh lần đầu tiên gặp mặt thôi, Triển Dục Quảng suy nghĩ như vậy, bất mãn cùng tức giận trong lòng đều tan biến.

Anh cũng nhìn về phía cô mà vẫy tay, chạy như bay đến bên cạnh cô, gương mặt vui vẻ cùng mừng rỡ giống như trông thấy tình yêu đầu tiên vậy.

Ông Bội Nhu vừa trông thấy anh, lập tức kéo anh lại, muốn nhờ anh giúp cô thương lượng với trai đẹp trước mắt: “A Dục, anh hãy nói rõ ràng với anh ấy giúp em đi, em không muốn nhiều, chỉ là muốn một đêm mà thôi!”

Triển Dục Quảng nghe cô nói vậy, liền tức giận khuôn mặt chuyển xanh, sau đó biến thành đỏ, giống như đang chuẩn bị nổi điên.

Nhưng cô lại không biết sống chết, đưa ngón tay lên chỉ vào tờ quảng cáo: “Ồ trong đây rõ ràng viết ‘hồng trắng vàng đen’ đều có!”

Trai đẹp vừa trông thấy sắc mặt của Triển Dục Quảng biến sắc, liền vội vàng hỏi: “Anh Triển, cô ấy là của anh...” Ừ... anh cũng đã nhớ ra: “Vậy, Anh Triển hãy tự giải quyết đi, tôi có chút việc bận!”

“Tiểu Bát, hãy giao cô ấy cho tôi!” Triển Dục Quảng cố nén tức giận, gạt đầu với anh chàng kia một cái: “Người phụ nữ này còn nhiều thiếu sót, tôi sẽ quản giáo cô ấy thật tốt!”

Cái gì! Ông Bội Nhu vội vàng lấy từ trong túi ra một sổ tiết kiệm: “Lần này tôi không yêu cầu các anh giảm giá đâu...”

“Ông... Bội... Nhu!” Anh đã nhìn cô nhiều rồi: “Em hãy nói thật cho anh biết, có phải em thật lòng muốn đi thuê tình nhân phải hay không?” Anh nói xong liền cắn răng nghiến lợi.

“Đúng vậy!” Cô rất kiên trì.

“Điều kiện như thế nào?” Anh tức giận hỏi.

“Là đàn ông, có thể tha thứ cho em tất cả mọi chuyện, có thể vì em tận lực làm tất cả mọi chuyện em muốn làm...” Cô bắt đầu bày ra khuôn mặt mơ mộng rồi ti mi nói.

Đám phụ nữ đang đứng bên cạnh xếp hàng cũng gật đầu đồng ý, bọn họ cũng rất muốn thuê một người đàn ông như vậy để làm bạn!

Triển Dục Quảng không muốn để người khác xem kịch, vội vàng đè nén tâm trạng bất mãn của mình xuống, tư thái hèn mọn nói: “Vậy anh có thể đáp ứng cùng phù hợp với yêu cầu của em không?”

Uông Bội Nhu làm bộ làm tịch nhìn anh: “Nhưng em muốn màu đỏ!”

Anh rất âm ức nhưng cũng vội vàng nói, khiến cho khuôn mặt của mình đỏ bừng: “Của anh là đỏ!”

“Nhưng em không muốn ở cùng một nhà với người đàn ông quá toàn vẹn...” Cô sợ mình sẽ bị người ta bình luận là không xứng.

Anh lập tức giao ra một phần tài liệu: “Chúc mừng em Nhu Nhu, bây giờ em đã là người phụ nữ giàu có, còn anh chỉ là người đàn ông với hai bàn tay trắng...” Anh đã sớm đem tất cả tài sản của chính mình chuyển sang cho cô, thực hiện đúng như lời cam kết trước kia của anh.

Uông Bội Nhu quyết định không thể nhận, nhất định cô phải trả lại cho anh, cô biết được tâm ý của anh mới là điều quan trọng, nhưng... Đây đều không phải là trọng điểm.

“Nhưng em...” Cô muốn nói lại thôi.

“Nhưng thế nào?” Chỉ cần cô nói ra, anh sẽ cố gắng làm cho bằng được.

“Em muốn người đàn ông là... Phải làm được chuyện của đàn ông, không giống như anh...” Cô nhớ lại ngày đó, hai người đã không thành công.

“Cái gì?”

“Anh là người đàn ông bất lực!”

Nhất thời, đám phụ nữ đứng gần bọn họ đều lập tức kinh ngạc cùng dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Triển Dục Quảng: “Thật đáng tiếc, trông khá như vậy mà không dùng được!”

“Thật không nghĩ tới! Thế mà lại không thể dùng...”

Triển Dục Quảng cực kỳ tức giận hét lên: “Tôi nay em sẽ biết!”

Nói xong, không thèm để ý đếm những ánh mắt khác thường kia, liền trực tiếp đem Uông Bội Nhu vác lên vai: “Hiện tại bắt đầu hành động nhé, em hãy chờ mà tiếp chiêu đi!”

Anh không phải muốn chứng tỏ cho cô biết anh có thể được hay không nhưng...

Uông Bội Nhu lại nhẹ giọng nói: “Phải dịu dàng một chút đó...”

Trong phút chốc bước chân của Triển Dục Quảng dừng lại, kinh ngạc đặt cô xuống: “Em.. Em...”

Một lần nữa cô đem sổ tiết kiệm để vào trong tay anh, thận trọng hỏi: “A Dục, em có thể lại một lần nữa thuê anh về nhà làm tình nhân được không?”

Được, dĩ nhiên là được.

Anh vui vẻ lần nữa ôm lấy cô, đi về phía đậu xe: “Anh mãi mãi sẽ là người tình của em, và cũng là người tình duy nhất!” Anh sẽ không để cho em ra ngoài tìm tình nhân nữa...

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Muốn Làm Thuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.